A.E. van Vogt

DESTINAȚIA UNIVERS

A.E. van Vogt

DESTINAȚIA UNIVERS

RAO International Publishing Company

Cuprins

INTRODUCERE

Cititorilor mei

ANTICIPAŢIA este un domeniu al literaturii în care, lună de lună, fiecare cuvânt tipărit comunică sutelor de mii de cititori un mesaj de genul: „Se petrec schimbări. Poveştile fantastice din ziua de azi vor reprezenta simple fapte pentru ziua de mâine.“

Recunosc că noi, autorii, am ignorat unele realităţi ale cercetării ştiinţifice. Scriitorii de science fiction erau extrem de lipsiţi de imaginaţie în încercările lor de a anticipa descoperirile ce se făceau chiar sub ochii lor. Totuşi, aproximativ optzeci la sută din literatura de anticipaţie care se publică astăzi aparţine câtorva zeci de autori, în timp ce oamenii de ştiinţă care se ocupă cu cercetarea sunt mult mai mulţi.

Nu cred că lipsurile contează, fiindcă aspectele pozitive sunt în număr mai mare. Importantă este însă atitudinea pe care o încurajează această literatură. Ea a ajutat — şi sunt sigur că va continua să ajute — la formarea unei gândiri orientate spre viitor. A sprijinit şi — repet — sunt sigur că va continua să sprijine convingerea că universul oferă posibilităţi infinite de cunoaştere. Literatura de anticipaţie — aşa cum încerc eu să o scriu — glorifică omul şi perspectivele lui.

Aproape peste tot în lume omul se află în lanţuri. Pretutindeni, forţe retrograde se străduiesc să îl ţină legat, sau inventează lanţuri noi, şi mai puternice. Împotriva lui acţionează principiile pozitivismului greşit aplicat. Dar el va fi eliberat dacă ştiinţa reuşeşte să pătrundă în celula lui.

Poate ar fi o dovadă de aroganţă din partea mea să pretind că literatura de anticipaţie este cel mai bun mijloc

de a învinge inerţia individului faţă de cunoştinţele care l-ar putea salva. Totuşi, pretind acest lucru. Chiar fără să-şi dea seama, cititorul va accepta idei noi. Se va familiariza cu o mulţime de fapte ştiinţifice, care au trecut de bariera pe care el sau ea o ridică de obicei împotriva unui lucru atât de modern şi esenţial cum este ştiinţa. Atunci va fi salvat, fiindcă pilula cu înveliş dulce rămâne cea mai eficientă metodă de a înfrânge rezistenţa unui spirit inflexibil.

A. E. van Vogt

DESTINATIA CENTAURUS

M-am trezit brusc şi m-am întrebat: „Oare cum suportă Renfrew toate astea?“

Probabil mă mişcasem, fiindcă am văzut negru în faţa ochilor de durere şi am leşinat. Nu ştiu cât timp am rămas aşa. Următorul lucru de care mi-am dat seama a fost că motoarele navei funcţionau.

De data aceasta, mi-am recăpătat încet cunoştinţa. Stăteam foarte liniştit, resimţind greutatea anilor mei de somn şi eram hotărât să urmez întocmai procedura stabilită de Pelham, cu mult timp înainte.

Nu voiam să leşin din nou.

Întins pe patul meu, mă gândeam: Ce prostie să îmi fac griji pentru Jim Renfrew! El nu avea să iasă din starea lui de imobilitate încă cincizeci de ani.

Am început să privesc cadranul luminat al ceasului din tavan. Înainte arătase 23:12; acum era 23:22. Cele zece minute stabilite de Pelham ca interval între pasivitate şi trecerea la acţiune se terminaseră.

Cu grijă, am întins mâna spre marginea patului. Clic! Degetele mele au apăsat pe buton. S-a auzit un bâzâit uşor şi maseurul automat a început să-mi frece cu blândeţe corpul gol. Întâi, mi-a frecţionat braţele, apoi picioarele şi în continuare tot restul trupului. Pe măsură ce înainta, simţeam cum pelicula fină de ulei cu care mă ungea îmi pătrundea în pielea uscată.

De nenumărate ori mi-a venit să ţip din cauza durerii provocate de întoarcerea la viaţă. Dar, după o oră, am fost în stare să mă ridic şi să aprind luminile.

Încăperea mică, sumar mobilată nu mi-a reţinut atenţia mai mult de o secundă. M-am ridicat în picioare.

Probabil că mişcarea a fost prea bruscă, fiindcă m-am

clătinat, m-am sprijinit de bara de metal a patului şi am vomat un lichid incolor.

Greaţa a dispărut, dar mi-a trebuit un efort de voinţă ca să mă îndrept spre uşă, să o deschid şi să străbat coridorul îngust care ducea la sala de control.

În principiu, nu aveam de ce să stau prea mult acolo, dar o putere de atracţie îngrozitoare a pus stăpânire pe mine. Neputând rezista, m-am aplecat peste scaunul din faţa tabloului de comandă şi m-am uitat la cronometru.

Acesta arăta: 53 de ani, 7 luni, 2 săptămâni, 0 zile, 0 ore şi 27 de minute.

CINCIZECI ŞI TREI DE ANI! Şocat, m-am gândit: Acolo, pe Pământ, oamenii pe care îi cunoscusem, tinerii care fuseseră camarazii noştri de colegiu, fata care mă sărutase în timpul petrecerii ce precedase plecarea noastră — toţi erau morţi, sau pe cale să moară de bătrâneţe.

Îmi aminteam foarte precis de fată, era drăguţă, vioaie. Nu o cunoşteam deloc. Întinzând spre mine buzele ei pârguite spusese râzând: „Şi băieţii urâţi au dreptul la un sărut!“

Poate că acum era bunică. Sau poate murise.

Ochii mei s-au umplut de lacrimi. Le-am şters cu dosul palmei şi am început să încălzesc cutia de lichid concentrat care constituia prima mea masă. Treptat, mi-am revenit.

Cincizeci şi trei de ani şi şapte luni jumătate, m-am gândit eu cu tristeţe. Aproape cu patru ani mai mult decât timpul prevăzut. Era bine să fac unele calcule înainte de a mai lua o doză din drogul eternităţii. Conform estimărilor, douăzeci de pastile trebuiau să mă ţină în viaţă exact cincizeci de ani. Substanţa era evident mai puternică decât apreciase Pelham pe baza primelor lui teste, pe care le făcuse numai pentru perioade scurte de timp.

Încruntat şi neliniştit, am meditat asupra acestei

probleme. Apoi, brusc, mi-am dat seama de ceea ce făceam şi am izbucnit într-un hohot de râs care a spart tăcerea ca o împuşcătură, făcându-mă să tresar. În acelaşi timp, m-a destins. De fapt, ce mă nemulţumea? O pierdere de patru ani era un fleac pe lângă durata aceea imensă.

Eram în viaţă şi încă tânăr. Timpul şi spaţiul fuseseră cucerite. Universul aparţinea omului.

Mi-am mâncat „supa“, înghiţind fiecare lingură cu o încetineală intenţionată. Operaţia a durat o jumătate de oră. După aceea, cu forţe proaspete, m-am întors în sala de control.

De această dată, m-am oprit mult timp în faţa ecranelor de control. În câteva secunde, am identificat o stea foarte strălucitoare, Sol, care se afla aproximativ în centrul ecranului retrovizor.

Mi-a luat mai mult ca să localizez Alpha Centauri. În cele din urmă, am reperat-o: o luminiţă în mijlocul întunericului înstelat.

Nu mi-am pierdut timpul încercând să calculez distanţele. Amândouă păreau să fie acolo unde trebuia. În cincizeci şi patru de ani, parcurseserăm aproape o zecime din distanţa care desparte Pământul de cel mai apropiat sistem solar: patru ani-lumină şi o treime.

Satisfăcut, am revenit în partea navei destinată personalului. Să-i iau la rând, m-am gândit eu, începând cu Pelham.

Când am deschis ușa etanşă a camerei lui Pelham, un miros dezgustător de carne în descompunere mi-a izbit nările. Cu răsuflarea tăiată, am trântit uşa la loc şi am rămas tremurând în coridorul îngust.

După un minut, am fost silit să recunosc realitatea.

Pelham era mort.

Nu îmi amintesc prea clar ce am făcut atunci. Ştiu doar

că am alergat. Cu o smucitură am deschis uşa lui Renfrew, apoi cea a lui Blake. Mirosul curat din camerele lor şi priveliştea corpurilor nemişcate, întinse pe paturi, m-au determinat să îmi recapăt luciditatea.

M-a copleşit o imensă tristeţe. Bietul, viteazul Pelham. Inventatorul drogului eternităţii, care făcuse posibil marele salt în spaţiul cosmic, era acum mort din cauza propriei lui creaţii.

Odată spusese: „Riscul de a muri este extrem de mic. Totuşi, există ceea ce aş numi un factor letal de aproximativ zece la sută, ceea ce reprezintă un efect secundar al administrării primei doze. Dacă organismele noastre suportă şocul iniţial, atunci vor suporta şi dozele următoare."

Factorul letal era cu siguranţă mai mare de zece la sută. Cei patru ani suplimentari de somn în care mă cufundase drogul...

Mohorât, m-am dus la camera de depozitare ca să-mi aduc costumul spaţial şi o prelată. Chiar şi cu ajutorul lor, sarcina pe care o aveam de îndeplinit a fost groaznică. Deşi drogul asigurase într-o oarecare măsură conservarea cadavrului, când l-am ridicat au căzut bucăţi din el.

În cele din urmă, am dus prelata împreună cu conţinutul ei până la ecluză şi am eliminat-o în spaţiu.

Acum eram presat de timp. Era foarte important ca aceste perioade de trezie să fie scurte. Foloseam ceea ce noi numeam „oxigenul curent", dar nu aveam voie să ne atingem de rezervele principale. De-a lungul anilor, produse chimice purificau treptat aerul „curent“ din fiecare cameră, pregătindu-l pentru următoarea trezire.

Dintr-un fel de curioasă reacţie de apărare, pierduserăm din vedere un eveniment atât de grav cum era moartea unuia dintre membrii expediţiei. În timp ce îmi scoteam

costumul spaţial, am observat să aerul era puţin diferit.

Am deschis radioul. Se calculase că limita de recepţie era de o jumătate de an-lumină, iar noi ne apropiam acum de această limită.

În grabă, dar cu atenţie, mi-am scris raportul, apoi l-am înregistrat şi am pus transmiţătorul în funcţiune. L-am programat să repete de o sută de ori transmisia. În mai puţin de cinci luni, vestea avea să se răspândească de la un capăt la celălalt al Terrei.

Am inclus raportul meu în jurnalul de bord, iar la sfârşit am adăugat o notă pentru Renfrew. Era un scurt omagiu adus lui Pelham. Omagiile mele erau sincere, dar nota avea şi un alt scop. Renfrew, inginerul genial care construise nava, şi Pelham, marele chimist, al cărui drog al eternităţii dăduse oamenilor posibilitatea de a face această călătorie fantastică în necuprins, fuseseră prieteni.

Aveam sentimentul că Renfrew, în momentul când se va trezi în tăcerea absolută a navei, care înainta în cursa ei vertiginoasă, va avea nevoie să citească aceste cuvinte, în memoria prietenului şi colegului său. Iar pentru mine, care îi iubeam pe amândoi, reprezenta un efort minim.

Când am terminat, am inspectat rapid motoarele lucitoare, am notat indicaţiile instrumentelor de bord, apoi am numărat cincizeci şi cinci de pastile de drog. Consideram că aceasta era cantitatea necesară pentru o sută cincizeci de ani.

Înainte să adorm, m-am gândit la Renfrew şi la şocul care îl aştepta şi care avea să lovească în sufletul lui ciudat şi sensibil, deja tulburat de revenirea bruscă la starea de veghe.

Perspectiva m-a neliniştit.

Problema mă preocupa încă atunci când a venit întunericul.

Am deschis ochii aproape imediat. Drogul! Nu avusese efect.

Senzaţia de amorţeală din corp m-a făcut să înţeleg adevărul. Rămânând nemişcat, am privit ceasul de deasupra. De data aceasta, a fost uşor să respect procedura, deşi, din nou nu m-am putut abţine să nu mă opresc în faţa cronometrului din sala de control.

Arăta 201 ani, 1 lună, 3 săptămâni, 5 zile, 7 ore, 8 minute.

Mi-am băut castronul de supă, apoi m-am îndreptat nerăbdător spre jurnalul de bord.

Îmi este absolut imposibil să descriu emoţia care m-a cuprins când am văzut scrisul familiar al lui Blake, apoi, după ce am întors paginile, pe cel al lui Renfrew.

Exaltarea mi s-a risipit treptat, pe măsură ce citeam notele lui Renfrew. Era un raport, nimic mai mult: notaţii gravimetrice, un calcul atent al distanţei parcurse, informaţii amănunţite despre funcţionarea motoarelor şi, în final, un calcul al variaţiilor vitezei noastre, în funcție de şapte factori compatibili.

Era un studiu matematic admirabil, o analiză ştiinţifică de prim ordin. Dar atât. Nicio referire la Pelham, niciun comentariu asupra celor scrise de mine sau asupra întâmplărilor petrecute.

Renfrew se trezise, dar raportul lui ar fi putut fi la fel de bine scris şi de un robot.

Ceea ce mi se părea anormal.

Aşa cum i se păruse şi lui Blake — am constatat aceasta când am început să-i citesc raportul.

„Bill,

RUPE FOAIA DUPĂ CE AI CITIT-O!

S-a întâmplat tot ce era mai rău. Nu am fi putut cere destinului să ne dea un şut în fund mai brutal decât atât. E îngrozitor când mă gândesc că Pelham a murit. Ce om era, ce prieten! Dar toţi ştiam ce risc ne asumam, iar el mai bine decât oricare. Aşa că nu putem spune decât «Somn uşor, prietene. Nu te vom uita niciodată.»

Dar cazul lui Renfrew e mai grav. Noi ne făceam griji întrebându-ne cum va reacţiona la prima trezire, ca să nu mai vorbim de un şoc cum era moartea lui Pelham. Şi cred că neliniştea noastră era justificată.

Aşa cum o ştim amândoi, Renfrew a fost un copil răsfăţat al Terrei. Îţi poţi imagina o fiinţă umană care să aibă în acelaşi timp farmecul, averea şi inteligenţa lui? Dar marele lui defect e că nu şi-a făcut niciodată probleme cu privire la viitor. Cu personalitatea lui fascinantă, cu mulţimea de femei şi linguşitori care roiau în jurul lui, nu avea timp să se preocupe decât de prezent.

Realităţile vieţii au fost pentru el ca nişte lovituri de trăsnet. A fost în stare să îşi părăsească cele trei foste soţii — deşi, după părerea mea, nu erau chiar atât de foste — fără să îşi dea seama că era pentru totdeauna.

Petrecerea de despărţire ar fi putut distruge oricui simţul realităţii. Să te trezeşti după o sută de ani şi să devii conştient că fiinţele dragi au îmbătrânit şi au murit de mult, transformându-se în hrană pentru viermi...

(Folosesc special un limbaj atât de tranşant, fiindcă oamenii privesc lucrurile din puncte de

vedere extrem de ciudate, indiferent cât de mult îşi cenzurează cuvintele.)

Personal, am sperat ca Pelham să acţioneze ca un fel de suport psihologic pentru Renfrew; amândoi ştiam că Pelham era conştient de influenţa lui asupra lui Renfrew. Trebuie să găsim un înlocuitor pentru această influenţă. Încearcă să inventezi ceva, Bill, în timp ce te ocupi cu munca de rutină. Când ne vom trezi la sfârşitul celor cinci sute de ani, va trebui să trăim alături de acest individ.

Rupe foaia. Restul însemnărilor sunt de natură tehnică.

Ned.“

Am ars scrisoarea în crematoriu. După ce am examinat cele două corpuri adormite — imobilitatea lor avea un aer funebru — m-am întors în sala de control.

Pe ecran am văzut o stea strălucitoare, ca o bijuterie pe o catifea neagră, împrăştiind o lumină superbă.

Alpha Centauri avea o luminozitate mai intensă. Îmi era încă imposibil să disting cei trei sori Alpha A,B,C, sau pe cei ai Proximei, dar lucirile lor reunite îmi dădeau un sentiment de veneraţie şi măreţie.

Plin de exaltare, am devenit conştient de grandoarea călătoriei noastre. Eram primii oameni care porniseră spre îndepărtatele astre Centauri, primii oameni care îndrăzniseră să se avânte spre stele.

Nici chiar gândul la Pământ nu putea să-mi scadă uluirea, gândul că, de la plecarea noastră, se născuseră şi pieriseră şapte, poate opt generaţii, gândul că fata care îmi dăduse amintirea dulce a buzelor ei pârguite era acum pentru urmaşii ei, stră-stră-stră-străbunica, în cazul în care

îşi mai aminteau de ea.

Această perioadă imensă de timp, ideea în sine, avea ceva prea zdrobitor ca să mă mai emoţioneze.

Mi-am îndeplinit sarcinile, mi-am luat a treia doză de drog şi m-am dus la culcare. În momentul în care am adormit, nu găsisem încă niciun plan cu privire la Renfrew.

Când m-am trezit, sunau soneriile de alarmă.

Am rămas nemişcat. Nu puteam să fac nimic altceva. Dacă m-aş fi mişcat, mi-aş fi pierdut cunoştinţa. Deşi numai gândul reprezenta un chin, am înţeles că, indiferent de pericol, soluţia cea mai rapidă era să urmez cu exactitate fiecare etapă a procedurii.

Am reuşit. În ciuda sunetelor stridente, am stat întins până când a venit momentul să mă scol. În sala de control, zgomotul era îngrozitor, dar am traversat-o fără să mă opresc şi timp de o jumătate de oră mi-am băut supa.

Am căpătat convingerea că, dacă vacarmul mai continua mult timp, Blake şi Renfrew vor sfârşi prin a se trezi.

În cele din urmă, m-am simţit în măsură să fac faţă situaţiei. Gâfâind, m-am instalat în faţa tabloului de comandă, am întrerupt sistemul de alarmă şi am aprins ecranele de control.

Pe ecran am văzut o lumină orbitoare. Era o limbă uriaşă, albă de foc, mai mult lungă decât lată, care acoperea un sfert din tot cerul. Mi-a venit o idee oribilă: probabil ne găseam la câteva milioane de mile distanţă de un soare monstruos, recent apărut în această regiune a spaţiului.

Am manevrat febril estimatorii de distanţă, apoi am privit uluit cifrele afişate.

Şapte mile! Numai şapte mile! Creierul uman este un mecanism ciudat. O clipă mai devreme, când crezusem că

era un soare de o formă anormală, nu distinsesem nimic altceva decât o masă incandescentă. Acum am observat brusc că avea o formă clară, inconfundabilă.

Stupefiat, am sărit în picioare, pentru că...

Era o navă! O navă enormă, de o milă lungime. Am căzut înapoi pe scaun, strivit de catastrofa la care eram martor, străduindu-mă să determin consecinţele acesteia — resturile în flăcări ale unei foste nave. Nimic nu mai putea fi viu în mijlocul acestui foc devorator. Singura speranţă era ca echipajul să fi putut scăpa cu navetele de salvare.

Ca un nebun, am scrutat cosmosul în căutarea unei lumini, a unei sclipiri metalice care să îmi indice prezenţa supravieţuitorilor.

Nu exista nimic decât noaptea, stelele şi flăcările ca de iad ce mistuiau nava.

După un timp, am observat că părea să se îndepărteze. Indiferent ce forţe o propulsau, imprimându-i o viteză egală cu a noastră, acum acestea cedau în faţa energiei imense emise de incendiu.

Am început să fac fotografii şi am considerat de cuviinţă să dau drumul la oxigenul de rezervă.

Pe măsură ce se îndepărta în spaţiu, nava în formă de torpilă devenea tot mai mică, începând să îşi schimbe culoarea, să îşi piardă din intensitate. A devenit o pată de un roşu aprins, conturată pe fundalul negru. Ultima imagine pe care am reuşit să o disting a fost cea a unei forme prelungi, care emana o strălucire ștearsă, ca o nebuloasă roşiatică văzută din profil, sau ca un foc care luminează orizontul îndepărtat al nopţii.

Îmi îndeplinisem deja toate atribuţiile. Am conectat din nou sistemul de alarmă apoi, fără chef, m-am întors la culcare, în timp ce mintea inventa tot felul de ipoteze.

Stând întins şi aşteptând ca ultima doză de drog a

călătoriei să îşi facă efectul, m-am gândit: Trebuie să existe planete locuite în marea constelaţie Alpha Centauri. Dacă aprecierile mele erau corecte, atunci ne aflăm numai la unu virgulă şase ani-lumină depărtare de principalul grup de sori ai lui Alpha, care se aflau ceva mai aproape decât Proxima cea roşie.

Aceasta era dovada că în Univers exista cel puţin încă o specie dotată cu inteligenţă superioară. Ne aşteptau miracole care depăşeau visele noastre cele mai delirante. Perspectiva m-a făcut să freamăt de exaltare.

Abia în ultima clipă, exact înainte ca somnul să pună stăpânire pe întreaga mea fiinţă, mi-am dat seama că uitasem complet de problema lui Renfrew.

N-am avut niciun fior de nelinişte. Cu siguranţă că Renfrew îşi va regăsi personalitatea, prezenţa sa fascinantă, atunci când va fi confruntat cu o civilizaţie extraterestră complexă. Necazurile noastre luaseră sfârșit.

Probabil că ultimul meu somn de o sută cincizeci de ani nu îmi slăbise surescitarea, fiindcă în momentul trezirii m-am gândit:

„Am ajuns! Noaptea nesfârşită, călătoria incredibilă... totul s-a terminat. Ne vom trezi, ne vom întâlni din nou, vom cunoaşte civilizaţia care înfloreşte aici. şi vom vedea şi marii sori ai lui Centaurus!“

Stând acolo, nemişcat şi fericit, am avut o senzaţie ciudată: de data aceasta, mi se părea că trecuse mult timp. Şi totuşi... totuşi fusesem treaz doar de trei ori şi doar o dată timp de o zi întreagă.

În sensul cel mai strict al cuvântului, nu trecuse mai mult de o zi şi jumătate de când îi văzusem pe Blake, Renfrew şi Pelham. Din clipa în care o pereche de buze moi se lipiseră de ale mele pentru a-mi oferi cel mai dulce sărut

din toată viața mea, nu fusesem conştient decât treizeci şi şase de ore.

Atunci de ce acest sentiment că se scurseseră secole întregi, secundă cu secundă? De ce impresia bizară că mă rătăcisem în abisul insondabil al unei nopţi fără sfârşit?

Era atât de uşor să înşeli spiritul uman?

În cele din urmă, mi s-a părut că am găsit răspunsul: în timpul celor cinci sute de ani trăisem. Celulele şi organismul meu existaseră, şi nici măcar nu era exclus ca o anumită parte a creierului meu să fi rămas, în mod incredibil, conştientă de-a lungul întregii perioade.

Pe urmă, bineînţeles, mai era factorul psihologic, că trecuseră cinci sute de ani şi...

Cu un fel de tresărire mentală, mi-am dat seama că cele zece minute de pasivitate se terminaseră. Precaut, am pus în funcţiune maseurul.

Mâinile metalice ale aparatului mă frecţionau cu blândeţe de aproximativ cincisprezece minute, când uşa camerei mele s-a deschis; lumina s-a aprins şi în prag a apărut Blake.

Mişcarea prea bruscă de a-mi întoarce capul ca să îl privesc m-a ameţit. Am închis ochii şi l-am auzit traversând camera spre mine.

După un minut, am fost în stare să îl văd clar. Atunci mi-am dat seama că ţinea în mână un castron cu supă. Mă contempla cu un aer ciudat de sumbru.

În cele din urmă, un zâmbet slab i-a luminat chipul prelung şi îngust.

— Salut, Bill. Sssst! a făcut el imediat. Nu încerca să vorbeşti. Eu îţi dau supa, iar tu rămâi culcat. Cu cât te poţi ridica mai repede, cu atât mai bine.

S-a întunecat din nou şi a adăugat:

— Sunt treaz de două săptămâni.

S-a aşezat pe marginea patului şi a umplut o lingură cu supă. A urmat tăcerea, singurul zgomot fiind foşnetul făcut de maseur. Corpul meu îşi regăsea treptat forţele şi, cu fiecare secundă care trecea, îmi dădeam seama tot mai mult de tristeţea lui Blake.

— Şi Renfrew? am reuşit să spun răguşit. Şi el e treaz?

Blake a şovăit, apoi a dat din cap. S-a încruntat şi a răspuns simplu:

— E nebun, Bill, nebun de legat. Chiar a trebuit să îl leg. L-am închis în camera lui. Acum e mai liniştit, dar la început bolborosea ca un obsedat.

— Ce tot spui? am şoptit eu. Renfrew n-a fost niciodată atât de sensibil. A avut depresiuni şi a fost bolnav, de acord, dar simpla trecere a timpului şi realizarea bruscă a faptului că toţi prietenii lui sunt morţi nu l-ar fi putut duce la dementă.

Blake clătina din cap.

— Nu e numai asta, Bill...

A tăcut o clipă, apoi a reluat:

— Bill, vreau să te pregăteşti pentru cel mai mare şoc pe care l-ai avut vreodată.

L-am privit cu atenţie, având o senzaţie de gol.

— Ce vrei să spui?

El a făcut o grimasă şi a continuat:

— Ştiu că vei fi în stare să suporţi. Nu te speria. Tu şi cu mine, Bill, suntem nişte brute insensibile. Până într-atât încât pentru noi nu ar avea importanţă dacă am ateriza cu un milion de ani înainte de venirea lui Cristos sau cu un milion de ani după. Ne-am mulţumi să aruncăm o privire în jur spunând: „Nu-mi vine să cred că te văd aici, bătrâne!“ sau „Cine era pterodactilul cu care te-am văzut aseară?“ „Nu era niciun pterodactil, era soţia lui Unthahorsten“.

— Treci la subiect! am şoptit. Ce s-a întâmplat?

Blake s-a ridicat în picioare.

— După ce am citit raportul tău despre nava care ardea şi am văzut fotografiile, mi-a venit o idee. Acum două săptămâni, sorii din Alpha erau destul de aproape, la numai şase luni depărtare, ţinând cont de viteza noastră medie de cinci sute de mile pe secundă. Atunci m-am gândit: „Ce-ar fi să încerc să prind una dintre emisiunile lor de radio?“

A zâmbit strâmb.

— În câteva minute, am prins câteva sute. Pe toate cele şapte lungimi de undă. Sunetul avea claritatea unui clinchet de clopoţel.

S-a oprit şi s-a uitat la mine. Surâsul îi pierise de tot.

— Bill, a gemut el, suntem cei mai mari idioţi din univers. Când i-am spus adevărul lui Renfrew, s-a pierdut cu totul, aşa cum se topeşte o bucată de gheaţă pusă în apă.

S-a oprit din nou, dar tăcerea era prea mult pentru nervii mei încordaţi.

— Pentru Dumnezeu…

M-am întrerupt. Am rămas nemişcat. Am înţeles brusc totul, ca străfulgerat. Parcă îmi fierbea sângele în vine.

— Vrei să spui că… am murmurat slab, într-un sfârşit.

Blake a aprobat.

— Exact. Ne-au identificat cu razele lor de urmărire şi cu ecranele lor de energie. Vine o navă în întâmpinarea noastră. Sper numai că vor putea face ceva pentru Jim, a adăugat el pe un ton lugubru.

O oră mai târziu, stăteam în faţa tabloului de comandă, când am observat o strălucire în întuneric. Întâi a fost un fulger orbitor. În secunda următoare, scânteia s-a transformat într-o navă enormă, care înainta cu aceeași viteză ca a noastră, la mai puţin de o milă distanţă.

Blake şi cu mine am schimbat câte o privire.

— N-au spus, am întrebat eu cu o voce tremurândă, că

nava a decolat acum zece minute?

Blake a confirmat.

— Pot face călătoria de la Pământ la Centaurus în trei ore.

Era prima dată când auzeam o asemenea afirmaţie. Parcă mi-a explodat ceva în cap.

— Cum?! Nouă ne-a luat cinci su...

Nu mi-am terminat propoziţia.

— Trei ore! am şoptit. Cum am putut uita noţiunea de progres uman?

Am tăcut amândoi. În peretele ca o faleză din faţa noastră s-a deschis o gaură neagră. Am intrat cu nava în această cavernă.

Ecranul retrovizor ne-a arătat că, în spatele nostru, deschizătura se închidea la loc. În faţa noastră au ţâşnit nişte lumini, care s-au oprit asupra unei uşi. În timp ce manevram ca să aşez nava pe soclul metalic, pe video a apărut un chip.

— E Cassellahat! mi-a şoptit Blake în ureche. Singurul individ cu care am vorbit direct până acum.

Chipul care ne privea avea un aer distins, intelectual. Cassellahat a zâmbit, spunându-ne:

— Puteţi să părăsiţi nava şi să ieşiţi prin uşa pe care o vedeţi.

Am avut sentimentul că eram înconjuraţi de un vid imens. Precauţi, am ieşit afară, în sala imensă. Mi-am amintit că toate hangarele spaţiale erau aşa, dar acesta avea şi ceva ciudat care...

„E din cauza nervilor", mi-am spus eu.

Dar am văzut că şi Blake avea aceeaşi senzaţie. Tăcuţi, am intrat pe o uşă într-un hol care ducea la o cameră largă şi foarte luxoasă.

Doar o regină sau o actriţă de cinema ar fi putut păşi

netulburată într-o astfel de cameră. Pereţii erau în întregime acoperiţi cu tapiserii somptuoase. De fapt, o clipă am crezut că erau tapiserii, dar apoi am văzut că era vorba de altceva. Nu puteam să îmi dau seama ce anume.

Văzusem mobile de preţ în câteva din apartamentele lui Renfrew. Dar aceste canapele, fotolii şi mese sclipeau ca şi cum ar fi fost făcute dintr-o combinaţie de flăcări diferit colorate. De fapt, nu, nu sclipeau, ci...

Nici acum nu eram capabil să îmi dau seama ce anume.

N-am avut timp să procedez la un examen mai amănunţit, fiindcă un bărbat al cărui costum semăna destul de bine cu ale noastre s-a ridicat dintr-un fotoliu, iar eu l-am recunoscut pe Cassellahat.

A înaintat spre noi zâmbind. La un moment dat, a încetinit pasul şi nasul i s-a încreţit. O secundă mai târziu, a dat grăbit mâna cu noi, după care s-a retras rapid spre fotoliul său, în care s-a aşezat demn.

Ce nepoliteţe uimitoare! Totuşi, eram mulţumit că se îndepărtase, pentru că în timpul acelei scurte strângeri de mână simţisem un miros vag de parfum, destul de neplăcut, în afară de asta, un bărbat care foloseşte asemenea cantităţi de parfum...

M-a trecut un frison. Oare oamenii deveniseră o specie de sclivisiți?

Cassellahat ne-a făcut semn să luăm loc. L-am ascultat, într-adevăr, era o primire foarte ciudată. A început astfel:

— Trebuie să vă avertizez în legătură cu prietenul vostru. E schizofrenic şi psihologii noştri nu l-ar putea vindeca decât temporar. Un tratament de durată va lua timp şi va cere din partea voastră o cooperare completă. Va trebui să urmaţi de bună voie toate planurile lui, bineînţeles, în afară de cazul în care starea lui evoluează în mod primejdios.

Cassellahat ne-a adresat un zâmbet afectat şi a continuat:

— Dar acum permiteţi-mi să vă urez bun-venit pe cele patru planete ale lui Centaurus. Pentru mine, este un moment măreţ. Din cea mai fragedă copilărie am fost educat în unicul scop de a deveni mentorul şi ghidul vostru. Natural, sunt încântat că a sosit clipa în care studiile mele aprofundate despre limba şi obiceiurile perioadei americane de mijloc, pot fi aplicate în practică.

Judecând după expresia feţei, nu era prea încântat. Îşi încreţea nasul în felul acela caraghios pe care îl observasem deja şi, în general, chipul lui părea să reflecte o oarecare neplăcere. Dar cuvintele lui m-au şocat.

— Ce vreţi să spuneţi cu „studiul limbii americane*ˡ? Oamenii nu mai vorbesc limba universală?

— Ba da, a zâmbit Cassellahat, dar ea a evoluat până în stadiul în care — ca să fiu sincer cu voi — aţi avea greutăţi în înţelegerea celor mai simple cuvinte.

A urmat o pauză. Blake îşi muşca buza inferioară. În cele din urmă a pus o întrebare:

— Ne-aţi putea da informaţii mai precise despre planetele din Centaurus? În timpul conversaţiei noastre prin radio, mi-aţi dat de înţeles că centrele populate au revenit la structurile urbane.

— Îmi va face o deosebită plăcere să vă arăt toate marile oraşe pe care doriţi să le vizitaţi. Sunteţi oaspeţii noştri şi fiecare dintre voi dispune de un cont de mai multe milioane de credite, pe care îl poate utiliza după voie.

Blake a scos un fluierat admirativ.

— Oricum, a continuat Cassellahat, trebuie să vă pun ceva în vedere. Este foarte important să nu îi dezamăgiţi pe compatrioţii mei. De aceea, nu trebuie să vă plimbaţi pe stradă, sau să vă amestecaţi în mulţime. Veţi putea stabili

contacte numai prin intermediul radioului sau al televiziunii. De asemenea, veţi putea comunica din interiorul unei maşini închise. Dacă vă faceţi cumva planuri de căsătorie, renunţaţi la ele.

— Nu înţeleg, a spus Blake uimit.

Remarca era valabilă şi pentru mine.

Cassellahat a încheiat cu fermitate:

— Este obligatoriu ca nimeni să nu îşi dea seama că răspândiţi un miros neplăcut. Aţi risca să vă compromiteţi considerabil situaţia financiară. (S-a ridicat.) Acum vă părăsesc. Sper că nu aveţi nimic împotrivă, dacă în viitor voi purta o mască în prezenţa voastră. Toate urările mele de bine, domnilor, şi...

S-a întrerupt şi a privit ceva ce se afla în spatele nostru.

— A, iată-l pe prietenul vostru.

M-am întors brusc şi l-am văzut şi pe Blake făcând acelaşi lucru.

— Salut, băieţi! a strigat Renfrew vesel din prag, apoi a adăugat cu o strâmbătură: Ne-am lăsat duşi de nas!

Mi s-a strâns inima. Am alergat spre el, i-am scuturat mâna, l-am îmbrăţişat. Blake încerca să îmi urmeze exemplul.

Când, în cele din urmă, i-am dat drumul lui Renfrew şi am privit în jur, Cassellahat dispăruse. Era mai bine. După ultimele lui remarci, avusesem poftă să îl pocnesc drept în nas.

— Atunci să începem! a spus Renfrew.

S-a uitat la Blake şi la mine, a rânjit, şi-a frecat mâinile satisfăcut şi a adăugat:

— De o săptămână mă gândesc ce întrebări să îi pun acestui limbut.

S-a întors cu faţa spre Cassellahat.

— De ce este constantă viteza luminii? a început el.

Cassellahat nici nu a clipit.

— Viteza luminii este egală cu cubul rădăcinii cubice din gd, unde d reprezintă adâncimea continuumului spaţiu-timp, iar g toleranţa totală — sau gravitaţia, cum aţi spune voi — a materiei conţinute în acest continuum.

— Cum se formează planetele?

— Trebuie ca un soare să îşi găsească echilibrul în spaţiul în care se află. Emite materie aşa cum un vas îşi aruncă ancorele în apă. Aceasta este o descriere foarte grosolană. V-aş putea da formula matematică, dar ar trebui să o scriu şi, la urma urmei, nu sunt savant. Sunt pur şi simplu fapte pe care le cunosc din copilărie, sau cel puţin aşa se pare.

— Un moment, a spus Renfrew nedumerit. Soarele emite materie fără alt motiv decât... dorinţa de a-şi găsi echilibrul?

Cassellahat a deschis ochii mari.

— Bineînţeles că nu. Te asigur că motivul care îl constrânge este foarte puternic. Dacă nu şi-ar realiza echilibrul, ar cădea din porţiunea lui de spaţiu. Doar câţiva sori celibatari au învăţat cum să îşi menţină stabilitatea în absenţa planetelor.

— Câţiva ce?! a repetat Renfrew.

Uitase complet întrebările cu care îşi propusese să îl bombardeze pe Cassellahat. Explicaţiile acestuia m-au acaparat din nou:

— Un soare celibatar este o stea foarte bătrână din clasa M, răcită. Cel mai fierbinte soare celibatar pe care îl cunoaştem are o temperatură de 88° C, iar cel mai rece 7° C. Literalmente, un soare celibatar este un singuratic, pe care vârsta l-a făcut nesociabil şi intolerant. Caracteristica lui principală este că nu suportă prezenţa nici unei forme

de materie în vecinătatea lui — nici planete, nici măcar gaz.

Renfrew a rămas tăcut şi gânditor, lucru de care am profitat pentru a ataca alt subiect.

— Ştiţi toate acestea fără a fi totuşi savant, după cum aţi spus. E un aspect care mă interesează. De exemplu, la noi, copiii erau capabili să înţeleagă principiul rachetelor nucleare practic din clipa în care se năşteau. La vârsta de opt sau zece ani, demontau şi montau la loc jucării speciale. De fapt, gândeau pe baza principiului rachetelor nucleare şi asimilau fără nicio greutate orice nou progres în domeniu. Aş vrea să ştiu: care este aici echivalentul acestei stări de lucruri?

— Forţa adeledicnică. Am încercat deja să i-o explic domnului Renfrew, dar se pare că mintea lui refuză să înţeleagă aspectele cele mai simple.

Renfrew a tresărit şi a făcut o grimasă.

— A încercat să mă convingă că electronii gândesc! Asta nu o accept.

Cassellahat a clătinat din cap.

— Nu gândesc, dar au o psihologie proprie.

— Psihologia electronică! am strigat eu.

— Este vorba pur şi simplu de forţa adeledicnică. Orice copil...

Renfrew a gemut.

— Ştiu, orice copil de şase ani m-ar putea învăţa.

S-a întors spre noi.

— De-asta mi-am pregătit o mulţime de întrebări. M-am gândit că, dacă am căpăta câteva cunoştinţe elementare solide, am putea înţelege chestia asta adeledicnică la fel de uşor ca şi copiii lor.

Şi-a îndreptat din nou atenţia asupra lui Cassellahat.

— Întrebarea următoare este...

Cassellahat îşi privea de câteva clipe ceasul.

— Regret, domnule Renfrew, dar — dacă vrem să prindem nava spre planeta Pelham, trebuie să plecăm acum. Îmi puteţi pune întrebări pe drum.

— Ce înseamnă asta? am întrebat eu.

— Mă duce să vizitez marile laboratoare din munţii europeni de pe Pelham, a explicat Renfrew. Vreţi să veniţi şi voi?

— Nu!

Blake a ridicat din umeri.

— N-am niciun chef să mă bag într-unul din costumele pe care ni le-a pregătit Cassellahat; opresc mirosul nostru să iasă, dar nu îl opresc pe al lor să intre. Bill şi cu mine rămânem aici. Vom juca pocher cu cele cinci milioane de credite depuse pe numele noastre la Banca de Stat.

Cassellahat s-a întors din prag. Masca organică pe care o purta s-a încruntat vizibil.

— Trataţi cu multă uşurinţă darurile guvernului nostru, a spus el.

— Serios?!

— Deci noi puţim! a exclamat Blake.

Cassellahat şi Renfrew plecaseră de nouă zile. Singurul contact cu prietenul nostru fusese o comunicare radio-telefonică în a treia zi, prin care ne sfătuia să nu ne facem griji.

Blake stătea în picioare, în faţa ferestrei apartamentului nostru, care domina oraşul Newamerica. Eu stăteam întins pe o canapea, gândindu-mă la o mulţime de lucruri: la nebunia latentă a lui Renfrew, la tot ceea ce văzusem şi auzisem despre istoria ultimilor cinci sute de ani.

M-am dezmeticit.

— Nu te mai necăji, Blake. Avem de a face cu o

modificare a metabolismului corpului uman, probabil datorată alimentaţiei cu hrană provenită de pe planete îndepărtate. Simţul lor olfactiv este, fără îndoială, mai fin decât al nostru, fiindcă apropierea de noi este un adevărat chin pentru Cassellahat, în timp ce noi nu simţim lângă el decât un vag miros neplăcut. Ce vrei, noi suntem trei, iar ei sunt miliarde! Sincer, nu văd cum am putea rezolva repede problema. Cel mai bine este să luăm lucrurile aşa cum sunt.

N-am primit niciun răspuns, aşa că m-am întors la reveria mea. Primul meu mesaj spre Pământ fusese recepţionat; astfel, în 2320, când a fost inventat motorul interstelar — adică la mai puţin de o sută patruzeci de ani după plecarea noastră — lumea şi-a dat seama ce urma să se întâmple.

În cinstea noastră, cele patru planete locuibile ale sorilor Alpha A şi B fuseseră denumite Renfrew, Pelham, Blake şi Endicott. Din 2320, în ciuda migraţiilor spre planetele unor sori mai îndepărtaţi, populaţiile celor patru planete crescuseră considerabil. În prezent, pe suprafeţele lor de uscat, care deveneau tot mai neîncăpătoare, trăiau nouăsprezece miliarde de oameni.

Nava la distrugerea căreia asistasem în 2511 fusese singura care se pierduse vreodată pe traseul Pământ-Centaurus. Mergând cu viteză maximă, ecranele ei reacţionaseră probabil în prezenţa navei noastre. Toate aparatele automate explodaseră instantaneu şi, cum pe atunci dispozitivele de protecţie nu erau capabile să oprească o navă care atinsese minus infinitul, toate instalaţiile retro de la bord săriseră în aer.

Aşa ceva nu se mai putea întâmpla. Progresul realizat în domeniul energiei adeledicnice fusese atât de imens încât acum şi navele cele mai mari puteau fi oprite brusc în

timpul zborului.

Ni se recomandase să nu ne simţim vinovaţi pentru acel unic dezastru, întrucât, ca urmare a analizelor teoretice ale catastrofei, se făcuseră câteva dintre cele mai importante progrese în materie de psihologie electronică.

Mi-am dat seama că Blake se aşezase, dezgustat, într-un fotoliu.

— O, Dumnezeule, ce viaţă ne aşteaptă! Putem prevedea că în următorii cincizeci de ani vom fi nişte paria într-o civilizaţie în care nu putem să înţelegem nici măcar cum funcţionează cele mai simple maşini.

M-am agitat neliniştit, fiindcă aveam aceleaşi gânduri, dar nu am spus nimic. Blake a continuat:

— Trebuie să mărturisesc că, după ce am aflat că planetele centauriene au fost colonizate, am cochetat cu ideea de a face curte vreunei tinere şi de a mă căsători cu ea.

Involuntar, mi-am amintit de o pereche de buze care se înălţau spre ale mele. Am alungat imaginea din minte.

— Mă întreb cum suportă Renfrew toate astea?

O voce familiară m-a întrerupt:

— Renfrew suportă toate astea excelent, după ce şocul iniţial s-a transformat în resemnare, iar resemnarea în dorinţa de a acţiona.

Ne întorseserăm cu faţa spre el, înainte să termine. Renfrew a înaintat spre noi, râzând. Studiindu-i trăsăturile, m-am întrebat în ce măsură îşi regăsise echilibrul mental. Părea în formă. Părul lui negru, buclat, era pieptănat cu atenţie. Ochii lui uimitor de albaştri îi luminau chipul. Era imaginea perfecţiunii fizice şi avea aerul dezinvolt şi mândru al unui actor îmbrăcat ultraelegant.

— Copii, am cumpărat o navă spaţială. Am dat toţi banii pe care îi aveam, plus o parte din ai voştri, dar eram sigur

că veţi fi de acord. Am dreptate?

— Bineînţeles! am răspuns noi în cor.

— Ce să facem cu ea? a adăugat Blake.

— Ştiu! am strigat eu. Vom merge prin tot universul, ne vom petrece restul vieţii explorând noi lumi. Jim, ai avut o idee formidabilă. Blake şi cu mine eram gata să încheiem un pact de sinucidere.

— În orice caz, vom călători puţin, a spus Renfrew zâmbind.

Două zile mai târziu, întrucât Cassellahat nu formulase nicio obiecţie şi nicio părere în ceea ce îl privea pe Renfrew, am plecat în spaţiu.

Cele trei luni care au urmat au fost ciudate. La început, m-am simţit strivit de intensitatea cosmosului. Planete tăcute apăreau pe ecranele noastre şi dispăreau în urmă, nelăsându-ne decât amintirea nostalgică a câmpiilor şi a pădurilor bătute de vânt, a mărilor pustii şi furtunoase şi a sorilor fără nume.

Spectacolul şi amintirile ne dădeau un sentiment dureros de singurătate şi, treptat, deveneam conştienţi că voiajul nostru nu va reuşi să alunge impresia de înstrăinare care ne stăpânea de când sosisem pe Alpha Centauri.

Aici nu era nimic care să ne hrănească sufletul, nimic care să ne umple în mod satisfăcător un an din viaţă, cu atât mai puţin cincizeci. Ştiam că Blake simţea acelaşi lucru şi aşteptam un semn care să îmi arate că şi cu Renfrew se întâmpla la fel. Semnul nu a venit, iar faptul în sine m-a îngrijorat, dar după aceea mi-am dat seama de altceva. Renfrew ne supraveghea. Ne ţinea sub observaţie, şi în atitudinea lui era ceva care sugera intenţii ascunse, un scop secret.

Îngrijorarea mea creştea, iar veselia permanentă a lui

Renfrew nu mă linişte deloc.

Într-o zi, pe la sfârşitul celei de a treia luni stăteam întins pe pat, meditând mohorât asupra întregii stări de lucruri, când uşa mea s-a deschis brusc şi a intrat Renfrew.

Ţinea în mână un paralizator şi în cealaltă o frânghie.

— Îmi pare rău, Bill, a spus el ţintind arma spre mine. Cassellahat mi-a ordonat să nu îmi asum niciun risc. Aşa că stai liniştit, ca să te pot lega.

— Blake! am urlat eu.

Renfrew a clătinat uşor din cap.

— Inutil. Întâi am fost la el.

Paralizatorul îndreptat asupra mea nu tremura deloc, iar privirea lui avea duritatea oţelului. Tot ce puteam face era să îmi încordez muşchii în timp ce el înfăşură funia în jurul meu şi să mă consolez cu faptul că eram cel puţin de două ori mai puternic decât el. „Pot să îl împiedic măcar să nu mă lege prea strâns", m-am gândit eu îngrozit.

În cele din urmă, a făcut un pas înapoi şi a repetat:

— Îmi pare rău, Bill. Nu-mi face nicio plăcere să îţi spun, dar şi tu şi Blake o luaserăţi razna de tot, când am ajuns la Centaurus. Psihologii pe care i-a consultat Cassellahat au prescris acest tratament. Amândoi trebuie să suferiţi un şoc la fel de puternic ca cel care v-a făcut să vă pierdeţi minţile.

Prima dată, nu dădusem nicio atenţie faptului că menţionase numele lui Cassellahat, dar acum am înţeles dintr-o dată. Era incredibil: lui Renfrew i se spusese că eu şi cu Blake eram nebuni. De trei luni, îşi păstra echilibrul fiindcă se simţea răspunzător pentru noi. Ce şiretlic psihologic admirabil! Singura întrebare era: ce şoc urma să primim? Vocea lui Renfrew mi-a întrerupt gândurile.

— Acum nu va mai dura mult. Intrăm deja în câmpul soarelui celibatar.

— Soare celibatar?! am strigat.

Nu a răspuns. În clipa în care uşa s-a închis în spatele lui, am început să mă zbat, încercând să îmi desfac legăturile.

Ce spusese Cassellahat? Că sorii celibatari nu se menţineau în acest spaţiu decât într-un echilibru precar.

În acest spaţiu!

Cu sudoarea curgându-mi pe faţă, mi-am închipuit cum vom fi proiectaţi într-un alt plan al continuului spaţiu-timp. Când am reuşit în sfârşit să îmi eliberez mâinile, am simţit cum nava cădea.

Nu fusesem legat de prea mult timp, aşa că funia nu mi-a putut opri circulaţia sângelui. M-am îndreptat spre camera lui Blake. Două minute mai târziu, amândoi ne grăbeam spre cabina pilotului.

Am pus mâna pe Renfrew înainte ca el să îşi dea seama de prezenţa noastră. Blake i-a smuls arma, iar eu l-am ridicat din scaun cu o singură smucitură şi l-am aruncat pe podea. A rămas acolo şi, rânjind, ne-a spus batjocoritor:

— Prea târziu! Ne apropiem deja de primul punct de intoleranţă şi tot ce puteţi face este să vă pregătiţi pentru şoc.

Abia l-am auzit. M-am instalat în fata tabloului de comandă şi am privit atent ecranele; nu se vedea nimic, ceea ce m-a deconcertat un moment. Apoi am văzut instrumentele. Acele indicatoare tremurau nebuneşte: înregistrau un corp de DIMENSIUNI INFINITE.

Cuprins de ameţeală, am contemplat câtva timp cifrele incredibile. În cele din urmă, am împins deceleratorul până la capăt. Sub presiunea brutală a câmpului adeledicnic, motorul s-a oprit, iar eu mi-am reprezentat brusc imaginea fantastică a două forţe irezistibile în plină coliziune. Gâfâind, am scos generatorul din funcţiune.

Cădeam în continuare.

— O orbită, spunea Blake. Pune-ne pe orbită.

Cu mâinile tremurânde, am apăsat pe taste, introducând date despre un soare cu diametrul, gravitatea şi masa Soarelui nostru.

Celibatarul nu ne-a lăsat pe orbită.

Am încercat o a doua orbită, apoi o a treia; disperat, am calculat una care ne-ar fi putut face să gravităm în jurul puternicului Antares însuşi. Dar realitatea îngrozitoare rămânea aceeaşi: nava continua să cadă vertiginos. Iar pe ecrane nu se putea vedea nimic, nici măcar o umbră. La un moment dat, mi s-a părut că disting vag o zonă de un negru mai intens decât restul spaţiului, dar era imposibil să fiu sigur.

În cele din urmă, nemaiştiind ce să fac, m-am ridicat ca un vârtej şi am îngenuncheat lângă Renfrew, care nu făcea încă niciun efort ca să se ridice.

— Jim, l-am implorat, de ce ai făcut asta? Ce se va întâmpla?

El a zâmbit calm.

— Imaginează-ţi un celibatar bătrân şi ursuz. Păstrează relaţii cu oamenii din jurul lui, dar sunt relaţii la fel de îndepărtate ca şi cele existente între un soare celibatar şi stelele galaxiei din care face parte.

După aceea, a adăugat:

— Dintr-o clipă în alta, putem intra în prima perioadă de intoleranţă. Ea se manifestă în salturi cuantice cu o perioadă de patru sute nouăzeci şi opt de ani, şapte luni, opt zile şi câteva ore.

Era ca şi când ar fi vorbit în chineză.

— Dar ce se va întâmpla? am repetat disperat. Răspunde, pentru numele lui Dumnezeu!

M-a privit prietenos şi eu am avut revelaţia uimitoare că

mă aflam în fata lui Jim Renfrew de altădată, sănătos la minte şi perfect raţional. Un Jim Renfrew îmbunătăţit în mod misterios, devenit mai puternic.

— Ei bine, a spus el liniştit, ne va arunca din zona lui de toleranţă, şi astfel ne va aduce înapoi la...

A avut loc un şoc imens. M-am lovit de podea, am alunecat; m-a prins o mână — mâna lui Renfrew. Asta a fost tot.

M-am ridicat, fiind conştient că nu mai cădeam. Am aruncat o privire asupra instrumentelor de bord. Toate luminile era stinse, iar acele indicatoare erau fixate la zero. M-am întors şi m-am uitat la Renfrew, apoi la Blake, care încerca jalnic să se ridice în picioare.

— Lasă-mă pe mine în faţa tabloului de comandă, Bill, a spus Renfrew cu o voce care se voia convingătoare. Vreau să dau comenzile necesare pentru întoarcerea pe Pământ.

L-am privit fix timp de un minut şi m-am îndepărtat încet. După ce a reglat toate aparatele şi a apăsat pe accelerator, Renfrew a ridicat capul:

— Ajungem acasă cam în opt ore, adică la aproximativ un an şi jumătate după plecarea noastră de acum cinci sute de ani.

Am avut o senzaţie de mâncărime la baza craniului şi, după câteva secunde, am tras concluzia că probabil se datora creierului meu, care pulsa febril după ce înţelesese extraordinarul adevăr.

Soarele celibatar, m-am gândit uluit. Îndepărtându-ne din câmpul lui de toleranţă, ne trimisese pur şi simplu într-o perioadă de timp dincolo de acest câmp. Iar Renfrew spusese că... se manifesta în salturi cuantice de... patru sute nouăzeci şi opt de ani, şapte luni şi...

Dar nava? Introducerea tehnicii adeledicnice a secolului

douăzeci şi şapte în secolul douăzeci şi doi, care habar nu avea de ea, nu va schimba oare cursul istoriei? Am pus întrebarea bâlbâindu-mă.

Renfrew a clătinat din cap.

— Parcă noi o înţelegem? Am putea îndrăzni să ne jucăm cu energia primară care ne alimentează motoarele? Aş zice că nu. Cât despre navă, o păstrăm pentru uzul nostru personal.

— Dar...

M-a întrerupt.

— Ascultă, Bill, iată care este situaţia: fata aceea care te-a sărutat — să nu crezi că nu am văzut cum te năruiai ca o stivă de cărămizi — va sta lângă tine peste cincizeci de ani, când propria ta voce, venind din spaţiu, va anunţa pe Pământ că te-ai trezit pentru prima dată din somnul tău din timpul primei călătorii spre Centaurus.

Exact aşa s-a întâmplat.

MONSTRUL

Uriaşa navă se opri la patru sute de metri deasupra unuia din oraşe. Peisajul de jos era pustiit. În timp ce cobora în sfera sa energetică, Enash observă că, din cauza vechimii, construcţiile erau gata să se năruie.

O voce îi ajunse la ureche.

— Niciun indiciu de distrugeri provocate de război!

Enash opri aparatul.

Odată ajuns la sol, îşi dezumflă sfera. Se afla în interiorul unui spaţiu înconjurat de ziduri şi invadat de buruieni înalte, printre care erau risipite câteva schelete. Aparţineau unor fiinţe bipede, cu două braţe lungi, al căror craniu era fixat la extremitatea unei coloane vertebrale subţiri. Toate erau schelete de adulţi şi păreau în perfectă stare de conservare, dar când meteorologul se aplecă şi atinse unul, o porţiune întreagă din el se prefăcu într-o pulbere fină. Ridicându-se, Enash văzu că Yoal se apropia plutind. Aşteptă ca istoricul să coboare din sfera sa şi îl întrebă:

— Crezi că ar trebui să folosim metoda noastră de a învia morţii?

Yoal era gânditor.

— Am interogat diferitele persoane care au sosit înaintea noastră. Aici e ceva în neregulă. Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat înainte de a începe procesul de colonizare.

Enash păstră tăcerea. Bătea un vânt uşor, făcând să foşnească frunzele unui pâlc de copaci din apropiere. Făcu un semn înspre copaci.

— E adevărat că vegetaţia nu a suferit pagube, dar să ţinem cont că plantele nu sunt afectate în acelaşi mod ca celelalte forme de viaţă.

O voce provenind de la receptorul lui Yoal îi întrerupse:

— A fost găsit un muzeu, aproximativ în centrul oraşului.

Pe acoperiş a fost fixată o lumină roşie de semnalizare.

— Merg cu tine, Yoal, spuse Enash. Poate găsim schelete de animale sau de creaturi inteligente în diferite stadii ale evoluţiei lor. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Ai de gând să reînvii fiinţele acestea?

— Vreau să discut problema în cadrul consiliului, dar nu cred că mai e nicio îndoială, răspunse Yoal rar. Trebuie neapărat să cunoaştem cauza acestei catastrofe.

Făcu un gest larg cu una din ventuze, cuprinzând întregul peisaj, apoi, după o scurtă meditaţie, adăugă:

— Fireşte, vom acţiona cu multă prudenţă, începând cu formele de viaţă cele mai rudimentare. Absenţa scheletelor de copii indică faptul că această rasă atinsese nemurirea individuală.

Consiliul sosi pentru a examina exponatele. Enash ştia că preliminariile erau pură formalitate. Decizia fusese luată: vor avea loc reînvieri. Dar asta nu era tot. Membrii consiliului erau curioşi. Spaţiul era vast, călătoriile cosmice erau lungi şi îţi dădeau un sentiment de singurătate; de aceea aterizarea era întotdeauna o experienţă interesantă fiindcă oferea perspectiva studiului unor noi forme de viaţă.

Muzeul nu avea nimic extraordinar; săli largi, înalte, cu tavanul în formă de boltă, reproduceri de plastic ale unor animale ciudate, multe obiecte — prea multe ca să poată fi văzute şi înţelese în atât de puţin timp. Vestigiile aşezate în ordine cronologică creau o imagine de ansamblu asupra întregii evoluţii a unei specii. Enash, care vizita clădirea împreună cu ceilalţi, se bucură când ajunseră la secţia de schelete şi corpuri îmbălsămate. Se instală în spatele ecranului energetic şi privi cum experţii biologi scoteau un astfel de corp dintr-un sarcofag de piatră. Cadavrul, ca toate celelalte, era înfăşurat în fâşii de pânză, dar

specialiştii nu-şi bătură capul să înlăture bucăţile de ţesătură putredă. Cu ajutorul unui cleşte extraseră un fragment din cutia craniană, conform procedurii intrate în uz. De fapt, putea fi folosită orice parte a scheletului, dar reînvierile sau reconstituirile cele mai perfecte se obţineau pe baza unei anumite secţiuni a craniului.

Hamar, şeful echipei de biologi, explică motivul care îl determinase să aleagă anume corpul respectiv.

— Substanţele chimice utilizate pentru a conserva această mumie denotă cunoștințe rudimentare de chimie, iar sculpturile de pe sarcofag sunt semnele unei culturi primitive şi non-mecanice. Într-o civilizaţie de acest tip, posibilităţile sistemului nervos nu puteau fi prea dezvoltate. Lingviştii noştri au analizat înregistrările care însoţesc fiecare exponat şi, deşi numărul de limbi descoperite e foarte mare — dovadă că a fost reprodus dialectul aflat în circulaţie în perioada în care acest corp era în viaţă —, nu le-a fost greu să le traducă. Acum am pus la punct translatorul universal. Nu avem decât să vorbim în transmiţător şi cuvintele noastre vor fi traduse imediat în limba persoanei reînviate. Bineînţeles, sistemul funcţionează în ambele sensuri. A! văd că suntem gata pentru primul corp.

Sub privirea atentă a lui Enash, capacul reconstructorului plastic fu închis şi începu procesul de creştere.

Enash simţea o oarecare nelinişte. Nu era nicio îndoială cu privire la ceea ce urma să se întâmple. În câteva minute, un vechi locuitor al acestei planete, complet reconstituit, se va ridica în picioare şi îl va privi în ochi. Tehnica utilizată era pe cât de simplă, pe atât de eficientă.

Din umbre infinitezimale, se naşte viaţa. În zona obscură din pragul începutului şi al sfârșitului, al vieţii şi al morţii, materia oscilează uşor între obiceiurile vechi şi cele noi.

Obişnuinţa organicului şi cea a anorganicului. Electronii ignoră valorile vieţii şi ale nefiinţei. Atomii nu ştiu nimic despre moarte. Dar când atomii se constituie în molecule, se face un pas înainte. Un pas infim, cel al vieţii — dacă a apărut. Un pas, apoi întunericul. Sau viaţa.

O piatră sau o celulă vie. O fărâmă de aur sau un fir de iarbă, nisipul mării sau nenumăratele vieţi minuscule care populează nesfârşitele ape sărate; diferenţa se află în această zonă crepusculară a materiei. Orice celulă vie o conţine în ea. Dacă smulgi un picior unui crab, îi creşte unul nou. Cele două capete ale planariei se lungesc şi la puţin timp după aceea apar doi viermi, doi indivizi, două tuburi digestive — fiecare la fel de lacom ca şi cel iniţial — şi fiecare independent, neafectat în niciun fel de experienţa avută. Orice celulă poate fi întregul. Orice celulă posedă amintiri atât de bogate în detalii, încât totalitatea cuvintelor de care dispunem n-ar putea niciodată să descrie perfecţiunea atinsă.

Dar paradoxul constă în faptul că memoria nu este organică. Un disc banal de ceară își aminteşte sunetele. O bandă înregistrată reproduce cu uşurinţă vocea care a vorbit într-un microfon cu ani înainte. Memoria este o amprentă fiziologică, o urmă lăsată pe materie, o schimbare morfologică a unei molecule, astfel încât, atunci când se doreşte obţinerea unei anumite reacţii sau a alteia, FORMA emite în acelaşi ritm răspunsul.

Din craniul mumiei rezultaseră miliarde şi miliarde de forme de memorie de la care aşteptau acum un răspuns. Ca întotdeauna, memoria se dovedi fidelă.

Un bărbat clipi şi deschise ochii.

— Deci, este adevărat, spuse el tare.

Pe măsură ce vorbea, cuvintele lui era traduse în limba ganaeză.

— Moartea nu este decât o deschidere spre o nouă viaţă. Dar unde sunt servitorii mei? adăugă pe un ton plângăcios.

Se ridică şi ieşi din reconstructor care se deschisese automat în momentul reînvierii. Îi văzu pe cei în mâinile cărora se afla. Se înspăimântă, dar asta nu dură decât un moment. Era mândru, arogant şi deosebit de curajos, ceea ce îl ajută acum. Împotriva voinţei lui, căzu în genunchi şi îşi arătă supunerea, dar avea probabil mari îndoieli.

— Mă aflu oare în faţa zeilor Egiptului? făcu el ridicându-se în picioare. Ce absurditate mai e şi asta? Nu mă închin demonilor fără nume.

— Omorâţi-l! ordonă căpitanul Gorsid.

Un pistol cu raze fu îndreptat asupra monstrului biped care dispăru zvârcolindu-se.

Al doilea reînviat se ridică, palid şi tremurând de groază.

— Doamne, jur că nu mă mai ating în viaţa mea de porcăria aia. În ceea ce priveşte elefanţii roz...

— La ce porcărie te referi, reînviatule? se interesă Yoal curios.

— La băutura, la otrava pe care mi-au dat-o s-o înghit la cârciumă, Isuse!

Căpitani Gorsid îl privi întrebător pe Yoal:

— E nevoie să ne pierdem timpul?

Istoricul şovăi.

— Mă intrigă.

Se întoarse spre bărbat:

— Cum ai reacţiona dacă ţi-aş spune că suntem vizitatori de pe o altă planetă?

Reînviatul îl privi, vizibil stupefiat, dar groaza era mai puternică.

— Ascultă... eu conduceam liniştit şi-mi vedeam de treaba mea. Recunosc că băusem vreo două păhărele mai mult decât trebuia, dar de vină e alcoolul care se fabrică

astăzi. Jur că nu am văzut cealaltă maşină. Dacă ăsta e un nou sistem de a pedepsi oamenii care conduc în stare de ebrietate, mă rog, aţi câştigat. Dar eu nu mai pun gura pe băutură în viaţa mea!

— Conduce o „maşină”, pur şi simplu, spuse Yoal. Totuşi, noi nu am văzut nicio maşină. Nu şi-au dat osteneala să le păstreze în muzee.

Enash observă că toată lumea aştepta ca altcineva să comenteze. Dându-şi seama că cercul tăcerii urma să se închidă complet dacă el nu spunea nimic, tresări:

— Să-i cerem să descrie „maşina", sugeră el. Cum funcţionează?

— A! deci v-aţi hotărât să vorbiţi! exclamă bărbatul. Fac tot ce spuneţi, răspund la orice întrebare. Oi fi eu atât de beat încât să nu mai văd ca lumea, dar de condus sunt totdeauna în stare să conduc. Cum funcţionează? Cu benzină. Debraiezi şi apeşi pe acceleraţie.

— Benzină şi acceleraţie, repetă inginerul Veed. Motor cu combustie internă. Asta îl plasează în timp.

Căpitanul Gorsid făcu un semn paznicului cu pistolul cu raze.

Al treilea reînviat se ridică în capul oaselor şi îi privi gânditor.

— Vizitatori de pe o altă planetă, spuse el într-un sfârşit. Aveţi un sistem sau a fost o întâmplare?

Consilierii ganaezi se foiră neliniştiţi în scaunele lor curbate. Enash îl surprinse pe Yoal uitându-se la el şi privirea tulburată a istoricului îl alarmă pe meteorolog. „Viteza cu care acest biped s-a adaptat la noua împrejurare şi cu care a înţeles realitatea este anormal de mare. Niciun ganaez nu ar fi putut reacţiona la fel de rapid", se gândi el.

— Rapiditatea gândirii nu este neapărat un semn de superioritate, observă Hamar, biologul şef. Cei care

gândesc încet dar eficient au locul lor în ierarhia inteligenţei.

Dar Enash îşi spuse că problema nu era rapiditatea reacţiei, ci precizia ei. Încercă să se imagineze pe sine reînviat şi în stare să înţeleagă imediat ce însemna prezenţa unor creaturi venite din cosmos. Nu, n-ar fi putut.

Meditaţia lui se opri în acest punct, fiindcă bărbatul ieşi din reconstructor. Sub privirea atentă a ganaezilor, merse cu pas vioi spre fereastră şi privi afară. După o clipă se întoarse spre ei:

— Aşa e peste tot?

Promptitudinea cu care înţelesese situaţia făcu din nou senzaţie. Yoal îi răspunse:

— Da. Pustiire, moarte şi ruină. Ai idee ce s-a putut întâmpla?

Omul se îndepărtă de fereastră şi se opri în faţa ecranului energetic care îi apăra pe ganaezi.

— Pot să vizitez muzeul? Trebuie să îmi dau seama în ce epocă mă aflu. Când eram în viaţă, noi posedam anumite mijloace de distrugere, dar e important să ştiu cât s-a scurs de la moartea mea ca să determin metoda folosită.

Consilierii se întoarseră spre căpitanul Gorsid care, după oscurtă ezitare, ordonă paznicului înarmat:

— Supraveghează-l.

Se adresă bărbatului:

— Înţelegem foarte bine dorinţa ta: vrei să pui stăpânire pe situaţie ca să îţi asiguri propria securitate. Linişteşte-te. Dacă nu faci nicio mişcare greşită, totul va fi în regulă.

Omul nu lăsă să se vadă dacă dăduse sau nu crezare minciunii. De asemenea, nicio privirea de-a lui şi niciun gest nu lăsă să se înţeleagă că văzuse podeaua carbonizată în locul unde cei doi predecesori ai săi fuseseră volatilizaţi cu un singur foc al pistolului cu raze. Se îndreptă

curios spre cea mai apropiată uşă, îl privi pe paznicul care îl aştepta, apoi făcând un pas prudent, trecu de partea cealaltă. Îl urmară primul paznic, după aceea ecranul energetic mobil şi în cele din urmă, mergând unul după altul, consilierii.

Enash fu al treilea care depăşi pragul. Sala în care intră conţinea schelete şi machete de animale din plastic. Următoarea reprezenta ceea ce Enash numi, în lipsa unui cuvânt mai bun, o sală „culturală”. Exponatele erau fabricate în timpul unei perioade de civilizaţie care părea destul de avansată. Când grupul o traversase prima dată, examinase câteva din maşinile expuse şi se gândise: energie atomică. Meteorologul nu fusese singurul care o recunoscuse fiindcă din spatele lui se auzi vocea căpitanului Gorsid:

— Îţi este interzis să atingi ceva. Orice mişcare greşită şi paznicul va trage.

Reînviatul stătea liniştit în mijlocul sălii. În ciuda tensiunii din jur, Enash se văzu nevoit să îi admire calmul. Era imposibil ca bipedul să nu ştie care îi era soarta şi totuşi era atât de netulburat, ba chiar meditativ. Într-un târziu, vorbi paşnic:

— Nu e nevoie să merg mai departe. Poate că voi sunteţi mai în măsură decât mine să apreciaţi cât timp s-a scurs între naşterea mea şi construcţia acestor maşini. Văd aici un aparat care, conform etichetei de deasupra lui, are rolul de a număra atomii care explodează. După dezintegrarea numărului dorit de atomi, opreşte automat fluxul de energie exact atâta timp cât este necesar pentru a împiedica producerea unei reacţii în lanţ. Pe timpul meu, existau o mulţime de dispozitive primitive care puteau limita amploarea reacţiilor nucleare, dar au trebuit două mii de ani de la începutul erei atomice pentru a le

perfecţiona. Puteţi stabili o comparaţie pe această bază?

Consilierii se întoarseră spre Veed care şovăi înainte de a răspunde fără chef:

— Acum nouă mii de ani cunoşteam o mie de procedee de limitare a exploziilor nucleare.

Făcu o pauză apoi adăugă şi mai încet:

— N-am mai auzit de un instrument care să numere atomii într-un asemenea scop.

— Şi totuşi, specia a fost distrusă, murmură cu răsuflarea tăiată Shuri, astronomul.

Gorsid întrerupsese tăcerea care urmase acestui comentariu ordonând paznicului cel mai apropiat:

— Ucide monstrul!

Dar paznicul fu cel care se prăbuşi în flăcări. Nu numai el, ci toţi paznicii. Toţi căzură în acelaşi timp, transformaţi în nişte torţe albastre. O limbă de foc lovi ecranul, se retrase, îl lovi şi mai violent apoi se retrase din nou, arzând şi mai strălucitor. Prin ceaţa incandescentă, Enash văzu că omul ajunsese la uşa cea mai îndepărtată şi că maşina care număra atomi împrăştia scântei albăstrui.

— Controlaţi toate ieşirile cu pistoalele cu raze! urlă căpitanul Gorsid în transmiţătorul său. Nava să fie gata să lichideze creatura cu ajutorul armamentului greu!

— Control mental! exclamă cineva. În ce ne-am băgat?

Ganaezii bătură în retragere. Flăcările albastre atinseseră tavanul şi încercau să îşi facă drum prin ecranul energetic. Enash aruncă o ultimă privire asupra maşinii; probabil continua să numere atomi fiindcă emitea o lumină de un albastru intens. Împreună cu ceilalţi, meteorologul se grăbi să ajungă în sala în care avusese loc reînvierea. Acolo fu instalat un al doilea ecran energetic. În siguranţă acum, consilierii intrară fiecare în sfera sa personală, ieşiră din muzeu şi zburară spre navă. Înainte de a se înălţa spre cer,

aceasta lansă o bombă atomică. Explozia în formă de ciupercă ascunse privirilor muzeul şi oraşul de dedesubt.

— Şi totuşi, nu ştim încă de ce a pierit specia, şopti Yoal în urechea lui Enash, după ce ecourile tunetului se stinseseră în cosmos în spatele lor.

Soarele de un galben palid se ivea deasupra orizontului. Era a treia zi după căderea bombei şi a opta zi de la aterizare. Enash cobora împreună cu grupul pentru a explora un nou oraş. Îşi argumenta punctul de vedere potrivit căruia nu mai trebuiau făcute reînvieri.

— În calitate de meteorolog, declar că ganaezii pot coloniza în siguranţă această planetă. Mi se pare însă inutil să ne asumăm riscuri suplimentare. Specia a descoperit secretul propriului său sistem nervos, iar noi nu ne putem permite...

Hamar, biologul, îl întrerupse pe un ton sec:

— Dacă aveau atât de multe cunoştinţe, de ce nu au emigrat spre un alt sistem solar ca să se salveze?

— Recunosc că e foarte posibil ca ei să nu fi descoperit metoda noastră de a localiza stelele care au familii de planete, răspunse Enash privindu-şi grav prietenii. Noi ştim că a fost vorba de o descoperire unică şi accidentală. A fost o chestiune de noroc, nu de inteligenţă.

După expresia feţei lor, era clar că în sinea lor consilierii nu erau de acord cu argumentele lui. Încerca sentimentul descurajant al unei catastrofe iminente. Avea în faţa ochilor imaginea unei specii măreţe înfruntând moartea. O moarte care trebuie să fi fost bruscă, dar nu atât de bruscă încât ei să nu fi ştiut dinainte de venirea ei. Prea multe schelete zăceau afară în grădinile caselor lor minunate, ca şi cum toţi bărbaţii ar fi ieşit împreună cu soţiile lor pentru a aştepta pieirea întregului neam. Enash încercă să descrie

consiliului ziua aceea în care, cu mult timp în urmă, toţi locuitorii planetei întâmpinaseră calmi sfârșitul. Dar tabloul schiţat de el nu fu suficient de convingător deoarece ceilalţi se foiră nerăbdători în scaunele lor instalate în spatele unei serii de ecrane energetice protectoare, şi căpitanul Gorsid întrebă:

— Ce anume a provocat în tine această intensă reacţie emoţională, Enash?

Meteorologul îşi pierdu tot elanul. Nu se gândise că reacţia lui era emoţională. Obsesia pusese atât de subtil stăpânire pe el încât nu îşi dăduse seama de natura ei. Acum deveni brusc conştient:

— Al treilea reînviat, răspunse el încet. Chiar înainte ca noi să ieşim din sală, l-am văzut prin perdeaua de foc; stătea în pragul celei mai îndepărtate uşi şi ne privea curios. Curajul, calmul lui, abilitatea cu care ne-a păcălit, toate astea au dus...

— Au dus la moartea lui! făcu Hamar.

Toţi izbucniră în râs.

— Haide, Enash, spuse vicecăpitanul Mayad bine dispus, doar nu vrei să spui că specia lor era mai curajoasă decât a noastră sau că, în ciuda precauţiilor luate, trebuie să ne temem de un singur om?

Enash tăcu. Se simţea stupid. Era ruşinat că se lăsase dominat de o obsesie emoţională şi nu voia să pară neraţional. Protestă pentru ultima oară:

— Vreau doar să subliniez, spuse el încăpăţânat, că dorinţa de a şti ce s-a întâmplat cu o specie dispărută nu mi se pare esenţială.

Căpitanul Gorsid făcu un semn biologului.

— Continuaţi reînvierile. Întorcându-se spre Enash, urmă: Cum am putea îndrăzni să ne întoarcem pe Gana să recomandăm emigrările în masă, iar mai târziu să

recunoaştem că de fapt noi nu ne-am dus cercetările până la capăt? Asta nu e posibil, prietene.

Era argumentul clasic, iar meteorologul fu nevoit să recunoască faptul că punctul de vedere al celuilalt nu era întru totul nejustificat. Încetă să se mai gândească la această discuţie, fiindcă al patrulea om începu să se mişte.

Apoi se ridică în picioare.

Şi dispăru.

Se lăsă o tăcere plină de groază şi consternare. Căpitanul Gorsid strigă răguşit:

— N-are cum să iasă de aici! Asta e sigur! Trebuie să fie înăuntru!

Ganaezii din jurul lui Enash săriră din scaunele lor, privind încordaţi învelişul energetic. În picioare, gardienii ţineau fără vlagă în ventuze pistoalele cu raze. Cu coada ochiului meteorologul îl văzu pe unul dintre tehnicienii responsabili de ecranele protectoare făcând un semn lui Veed, care se apropie de el. Când se întoarse, inginerul avea un aer întunecat.

— Am aflat că, în clipa dispariţiei, acele indicatoarelor au făcut un salt de zece puncte. Asta înseamnă nivelul nucleonic.

— Pe vechea Ganae! murmură Shuri. S-a întâmplat exact lucrul de care ne-am temut întotdeauna.

— Distrugeţi toţi localizatorii de pe navă! ţipă Gorsid în transmiţător. Distrugeţi-i, mă auziţi?

Căpitanul se întoarse spre Shun, fixându-l cu o privire feroce.

— Subalternii tăi par că nu înţeleg. Ordonă-le să treacă imediat la acţiune. Toate localizatoarele şi toţi reconstructorii trebuie distruși.

— Executarea! porunci Shuri echipei sale cu o voce tremurătoare. Şi repede!

După îndeplinirea ordinului, ganaezii începură să respire mai uşuraţi. Schimbară zâmbete sinistre, care reflectau o satisfacţie sumbră.

— Cel puţin, spuse vicecăpitanul Mayad, nu va descoperi niciodată Gana. Sublimul nostru sistem de detectare a sorilor cu planete va rămâne secret. Nu se pot răzbuna pentru... Se întrerupse şi urmă mai încet: Dar ce tot spun? Noi nu am făcut nimic. Nu suntem răspunzători de dezastrul abătut asupra locuitorilor acestei planete.

Dar Enash ştia ce voise Mayad să spună. În astfel de momente, răzbătea la suprafaţă sentimentul de vinovăţie. Fantomele tuturor speciilor nimicite de ganaezi, voinţa neîndurătoare a acestora de a anihila orice întâlneau în momentul aterizării, abisul întunecat de ură şi teroare mută pe care îl lăsau în urma lor, radiaţiile otrăvitoare deversate zile în şir asupra planetelor paşnice şi a locuitorilor care nu bănuiau nimic, toate acestea se făcuseră simţite în cuvintele vicecăpitanului.

— Eu refuz să cred că a scăpat, vorbi căpitanul Gorsid. E aici înăuntru şi aşteaptă să scoatem ecranele ca să poată evada. Ei bine, n-o s-o facem.

Se lăsă din nou tăcerea. Consilierii scrutau atenţi spaţiul care delimita învelişul energetic. Reconstructorul scânteia pe picioarele lui de metal. Dar nu era nimic altceva de văzut. Nicio umbră tremurătoare, nicio lucire nefirească. Razele aurii ale soarelui inundau totul, nelăsând nimic ascuns privirii.

— Paznici, ordonă Gorsid, distrugeţi reconstructorul. M-am gândit că s-ar putea întoarce să îl studieze, şi nu putem risca asta.

Aparatul fu mistuit de flăcările albe, iar Enash, care sperase ca fluxul de energie să provoace într-un fel sau altul apariţia fiinţei bipede, simţi cum speranţele îl

părăseau.

— Dar unde s-ar fi putut duce? şopti Yoal.

În momentul în care se întoarse spre istoric să discute problema, Enash văzu că monstrul stătea în picioare sub un arbore, la o depărtare de câţiva metri, supraveghindu-i. Probabil se ivise brusc, deoarece consilierii tresăriră în acelaşi timp. Toţi se traseră înapoi. Unul din tehnicieni, dând dovadă de multă prezenţă de spirit, înălţă un ecran protector între ganaezi şi monstru. Creatura înaintă încet spre ei. Avea un corp zvelt şi mergea cu capul dat pe spate. Ochii îi luceau ca şi când ar fi ars pe dinăuntru.

Ajuns în faţa ecranului, bipedul se opri, ridică mâna şi îl atinse cu vârful degetelor. Culori schimbătoare luciră pâlpâind pe suprafaţa energizată, apoi strălucirea policromă crescu în intensitate, transformându-se într-un desen complicat. O clipă mai târziu modelul multicolor dispăru şi ecranul îşi recăpătă transparenţa.

Omul trecuse de cealaltă parte.

Râse uşor.

— Când m-am trezit, spuse el grav, eram intrigat. Problema era: ce să fac cu voi?

În dimineaţa calmă ce domnea pe planeta morţilor, aceste cuvinte avură în urechile lui Enash o rezonanţă fatidică. Tăcerea fu spartă de un glas atât de crispat şi de fals, încât trecu o secundă înainte de a recunoaşte vocea căpitanului Gorsid:

— OMORÂŢI-L!

Când armele îşi încetară focul, indestructibila creatură era încă în picioare. Înaintă fără grabă până când ajunse la doi metri depărtare de cel mai apropiat ganaez. Enash se afla în spatele grupului.

— Se conturează două modalități de a acţiona, vorbi calm reînviatul. Una se bazează pe recunoştinţă, întrucât

mi-aţi redat viaţa, iar cealaltă pe realism. Ştiu cine sunteţi. Da, vă cunosc, şi asta e regretabil. E greu să fii milos. Pentru început, să presupunem că îmi destăinuiţi secretul focalizatorului. Bineînţeles, acum că există un asemenea sistem, nu vom mai fi niciodată luaţi pe nepregătite aşa cum am fost înainte.

Enash era atât de absorbit de implicaţiile catastrofei încât
i se părea imposibil să se poată gândi şi la altceva. Totuşi, curiozitatea îi fu stârnită.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă el.

Omul păli şi emoţiile acelei zile îndepărtate îi vibrară în voce:

— O furtună nucleonică venind din cosmos a măturat această parte a galaxiei noastre. Avea cam nouăzeci de ani-lumină în diametru, ceea ce depăşea cu mult puterea noastră. Nu puteam scăpa. Renunţasem de mai mult timp la astronave şi nu am avut când să construim nici măcar una singură. Castor, singurul soare cu planete pe care îl descoperisem, era şi el în calea furtunii.

Se opri.

— Secretul? adăugă el.

Consilierii respirau relaxaţi. Groaza care îi cuprinsese, de a-şi vedea nimicită propria specie, începea să se risipească. Primul şoc trecuse. Enash observă cu mândrie că tovarăşii lui nu se mai temeau nici măcar pentru viaţa lor.

— A, deci nu ştii secretul, spuse Yoal încet. În ciuda progreselor grandioase pe care le-aţi făcut, noi suntem singurii care putem cuceri galaxia.

Istoricul zâmbi încrezător celorlalţi.

— Domnilor, mândria pe care o simţim gândindu-ne la realizările ganaezilor este justificată. Propun să ne întoarcem pe navă. Nu mai avem nimic de făcut pe această

planetă.

Cât timp se formară sferele, domni o oarecare zăpăceală. Enash se întrebă dacă bipedul va încerca să le împiedice plecarea. Privind înapoi văzu că omul se îndepărta în pas de plimbare.

Meteorologul păstra în minte amintirea acestei imagini în momentul în care nava se înălţă în aer. Lansară bombe atomice care nu explodară. Aceasta fu a doua amintire.

— Nu vom renunţa atât de uşor la o planetă, declară Gorsid. Sugerez să discutăm încă o dată cu creatura.

Enash, Yoal, Veed şi comandantul coborâră din nou spre oraș. Vocea lui Gorsid răsună din nou în transmiţător:

— După părerea mea (prin ceaţă distingea sclipirile transparente ale celorlalte trei sfere)... am tras prea repede concluzii în legătură cu această fiinţă. De ce? Pentru că îi era frică de noi, evident. Voia întâi să evalueze situaţia. Nu credea că este atotputernică.

Explicaţia părea logică şi Enash se însufleţi. Brusc, fu uimit că intrase în panică atât de uşor. Acum privea pericolul în altă lumină. Un singur om viu pe o nouă planetă. Cu suficientă hotărâre, coloniştii puteau pune stăpânire pe ea ca şi cum el nici n-ar fi existat. Se mai întâmplase. Pe câteva planete, mici grupuri indigene supravieţuiseră radiaţiilor distrugătoare şi se refugiaseră în regiuni îndepărtate. În majoritatea cazurilor, coloniştii îi exterminaseră puţin câte puţin. Totuşi, Enash îşi amintea de două situaţii în care autohtonilor li se permisese să ocupe teritorii restrânse, deoarece masacrarea lor ar fi pus în primejdie pe cuceritorii ganaezi. Aşa că cei rămaşi fuseseră toleraţi. Un singur om nu ocupa prea mult spaţiu.

Îl găsiră măturând etajul inferior al unei mici vile. Văzându-i, puse mătura deoparte şi ieşi pe terasă. Era încălţat cu sandale şi purta un fel de mantie largă, dintr-un

material foarte strălucitor. Îi privi îndelung, dar nu spuse nimic.

Căpitanul Gorsid fu cel care făcu propunerea şi Enash nu se putu stăpâni să nu admire povestea debitată în translator. Comandantul vorbi foarte sincer. (înainte căzuseră de acord cu privire la tactica pe care urmau să o folosească.) Omul nu trebuia să se aştepte ca ganaezii să reînvie toţi morţii de pe planetă: un asemenea altruism ar fi fost neraţional ţinând cont de faptul că mulţimile tot mai mari de ganaezi aveau o nevoie continuă de noi lumi. Orice creştere a populaţiei reprezenta o problemă pentru care nu exista decât o singură soluţie. În situaţia dată, coloniştii vor respecta bucuroşi drepturile unicului supravieţuitor al acestei planete.

— Dar care este scopul acestei expansiuni nesfârşite? îl întrerupse omul pe căpitan. Părea într-adevăr curios. Ce se va întâmpla dacă veţi fi ocupat toate planetele din galaxie?

Privirea întrebătoare a lui Gorsid o întâlni pe cea a lui Yoal, apoi se încrucişă cu cea a lui Veed şi a lui Enash. Meteorologul îşi înălţă torsul în semn de negaţie şi simţi o imensă milă pentru această creatură care nu înţelegea, care poate că nu va fi niciodată în stare să înţeleagă. Era vorba de vechea confruntare între două atitudini diferite, cea virilă şi cea decadentă, între o specie care aspira spre stele şi alta care rămânea surdă la chemarea destinului.

— Aţi putea ţine sub control camerele de înmulţire, insistă omul.

— Ca să fie răsturnat guvernul? întrebă Yoal.

Vorbise pe un ton indulgent, iar Enash observă că ceilalţi erau amuzaţi de naivitatea bipedului. Simţi cum prăpastia intelectuală dintre ei se adâncea. Interlocutorul lor ignora complet jocul forţelor vitale ale naturii.

— Dacă voi nu le ţineţi sub control, o vom face noi în

locul vostru, continuă bărbatul.

Se lăsă tăcerea.

Ganaezii începură să se încordeze. Enash era conştient de tensiunea care creştea în el si, în mod vizibil, şi în ceilalţi. Îşi privi pe rând tovarăşii, apoi ochi lor reveniră asupra creaturii. Nu pentru prima dată Enash avu impresia că duşmanul lor era neajutorat. „Aş putea să îl strâng între ventuze şi să îl fac praf", se gândi el. Se întrebă dacă acel control mental exercitat asupra energiei nucleonice, nucleare şi gravitonice includea capacitatea de a se apăra împotriva unui atac macrocosmic. Probabil că da... Demonstraţia de putere la care ganaezii fuseseră martori cu două ore înainte putea avea oarecare limite, dar în acest caz nu erau evidenţe. Forţa sau neputinţa nu schimbau nimic. Ameninţarea teribilă fusese rostită: „Dacă nu le ţineţi sub control, o vom face noi.“

Cuvintele răsunau încă în mintea lui Enash şi, pe măsură ce le pătrundea mai adânc sensul, detaşarea lui dispărea. Se considerase întotdeauna un spectator. Chiar atunci când, mai devreme, se pronunţase împotriva reînvierilor, fusese conştient că o parte din el urmărise conversaţia din afară, fără să participe la ea. Şi Enash ştia foarte bine că acesta era motivul pentru care cedase în faţa argumentelor celorlalţi. Meditând asupra trecutului, înţelesese că niciodată nu luase parte cu toată fiinţa la ocuparea planetelor străine. Fusese un observator, un gânditor care făcea speculaţii despre o viaţă lipsită, în viziunea lui, de orice rost. Acum însă viaţa avea un rost. Enash era pradă unui torent de emoţii irezistibile care îl duceau cu ele. Individualitatea lui se dizolva, unindu-se cu fiinţa colectivă a mulţimilor ganeze. Toată puterea şi voinţa speciei sale îi pulsa în vine.

— Creatură, mârâi el, dacă nutreşti vreo speranţă de a-ţi

învia semenii morţi, renunţă la ea imediat.

Omul îl privi fără să spună nimic.

— Dacă ai fi putut să ne distrugi, ai fi făcut-o deja, urmă Enash vehement. Dar adevărul este că forţele tale sunt limitate. Nava noastră e construită în aşa fel încât nicio reacţie în lanţ n-ar putea fi declanşată în ea. Fiecare placă dintr-un material potenţial instabil este dublată de o contraplacă neutralizantă, care împiedică formarea unei mase critice. Ai putea provoca explozii în interiorul motoarelor, dar şi acestea s-ar limita la spaţiul respectiv.

Simţi că Yoal îi atingea braţul.

— Atenţie, spuse istoricul. În mânia ta justă, nu trebuie să dezvălui informaţii vitale.

Enash respinse ventuza lui Yoal.

— Să fim realişti, spuse el dur. Creatura asta a ghicit majoritatea secretelor speciei noastre uitându-se doar la noi. Ar fi pueril să credem că nu a estimat deja posibilităţile oferite de situaţia actuală.

— ENASH! rosti căpitanul Gorsid pe un ton imperativ.

Furia meteorologului dispăru la fel de brusc precum apăruse. Enash făcu un pas înapoi.

— Am înţeles, comandante.

— Cred că ştiu ce voiai să spui. Te asigur că sunt în întregime de acord. Dar, în calitate de ganaez investit cu autoritatea supremă, datoria de a da ultimatumul îmi revine mie.

Se întoarse spre bărbat, dominându-l cu toată înălţimea corpului său cornos.

— Ai pronunţat ameninţarea inadmisibilă. Ai spus, de fapt, că vei încerca să constrângi spiritul transcendent al Ganaei.

— Nu spiritul, spuse omul râzând uşor. Nu, nu spiritul.

Comandantul ignoră întreruperea.

— În consecinţă nu avem de ales. Apreciem că, dispunând de timp suficient pentru a găsi materialele şi instrumentele necesare, ai fi capabil să fabrici un reconstructor. Dar, chiar presupunând că ai şti cum, ţi-ar lua cel puţin doi ani ca să îl termini. Este o maşină extrem de complexă şi unicului supravieţuitor al unei specii care renunţase la maşini de câteva milenii în momentul în care a venit catastrofa, nu i-ar fi uşor să o asambleze. Tu nu ai avut timp să construieşti o navă; noi nu îţi vom lăsa timp nici să realizezi un reconstructor. La câteva minute după ce nava noastră îşi va fi luat zborul, vom începe bombardamentul. E posibil să fii în măsură să împiedici exploziile în vecinătatea ta, în care caz vom continua pe cealaltă emisferă. Dacă şi acolo reuşeşti să ne zădărniceşti eforturile, atunci înseamnă că vom avea nevoie de ajutor. În şase luni de călătorie cu acceleraţia maximă, vom atinge un punct de unde cea mai apropiată planetă ganeză va putea să ne recepţioneze mesajele. Flota trimisă de acolo va fi atât de mare încât va înfrânge orice putere de rezistenţă. Lansând o sută sau o mie de bombe pe minut, vom devasta toate oraşele şi din scheletele alor tăi nu va mai rămâne nicio fărâmă. Acesta este planul nostru şi aşa vom acţiona. Acum, profită de faptul că suntem la discreţia ta şi fă-ne tot răul de care eşti în stare.

Bărbatul scutură din cap.

— Nu... nu acum!

Rămase tăcut o clipă, apoi urmă pe un ton meditativ:

— Raţionamentul tău e corect. Foarte corect. Bineînţeles, nu sunt atotputernic, dar mi se pare că aţi uitat un mic amănunt. Nu vă spun care. Iar acum trebuie să îmi iau la revedere. Întoarceți-vă pe navă şi plecaţi. Am multe de făcut.

Până în acest moment, Enash stătuse liniştit, conştient

însă de mânia care punea din nou stăpânire pe el. Făcu un salt înainte, cu ventuzele întinse. Era aproape să atingă pielea netedă a creaturii când ceva îl înşfăcă.

Se afla din nou pe navă.

Nu încercase nici cea mai mică senzaţie de mişcare, sau de ameţeală. Era nevătămat. Veed, Yoal şi Gorsid stăteau lângă el la fel de uluiţi ca şi el însuşi. Nemişcat, meteorologul se gândi la cuvintele omului: „... aţi uitat un mic amănunt". Dacă îl uitaseră, însemna că îl ştiuseră totuşi. Medita încă asupra acestei probleme când Yoal declară:

— Putem fi siguri că doar bombele noastre nu vor fi de ajuns.

Afirmaţia se dovedi adevărată.

Nava se găsea la patruzeci de ani lumină depărtare de Pământ când Enash fu chemat în sala consiliului. Yoal îl anunţă cu o voce stinsă:

— Monstrul este la bord.

Revelaţia avu asupra meteorologului efectul unui trăsnet. Brusc, acesta înţelese totul.

— Deci asta voia să spună atunci când ne-a atras atenţia că uitaserăm ceva, şopti Enash copleşit. Poate călători liber prin spaţiu în limita numărului pe care l-a spus — nouăzeci de ani-lumină.

Oftă. Nu îl surprindea faptul că ganaezii, obligaţi să folosească nave cosmice, nu se gândiseră imediat la o astfel de eventualitate. Şi, treptat, Enash se îndepărtă de realitate. Acum că şocul trecuse, se simţea îmbătrânit şi obosit; avea sentimentul că spiritul lui îşi regăsea vechea detaşare şi pasivitate. În câteva minute află ce se întâmplase. În drumul său spre remiză, asistentul unui fizician zărise la capătul unui coridor o siluetă străină.

Uimitor era că pe o navă cu un echipaj atât de numeros intrusul nu fusese descoperit mai devreme. Enash avu o idee:

— Dar totuşi noi ne vom opri înainte de a ajunge la una din planetele noastre. Cum poate spera să se folosească de noi ca s-o localizeze, dacă ne mulţumim să utilizăm fas...

Se întrerupse. Bineînţeles, asta era. Vor fi nevoiţi să întrebuinţeze fascicule video şi imediat ce va fi stabilit contactul, omul va porni în direcţia care trebuia.

Enash văzu hotărârea în ochii tovarăşilor săi — singura hotărâre posibilă în condiţiile date. Şi totuşi i se părea că le scăpa un detaliu vital. Cu paşi lenţi se îndreptă spre imensul ecran video aflat la celălalt capăt al sălii. Imaginea oferită era atât de clară, de strălucitoare şi de măreaţă încât cineva care n-ar fi fost obişnuit cu ea s-ar fi clătinat ca şi când ar fi primit o lovitură ameţitoare. Chiar şi el, care o cunoştea, avu un fior la vederea ei. Era o imagine video a unei părţi a Căii Lactee. Patru sute de milioane de stele văzute prin telescoape care ar fi putut capta lumina unei pitice roşii aflate la o depărtare de treizeci de mii de ani-lumină!

Ecranul măsura douăzeci de metri în diametru, iar spectacolul era inegalabil. Alte galaxii, pur şi simplu, nu aveau atât de multe stele. Şi dintre toţi aceşti sori care sclipeau, numai unul din două sute de mii avea planete.

Acesta era faptul colosal care îi împingea acum pe consilieri la un act irevocabil. Enash plimbă în jurul lui o privire obosită.

— Monstrul a fost foarte inteligent, spuse el foarte liniştit. Dacă noi ne continuăm drumul, el vine cu noi, face rost de un reconstructor şi se întoarce pe planeta lui. În oricare din cazuri, când flota necesară va ajunge acolo, el va fi reînviat destui din semenii lui ca să ne poată zădărnici

orice ofensivă.

Îşi clătină torsul. Era sigur că analiza lui era exactă, dar părea incompletă. Adăugă încet:

— Avem un singur avantaj. Indiferent ce hotărâre luăm noi, el nu are un translator care să îi permită să o afle. Ne putem îndeplini planurile fără ca el să le cunoască. Ştie că nici el, nici noi nu putem arunca nava în aer. Astfel, ne rămâne o singură alternativă.

Tăcerea care urmă intervenţiei lui Enash fu întreruptă de căpitanul Gorsid.

— Ei bine, domnilor, văd că ştim ce avem de făcut. Vom regla motoarele, vom distruge comenzile, iar pe el îl vom lua cu noi.

Ganaezii se priviră unii pe alţii. Mândria speciei le strălucea în ochi. Enash atinse ventuzele fiecăruia pe rând.

O oră mai târziu, când căldura crescuse deja considerabil, lui Enash îi veni o idee care îl făcu să se îndrepte clătinându-se spre transmiţător, pentru a-l chema pe Shuri, astronomul.

— Shuri, ţipă el în aparat, când monstrul s-a trezit prima dată, îţi aminteşti cât de greu i-a fost căpitanului Gorsid să îi convingă pe subalternii tăi să distrugă localizatorii? Nu ne-a trecut niciodată prin cap să îi întrebăm de ce au întârziat atât de mult. Întreabă-i acum... repede!

După o pauză, vocea lui Shuri răzbătu slab printre pârâieli:

— N-au putut... intra... în cameră... Uşa era încuiată.

Enash se prăbuşi pe podea. Îşi dădu seama că le scăpase mai mult decât un detaliu. Omul se trezise şi devenise imediat conştient de situaţie. Când dispăruse, se dusese pe navă, unde descoperise secretul localizatorului, şi probabil şi pe cel al reconstructorului, în cazul în care nu îl ştia deja. În momentul reapariţiei, obţinuse de la ei tot ceea ce

dorea. Restul avusese doar scopul da a-i aduce la acest act de disperare.

Bineînţeles, peste câteva minute urma să părăsească nava, sigur că niciun spirit extraterestru nu va şti că planeta sa exista. Ştiind, de asemenea, că specia lui va renaşte şi că de data aceasta nu va mai muri niciodată.

Enash se ridică în picioare clătinându-se, se agăţă de transmiţătorul care scotea un zgomot infernal şi, urlând în el, îşi rezumă deducţiile. Nu primi niciun răspuns. Nu auzea decât vacarmul asurzitor produs de energia incontrolabilă, de neconceput. Din cauza căldurii, carapacea începu să-i plesnească. Încercă să ajungă la translocatorul de materie, din care ţâşni o limbă de foc purpurie. Urlând şi plângând în acelaşi timp, meteorologul reveni lângă transmiţător.

Câteva minute mai târziu, suspina încă în microfon când uriaşa navă plonjă drept în inima unui soare alb-albastru.

TREZIRE

Insula era veche. Nici chiar cu un milion de ani înainte, pe când era viu, obiectul care zăcea în canal, expus contactului brutal cu apele mării, nu ghicise că era vorba de o proeminenţă a însuşi pământului primordial.

Insula avea aproximativ trei mile lungime şi măsura o jumătate de milă în lăţime. Făcea o curbă strânsă în jurul unei lagune albastre, şi braţele ei stâncoase, tivite cu spumă, se apropiau de celălalt capăt, ca un uriaş care se apleacă încercând să-şi atingă vârful picioarelor fără să reuşească.

Prin canalul dintre degetele mâinilor şi ale picioarelor pătrundea marea.

Apele urau strâmtoarea. Cu nesfârşită răbdare, se străduiau să năruie peretele de stâncă, iar tumultul lor avea o sonoritate specială, în care se amesteca toată asprimea şi înverşunarea luptei eterne dintre pământul încăpăţânat şi valurile uzurpatoare.

În inima torentelor ce mugeau zăcea Iilah, mort de aproape o eternitate, uitat de timp şi de univers.

La începutul anului 1941, navele japoneze străbătură apele primejdioase şi intrară în laguna liniştită. De pe puntea uneia din nave, o pereche de ochi curioşi scrutară obiectul care stătea în calea mării năvălitoare. Dar proprietarul acestor ochi era în serviciul unui guvern care nu permitea ca personalul său să se lanseze în aventuri extramilitare. De aceea, inginerul Taku Onilo se mulţumi să noteze în raportul său: „La gura canalului se găseşte o masă de substanţă strălucitoare, aparent de natură minerală, cu o lungime de patru sute de picioare şi o lăţime de nouăzeci de picioare".

Omuleţii galbeni construiră rezervoare de carburant

subterane şi plecară spre apus. Apa continuă să se ridice şi să coboare. Trecură zile şi ani; mâna timpului apăsa greu. Veniră ploile musonice, care şterseră urmele trecerii omului. Vegetaţia acoperi din nou solul brăzdat de maşini. Războiul luă sfârşit. Rezervoarele se scufundară uşor în adăpostul lor de pământ şi mai multe ţevi se fisurară. Carburantul se scurse treptat din rezervoare şi pe suprafaţa sclipitoare a apelor lagunei se întinse o peliculă unsuroasă.

La sute de mile depărtare, în vecinătatea atolului Bikini, două explozii succesive declanşară o reţea complicată de curenţi radioactivi. La începutul toamnei lui 1946, curenţii ajunseră şi la insulă.

Doi ani mai târziu, un funcţionar răbdător, care scormonea prin arhivele Marinei Imperiale din Tokyo, semnală existenţa rezervoarelor de carburant. În 1950, distrugătorul „Coulson" porni în largul oceanului pentru o verificare de rutină.

Sosise timpul coşmarului.

Locotenentul Keith Maynard, cu binoclul la ochi, scruta insula cu un aer întunecat. Era pregătit să descopere o neregulă, dar nu se aştepta la ceva cu totul neobişnuit.

— Vegetaţie oarecare, murmură el, o creastă muntoasă care pare să constituie un fel de coloană vertebrală a insulei, copaci...

Se opri.

O brazdă largă fusese tăiată printre palmierii de pe litoral. Arborii nu erau pur şi simplu doborâţi, ci se afundau adânc într-un şanţ invadat deja de verdeaţă. Şanţul, larg de aproape o sută de metri, urca dinspre plajă pe coasta unui deal, spre locul unde se vedea o stâncă uriaşă, pe jumătate îngropată în pământ.

Uimit, Maynard aruncă o privire pe fotografiile luate de japonezi şi involuntar se întoarse spre secundul său, locotenentul Gerson.

— Dumnezeule! exclamă el. Cum a ajuns stânca aceea acolo? Nu apare în fotografii.

Regretă imediat că îi vorbise. Privindu-l cu ostilitatea lui specifică, Gerson ridică din umeri şi spuse:

— Poate ne-am îndreptat spre o altă insulă.

Maynard păstră tăcerea. Îl considera pe adjunctul său un personaj bizar; toate cuvintele lui erau impregnate de ironie.

— După părerea mea, cântăreşte cam două milioane de tone. Probabil japonezii au târât-o până acolo ca să ne zăpăcească.

Maynard nu răspunse. Îi părea rău că făcuse comentariul, îi părea rău în mod deosebit fiindcă, timp de o clipă, se gândise la o legătură între japonezi şi stânca aceea. Estimarea greutăţii făcută de Gerson era exactă, recunoscu el imediat. Se văzu nevoit să pună capăt bănuielilor lui delirante. Dacă japonezii ar fi fost capabili să deplaseze o stâncă în greutate de două milioane de tone, atunci ar fi câştigat şi războiul. Totuşi, era o problemă interesantă, care merita investigaţii... dar mai târziu.

Pătrunseră în canal fără niciun incident. Era mai lat şi mai adânc decât lăsaseră să se înţeleagă rapoartele japonezilor — ceea ce simplifica lucrurile. Echipajul luă prânzul la adăpostul lagunei. Maynard observă stratul de petrol de pe suprafaţa apei şi interzise imediat oamenilor săi să arunce chibrituri peste bord. După o scurtă discuţie cu ceilalţi ofiţeri, luă hotărârea de a da foc petrolului după terminarea misiunii şi ieşirea din lagună.

Pe la unu şi jumătate lăsară bărcile la apă şi ajunseră repede la ţărm. Graţie planurilor japoneze, localizară cele

patru rezervoare subterane într-o oră. La trebui ceva mai mult timp pentru a afla dimensiunile rezervoarelor şi pentru a descoperi că trei dintre ele erau goale. Doar cel mai mic, conţinând carburant cu cifra octanică ridicată, se păstrase etanş. Valora aproape şaptesprezece mii de dolari, ceea ce însemna că nu merita atenţia petrolierelor marinei care patrulau încă prin împrejurimi pentru a recupera materialul japonez şi american rămas pe insule. Probabil urma să fie trimis un şlep pentru ridicarea rezervorului, dar asta nu intra în atribuţiile lui Maynard.

În ciuda vitezei cu care fusese executată operaţiunea, când, la căderea întunericului, locotenentul urcă pe punte, simţi o imensă oboseală. Probabil îşi supraestimase propriile forţe, fiindcă Gerson îl întrebă cu o voce cam prea puternică:

— Sunteţi obosit, comandante?

Maynard se încordă. Comentariul îl hotărî să nu mai amâne explorarea stâncii. Imediat după masa de seară, chemă voluntari. Printr-un întuneric dens, însoţit de şapte marinari şi căpitanul secund Yewell, locotenentul ajunse cu barca pe plajă. Grupul porni spre interiorul insulei, printre palmieri.

Era o noapte fără lună; stele rare străluceau printre norii rămaşi după sezonul ploilor. Cei nouă oameni urmau linia şanţului; s-ar fi zis că un buldozer trecuse pe acolo, zdrobind arborii. În lumina lanternelor, spectacolul trunchiurilor arse, făcute una cu pământul, avea ceva supranatural.

— Trebuie să fi fost un taifun teribil, murmură unul din marinari.

Nu numai un taifun, se gândi Maynard, ci un incendiu puternic, urmat de un uragan monstruos, atât de monstruos încât... Nu reuşi să-şi continue ideea. Îi era

imposibil să îşi închipuie o furtună atât de violentă încât să ridice o stâncă de două milioane de tone pe o lungime de patru sute de metri de-a lungul unei coaste, până la o înălţime de o sută douăzeci de metri, deasupra nivelului mării.

Văzută de aproape, stânca părea din granit. Era brăzdată de numeroase nervuri de culoare roz care sclipeau în lumina lanternelor. Condus de Maynard, grupul îi dădu ocol. Ridicându-şi privirea, locotenentul fu impresionat de masivitatea pereţilor strălucitori care îl dominau asemenea unei faleze. Partea superioară a stâncii, deşi aceasta era îngropată în pământ, se ridica la cel puţin cincisprezece metri deasupra capului său.

Căldura devenise insuportabilă; Maynard transpira abundent. Gândul că îşi îndeplinea datoria în condiţii neplăcute îi dădu o satisfacţie trecătoare. Era neliniştit, iar liniştea lugubră şi primitivă a nopţii îl copleşea.

— Desprindeţi câteva eşantioane, ordonă el într-un final. Nervurile acelea roz par interesante.

Câteva clipa mai târziu, un urlet de durere sfâşie întunericul.

Lanternele fulgerară şi luminară corpul matelotului Hicks care se zvârcolea pe pământ, la baza stâncii. Braţul lui nu mai era decât un ciot negru, carbonizat. Mâna îi arsese complet.

Hicks îl atinsese pe Iilah.

Maynard îi făcu rănitului o injecţie cu morfină şi întreaga expediţie porni spre navă. Stabiliră contactul radio cu baza şi un chirurg le dădu pas cu pas instrucţiuni pentru operaţie. Căzură de acord să fie trimis un avion-spital pentru a-l lua pe matelot. Probabil că accidentul nedumeri statul-major, întrucât comandantul navei „Coulson“ fu rugat să transmită „informaţii suplimentare" cu privire la

această „stâncă fierbinte". Spre dimineaţă traseră concluzia că era vorba de un meteorit. Maynard, care de obicei nu discuta părerile superiorilor săi, de data aceasta îşi exprimă dezacordul: meteoritul, sublinie el, cântărea două milioane de tone şi se afla la suprafaţa insulei.

— Îl voi trimite pe ofiţerul mecanic adjunct să îi măsoare temperatura, spuse el.

Termometrul luat din sala maşinilor înregistră o temperatură de suprafaţă a stâncii de 450° C. După ce comunică ştirea, lui Maynard i se puse o întrebare care îl ului.

— Ei bine, răspunse el, am constatat într-adevăr o radioactivitate slabă a apei, dar atât. Nu e nimic grav. Ţinând cont de împrejurări, ne vom retrage imediat din lagună şi vom aştepta sosirea specialiştilor.

Când încheie conversaţia, era palid şi tremura. Nouă oameni, între care şi el însuşi, se aventuraseră la câţiva metri distanţă de rocă, în plină zonă primejdioasă. Iar pericolul era mortal. De fapt, chiar şi „Coulson“, aflat la mai mult de un kilometru depărtare, fusese probabil afectat.

Dar foiţele de aur ale electroscopului rămaseră nemişcate, iar contorul Geiger-Mueller nu emise sunetul său obişnuit decât când fu introdus în apă, şi atunci numai la intervale lungi de timp. Uşurat, Maynard coborî la infirmerie ca să îl viziteze pe matelotul Hicks. Rănitul dormea agitat; din fericire, nu murise, ceea ce era un semn bun.

Sosi avionul-spital. Medicul de la bordul său se ocupă de Hicks, după care făcu tuturor membrilor echipajului un test hematologic. Era un tânăr energic. După ce termină, veni să îi raporteze lui Maynard.

— Bănuielile sunt neîntemeiate, spuse el. Toată lumea e în regulă, inclusiv Hicks — nu mă refer la mâna lui. Dacă

vreţi să-mi ştiţi părerea, arsura a fost extrem de rapidă pentru o temperatură de numai 450° C.

— Eu cred că mâna lui a rămas lipită de stâncă, spuse Maynard şi se cutremură. În stilul lui masochist, locotenentul trăise întregul accident în închipuire.

— O stâncă... murmură dr. Clason. Totuşi e ciudat cum a ajuns acolo.

Cei doi erau încă pe pasarelă, cinci minute mai târziu, când un urlet groaznic, venit de sub punte, sparse liniştea atmosferei toride a acelei lagune îndepărtate.

Ceva fremătă în adâncurile conștiinței lui Iilah: intenţionase să facă ceva, dar nu îşi putea aduce aminte ce anume.

Era primul gând adevărat pe care îl avusese la sfârşitul anului 1946, în urma impactului cu energia exterioară. Atunci revenise la fiinţă. Fluxul creştea şi scădea în intensitate. Era anormal de slab. Crusta planetei pe care o cunoştea palpita sub refluxul energiei încă puternice a unei lumi care păstra temperatura stării solare anterioare. Iilah îşi dădu treptat seama cât de periculos era mediul său. La început fusese prea introvertit, prea lipsit de viaţă ca să îl mai intereseze ceea ce îl înconjura.

Se strădui să devină mai conştient de acest mediu. Vederea sa radar percepu un peisaj ciudat. Se afla pe un platou jos lângă un pisc muntos. Nu îşi amintea să mai fi văzut vreodată o privelişte atât de dezolantă. Nu exista nici cea mai mică scânteie de foc atomic, nici cel mai mic clocot de lavă topită, nici cel mai mic vârtej de energie care să ţâşnească spre cer dintr-o imensă explozie interioară.

Ceea ce înregistra el nu era o insulă înconjurată de un ocean aparent nesfârşit. Distingea pământul atât la suprafaţa apei cât şi sub ea. Vederea sa, bazată pe unde

ultra-ultra-scurte, nu percepea apa. Se afla pe o planetă bătrână, muribundă, pe care viaţa se stinsese de mult. Era singur, pe moarte, într-o lume uitată. Ah! dacă ar fi putut să descopere sursa de energie care îl readusese la viaţă!

Urmând o logică elementară, coborî muntele, îndreptându-se spre direcţia din care părea să provină curentul de energie atomică. Trecu de el şi fu nevoit să urce din nou, cu greu. Atunci porni spre vârful muntos cel mai apropiat, cu intenţia de a vedea ce se afla de partea cealaltă.

În timp ce ieşea din apele lagunei, pentru el invizibile şi imperceptibile, îl afectară două fenomene diametral opuse. Pierdu contactul cu curentul radioactiv submarin; în acelaşi timp, apa încetă să mai inhibe activitatea neutronică şi deuteronică a organismului său. Elanul vital îi crescu şi starea de amorţeală luă sfârşit. Masa sa imensă deveni o pilă autonomă, capabilă să supravieţuiască pe întreaga durată a existenţei radioactive normale a elementelor care o compuneau. Totuşi, în raport cu nivelul său obişnuit de activitate, însemna foarte puţin. „Trebuia să fac ceva", se gândi Iilah.

Un torent de electroni traversă celulele sale uriaşe în timp ce încerca să îşi aducă aminte. Dar nimic nu îi apăru în memorie şi fluxul încetini treptat. Acum, când energia lui vitală crescuse în intensitate, putea înţelege mai clar situaţia în care se găsea. Trimise unde perceptive radar spre Lună, spre toate planetele sistemului solar şi le analiză ecourile. Neliniştit, constată că toate aceste corpuri planetare erau de asemenea moarte.

Era prizonier într-un sistem mort. Şi va fi până când eroziunea neîncetată a structurii sale materiale îl va pune din nou în contact cu masa aridă a planetei pe care era captiv. Acum îşi dădea seama că fusese omorât. Cum? Nu

îşi amintea. Ţinea minte că explozia violentă a unei substanţe ostile îl îngropase în pământ, oprindu-i procesele vitale. Datorită structurii sale chimice la nivel atomic, substanţa devenise în cele din urmă inofensivă. Dar în acel moment, Iilah murise deja.

Acum era din nou viu, dar într-un mod atât de precar încât nu îi rămânea nimic altceva de făcut decât să aştepte sfârşitul.

Aşteptă.

În 1950, văzu cum se apropia de el distrugătorul. Cu mult înainte ca nava să încetinească şi să oprească chiar dedesubtul lui, Iilah descoperi că era vorba de o formă de viaţă diferită de a lui. Producea o căldură internă destul de slabă; prin pereţii exteriori, Iilah distingea strălucirea flăcărilor.

În prima zi, aşteptă ca fiinţa să dea un semn că îi simţise prezenţa. Dar nicio undă vitală nu venea din direcţia ei. Totuşi plutea pe cer — deasupra platoului — un fenomen imposibil care depăşea toate experienţele lui. Pentru Iilah, care nu putea percepe apa, care nu era în stare să îşi închipuie ce înseamnă aerul şi ale cărui ultra-unde treceau prin oameni ca şi când aceştia nici n-ar fi existat, reacţia creaturii avea o singură explicaţie: reprezenta o formă de viaţă străină care se adaptase la lumea moartă din jurul lui.

O exaltare crescândă puse stăpânire pe Iilah. Obiectul se mişca liber deasupra suprafeţei planetei. Problema era să comunice cu el.

A doua zi, soarele era sus pe meridian când Iilah lansă un prim fascicul mental interogativ în direcţia distrugătorului. Ţintise focurile ce scânteiau slab în sala maşinilor unde, considera el, se afla centrul inteligent al fiinţei străine.

Cei treizeci şi patru de oameni care muriră în sala

maşinilor sau în imediata ei apropiere fură înmormântaţi pe plajă. Supravieţuitorii părăsiră „Coulson“; planul lor era să aştepte până când nava va înceta să mai emită radiaţii periculoase. În a şaptea zi, în timp ce avioanele paraşutau material ştiinţific şi personal, trei marinari se îmbolnăviră. Li se făcu un examen hematologic, care indica o scădere fatală a numărului de globule roşii. Deşi nu primise niciun ordin, Maynard, alarmat, hotărî ca întreg echipajul să fie transferat în Hawai, pentru a fi pus sub observaţie.

Lăsă ofiţerilor libertate deplină, dar sfătui pe ofiţerul mecanic secund, pe primul ofiţer artilerist şi pe mai mulţi sublocotenenţi care ajutaseră la urcarea cadavrelor pe punte, să nu rişte, ci să plece cu primul avion. Deşi li se ordonase să plece, câţiva mateloţi cerură permisiunea să rămână. După un interogatoriu minuţios realizat de Gerson, o duzină de oameni care putură dovedi că nu fuseseră în apropierea zonei contaminate obţinură autorizaţia să rămână pe loc.

Maynard ar fi preferat ca Gerson să plece, dar fu dezamăgit în această privinţă. Dintre ofiţerii aflaţi la bord în momentul catastrofei, locotenenţii Gerson, Lausson şi Hauiy — ultimii doi fiind artilerişti — şi sublocotenenţii McPelty, Roberts şi Manchioff, rămaseră pe insulă. De asemenea, intendentul Jenkins şi secundul Yewell.

Nimeni nu le dădu atenţie, cu excepţia faptului că fură rugaţi de mai multe ori să îşi mute corturile ca să nu deranjeze. În cele din urmă, plictisit, Maynard le ordonă să îşi instaleze tabăra mai departe, într-un luminiş care se deschidea între palmieri.

Săptămânile trecură una după alta şi Maynard nu primi nicio dispoziţie; întâi fu uimit, apoi începu să fie neliniştit. Primele bănuieli îi apărură când citi unul din ziarele americane sosite după venirea savanţilor şi a buldozerelor.

Conform unui articol de la rubrica de interne, ofiţerii superiori din Marină se certaseră cu civilii de la Comisia Energiei Atomice, pentru că şi unii şi alţii voiau să ia ancheta în mână. Rezultatul fusese că Marina primise ordin „să nu se bage".

Citind articolul, Maynard îşi dădu brusc seama că el era reprezentantul Marinei în acel loc. În acelaşi timp, i se păru că pe umeri îi apăruseră deja galoanele de amiral. Asta se va întâmpla numai dacă se descurca în situaţia dată. Ce anume însemna să se descurce, în afară de faptul că trebuia să fie vigilent, nu avea idee. Era o formă foarte rafinată de masochism.

Nu mai putea dormi. Îşi petrecea zilele plimbându-se prin tabăra din ce în ce mai mare a savanţilor şi asistenţilor lor, încercând să se remarce cât mai puţin posibil. Găsise câteva ascunzători din care, noaptea, supraveghea plaja luminată puternic.

Era o minunată insulă de lumină în mijlocul imensităţii întunecate a nopţii Pacificului. Proiectoarele băteau pe o rază de mai mult de un kilometru, făcând să sclipească valurile ce murmurau. În reflexele lor se conturau pereţii groşi, înalţi, de ciment, ridicaţi în jurul stâncii, cu scopul de a o izola de orice contact cu exteriorul. La miezul nopţii, buldozerele îşi încetau zgomotul, camioanele îşi deşertau ultima încărcătură şi plecau spre plajă. Se făcea din nou linişte şi tabăra se scufunda într-un somn agitat. Maynard aştepta cu răbdarea dureroasă a unui om care face mai mult decât îi cere datoria. Pe la ora unu mergea şi el la culcare.

Paza nocturnă îi oferi în cele din urmă răsplata sperată: fu singurul martor al deplasării stâncii spre vârful dealului.

Evenimentul îl ului. Era unu fără un sfert şi Maynard se pregătea să plece, când auzi zgomotul. Semăna cu cel

făcut de un camion care descarcă pietriş. Timp de o clipă, se gândi că ascunzătoarea lui urma să fie descoperită. Apoi stânca apăru în lumina proiectoarelor.

Cu un vacarm asurzitor, zidurile de beton se prăbuşiră, neputând ţine piept înaintării implacabile. Cincisprezece metri înălţime... treizeci, cincizeci. Stânca monstruoasă ajunse cu greu în vârful colinei şi se opri.

Timp de două luni, Iilah privise cum cargoboturile veneau şi plecau din canal. Ceea ce îl interesa pe el era motivul pentru care urmau acel traseu. Se întrebă dacă existau restricţii care le obligau să respecte o rută atât de precisă. Dar era ceva şi mai intrigant: de fiecare dată, străinii înconjurau insula şi dispăreau în spatele unui promontoriu situat pe coasta estică. În mod regulat, la interval de câteva zile, apăreau din nou, intrau în canal şi alunecau încet prin aer.

Uneori, în timpul acestor luni, lui Iilah i se întâmpla să zărească în treacăt nave mici, dar mult mai rapide, care coborau de la mare înălţime şi piereau după creasta dealului, înspre est. Întotdeauna înspre est. Îl chinuia curiozitatea, dar nu voia să risipească energie. În cele din urmă, îşi dădu seama că în timpul nopţii partea de est a cerului era albită de o ceaţă luminoasă. Declanşând explozii mai violente la nivelul suprafeţei inferioare, ceea ce făcea posibilă deplasarea directă, urcă cei şaizeci de metri care îl despărţeau de pisc.

Regretă imediat.

Se vedea o singură navă, la o distanţă mică de ţărm. Ceaţa luminoasă răspândită de-a lungul versantului estic nu părea să aibă nicio sursă. Zeci de buldozere şi de camioane se precipitau în toate direcţiile, câteva din ele apropiindu-se de el. Nu înţelegea ce voiau, sau ce făceau. Trimise spre ele mai multe unde mentale interogative, dar

nu primi niciun răspuns. Resemnat, renunţă.

A doua zi, stânca era încă plantată pe creasta dealului, astfel încât ambele părţi ale insulei erau ameninţate de fasciculele imprevizibile de energie pe care le lansa într-un mod atât de capricios. Intendentul Jenkins îi făcu lui Maynard bilanţul pierderilor: şapte şoferi de camion şi doi conducători de buldozere morţi, doisprezece oameni cu arsuri grave... şi rezultatul a două luni de muncă distrus.

Savanţii ţinuseră probabil un consiliu de război fiindcă la puţin timp după prânz, un convoi de camioane încărcate şi buldozere defilă prin faţa taberei marine. Un marinar trimis în urmărirea lui raportă că se întemeia o nouă aşezare la celălalt capăt al insulei.

Înainte de căderea nopţii, avu loc un eveniment important. Directorul proiectului, însoţit de patru colaboratori — oameni de ştiinţă — intră în zona luminată şi ceru să îl vadă pe Maynard. Nou-veniţii zâmbeau cordial. Îşi strânseră mâinile pe rând, iar Maynard îl prezentă pe Gerson — care din nefericire se afla în tabără în acel moment. După aceea, directorul trecu la subiect:

— După cum ştiţi, locotenente, „Coulson" este numai parţial radioactiv. Turela posterioară nici nu a fost afectată. De aceea vă cerem să cooperaţi cu noi şi să trageţi asupra stâncii până când se sfărâmă.

Lui Maynard îi trebuiră câteva clipe ca să îşi revină din stupefacţie şi să se gândească ce ar putea răspunde. Niciodată, în timpul următoarelor zile, nu puse la îndoială convingerea savanţilor că stânca trebuia spartă în bucăţi pentru a deveni inofensivă. Le refuză cererea şi îşi păstră consecvent atitudinea. După trei zile găsi o soluţie:

— Precauţiile dumneavoastră, domnilor, nu sunt suficiente, le spuse el. Nu cred că, în cazul în care am face

stânca să explodeze, am fi în siguranţă mutându-ne tabăra la celălalt capăt al insulei. Dar bineînţeles, dacă autorităţile navale mi-ar da ordinul să acţionez aşa cum doriţi...

Îşi lăsă fraza neterminată. Dezamăgirea întipărită pe feţele interlocutorilor săi îi dădu de înţeles că făcuseră un schimb febril de mesaje prin radio cu statul lor major. În a patra zi, citind un ziar care tocmai sosise din Kwajalein, Maynard află că un ofiţer din Marină, foarte influent la Washington, declarase: „Orice decizie de acest fel trebuie lăsată în seama comandamentului naval al insulei". Aceeaşi personalitate sugera că, dacă se făcea o cerere instanţelor în drept, Marina va fi fericită să trimită la locul respectiv unul din experţii săi în materie de energie atomică.

Lui Maynard îi era clar că făcea faţă situaţiei exact aşa cum doreau superiorii lui. Numai că, abia termină de citit articolul că liniştea fu sfâşiată de zgomotul de neconfundat al unei baterii de tunuri de cinci ţoli — cele mai violente arme din tot echipamentul Marinei.

Maynard sări în picioare şi alergă spre vârful cel mai apropiat. Înainte să ajungă pe el, un al doilea tunet răsună de cealaltă parte a lagunei, iar ecourile asurzitoare ale acestuia se repercutară până în apropierea stâncii. Locotenentul sosi în cele din urmă la postul său de observaţie; prin binoclu, văzu o duzină de oameni care se agitau pe punte în jurul turelei. Fu cuprins de un nou val de furie. Va vedea directorul proiectului cu cine avea de-a face! Hotărî să pună sub arest pe toţi cei aflaţi la bordul distrugătorului, pentru nesupunere faţă de superior şi încălcare a regulamentului.

Se gândi vag ce epocă tristă era aceasta, în care rivalitatea între servicii îi făcea pe oameni să sfideze deschis forţele armate, ca şi când n-ar fi fost vorba despre

nimic altceva decât de lupta pentru putere. Dar ideea îi dispăru din minte la fel de repede precum apăruse.

Aşteptă cea de-a treia salvă, apoi coborî grăbit spre tabără. Dădu câteva ordine scurte şi opt oameni se postară de-a lungul plajei pentru a ţine sub observaţie ambarcaţiunile care ar fi încercat eventual să tragă la ţărm. Însoţit de ceilalţi, Maynard se îndreptă spre barca cea mai apropiată. Fu nevoit să dea un ocol pe după promontoriu; probabil exista o legătură radio între acesta şi cei de pe vas, fiindcă o barcă cu motor apăru la celălalt capăt al insulei atunci când Maynard ajunse lângă distrugătorul părăsit.

Ezită. Să îi urmărească pe rebeli? După un examen atent, roca se dovedi aparent intactă. Planul lor eşuase, ceea ce îi făcu plăcere, dar îl îndemnă în acelaşi timp la prudenţă. Nu era bine ca superiorii lui să descopere că el nu luase toate precauţiile necesare pentru a împiedica accesul la bordul lui „Coulson“.

Medita încă asupra acestei probleme când Iilah se puse în mişcare şi porni drept spre distrugător.

Iilah văzu un norişor pufos la gura tunului de pe „Coulson“. Se scurseră câteva secunde, în care timp studie un obiect ce se îndrepta cu viteză înspre el. Într-un trecut extrem de îndepărtat îşi dezvoltase capacitatea de a se apăra împotriva unor astfel de proiectile. Din reflex se pregăti acum să suporte ciocnirea. Dar obiectul, în loc să îl lovească pur şi simplu, explodă. Şocul îl zgudui şi învelişul protector al lui Iilah se crăpă. Izbitura deformă şi estompă fluxurile tuturor plăcilor electronice care alcătuiau masa sa uriaşă.

Imediat, „tuburile" stabilizatoare automate emiseră impulsuri de echilibru. Materia fierbinte, în parte rigidă, în parte fluidă, care forma cea mai mare parte a corpului lui

Iilah se încălzi şi se lichefie şi mai mult. Sub enorma presiune exercitată, fluidul se întări rapid. Iilah îşi regăsise integritatea. Reflectă la ceea ce se întâmplase. Fusese oare vorba de o încercare de comunicare?

Ipoteza îl surescită. În loc să închidă orificiul deschis în blindajul său exterior, solidifică materia din spatele lui, oprind astfel pierderea inutilă de energie. Apoi aşteptă. Un al doilea proiectil se îndreaptă cu viteză spre el; resimţi din nou şocul imens, în momentul loviturii.

După douăsprezece lovituri, fiecare deteriorându-i şi mai mult blindajul protector, îndoiala se strecură, chinuitoare, în spiritul lui Iilah. Dacă acestea reprezentau mesaje, atunci el nu putea nici să le primească, nici să le înţeleagă. Şovăind, lăsă să se producă reacţiile chimice care asigurau caracterul etanş al barierei sale defensive. Dar proiectilele o distrugeau mai repede decât reuşea el să astupe fisurile.

Totuşi, încă nu considera întâmplarea ca pe un atac. Niciodată nu fusese atacat în acest fel în cursul existenţei sale anterioare. Nu îşi aducea aminte ce metode de asalt fuseseră folosite împotriva lui, dar ceva pe o bază atât de pur moleculară era fără precedent.

În cele din urmă, se convinse că era vorba de un atac. Dar nu simţea nicio urmă de mânie. Reflexele sale de apărare erau de natură logică, nu emoţională. Studie distrugătorul. În principiu trebuia să îl oblige să bată în retragere. De asemenea trebuia să alunge orice creatură similară care încerca să se apropie de el. Toate obiectele pe care le văzuse din vârful colinei circulând în toate direcţiile — toate urmau să dispară.

Porni în josul pantei. Fiinţa care plutea deasupra platoului încetase să mai împrăştie flăcări. În timp ce se apropie de ea, Iilah observă că singurul semn de viaţă era un obiect mult mai mic care se mişca în jurul creaturii.

Când intră în apă, resimţi un şoc. Uitase aproape complet că începând de la un anumit nivel al acestui munte părăsit, forţele sale vitale erau afectate. Ezită, apoi înaintă mai adânc în această zonă inconfortabilă, conştient că acumulase suficientă energie încât să poată face faţă unei presiuni negative.

Distrugătorul începu din nou să tragă asupra lui. Obuzele, ţintite cu precizie, făcură spărturi adânci în stânca înaltă de treizeci de metri care era Iilah înfruntându-şi duşmanul. Când zidul de granit atinse distrugătorul, focul încetă. (Maynard şi oamenii lui, după ce apăraseră „Coulson" cât mai mult timp posibil, săriră grămadă în barca lor şi se îndepărtară cât mai repede posibil.)

Iilah împinse. Durerea provocată de acele lovituri titanice era durerea încercată de orice fiinţă vie atunci când cunoaşte o disoluţie parţială. Corpul său se repară cu greu. Acum împinse cu furie, cu ură şi cu teamă. În câteva minute structura ciudat de masivă se încurcase între stâncile care formau marginea platoului. În spate se zărea panta abruptă a muntelui.

Atunci se întâmplă un lucru neaşteptat. Prinsă între stânci, creatura începu să tremure şi să se zbată, ca şi când ar fi căzut pradă unei forţe distructive interioare. Se răsturnă pe o parte şi rămase în această poziţie, ca un animal rănit care încă mai mişcă.

Era un spectacol uluitor. Iilah se retrase din apă, urcă muntele şi, ajuns de partea cealaltă, plonjă în mare exact în momentul în care un cargobot se punea în mişcare. Nava înconjură promontoriul, trecu prin canal şi ieşi în larg, depărtându-se de faleza mohorâtă pe care se spărgeau talazurile oceanului. Parcurse câteva mile, apoi încetini şi se opri.

Lui Iilah i-ar fi plăcut să o gonească şi mai departe, dar

nu se putea deplasa decât pe pământ. De aceea, imediat ce nava se opri, el se întoarse şi se îndreptă spre locul unde erau adunate obiectele cele mici. Nu îi observă pe oamenii care se refugiau în apa puţin adâncă de lângă ţărm, de unde, în relativă siguranţă, priveau cum echipamentul lor era distrus. Iilah lăsă în urma lui o grămadă de vehicule zdrobite şi arse. Cei câţiva şoferi care încercaseră să îşi recupereze camioanele fură transformaţi în mase informe de carne şi de sânge care murdăreau cabinele şi caroseriile maşinilor lor.

Panica şi stupoarea ajunseseră la paroxism. Viteza lui Iilah era de aproximativ doisprezece kilometri pe oră. Trei sute şaptesprezece oameni pieriră striviţi de un monstru care nici nu ştia de existenţa lor. Fiecare din ei avea senzaţia că doar el era urmărit.

După ce termină, Iilah urcă piscul cel mai apropiat şi studie cerul în căutarea altor intruşi. Nu văzu decât cargobotul, la vreo cinci kilometri depărtare de el, cu un aer vag ameninţător.

Treptat, insula fu învăluită de întuneric. Maynard mergea prudent prin iarbă, ţinând lanterna îndreptată în faţă. Panta era abruptă. Din când în când striga:

— E cineva pe-aici?

Făcea asta de câteva ore. În amurg, porniseră în căutarea supravieţuitorilor, pe care îi transportau până la barcă şi îi trimiteau spre cargobot. Primiseră ordinul prin radio: aveau la dispoziţie douăzeci şi patru de ore pentru a evacua insula.

Ulterior, urma să fie bombardată de către un avion fără pilot.

Maynard se închipui plimbându-se pe această insulă pierdută în noapte şi locuită de un monstru. Gândul îi dădu un fior de plăcere. Groaza care îl făcu să pălească era

amestecată cu bucurie. Era ca atunci când nava comandată de el făcuse parte din escadronul însărcinat cu bombardarea unei plaje ocupate de japonezi. Rămăsese posomorât până în momentul în care se imaginase pe plajă, sub o ploaie de obuze, îi veni încă o idee chinuitoare: poate îl vor uita pe insulă şi cargobotul va pleca fără el...

Un geamăt îi întrerupse meditaţia. În lumina lanternei văzu un chip care îi era oarecum familiar. Omul fusese strivit de un copac în cădere. Gerson se apropie şi îi făcu o injecţie cu morfină, în timp ce Maynard stătea aplecat asupra rănitului, scrutându-i neliniştit trăsăturile.

Era un savant de reputaţie mondială. De când se produsese dezastrul, nu încetaseră să ceară prin radio veşti despre el. Niciun grup ştiinţific din lume nu aderase la planul de bombardament hotărât de Marină până ce el nu îşi exprimase părerea.

— Domnule, începu Maynard, ce credeţi despre...

Se întrerupse şi renunţă.

Momentan, uitase că autorităţile navale deciseseră deja ca bomba atomică să fie lansată imediat ce guvernul îşi dădea aprobarea.

Savantul se mişcă uşor.

— Maynard, şopti el cu o voce răguşită, e ceva ciudat în legătură cu creatura. Să nu-i laşi să...

Ochii i se măriră din cauza suferinţei şi vocea i se înecă. Era timpul să îi pună întrebări, acum sau niciodată. Marele om va cădea curând în starea de inconştienţă provocată de morfină şi nu va mai putea spune nimic. Într-o clipă va fi prea târziu.

Clipa trecu.

Locotenentul Gerson se ridică în picioare.

— Cred că acum e în regulă, căpitane.

Se întoarse spre mateloţii care aduceau targa.

— Doi dintre voi să îl ducă la barcă. Cu atenţie! I-am făcut o injecţie ca să adoarmă.

Maynard porni după cei care cărau targa. Nu scoase niciun cuvânt. Avea impresia că în loc să fi luat o decizie, fusese scutit de necesitatea de a o face.

Noaptea părea nesfârşită.

Sosiră zorile cenuşii. La puţin timp după răsăritul soarelui, o aversă tropicală se abătu asupra insulei. Norii se îndepărtară spre est, după care cerul deveni de un albastru uluitor de limpede. Marea era atât de liniştită încât dădea senzaţia de imobilitate absolută.

Pe întinderea albastră se deplasa rapid o umbră — cea a avionului fără pilot. Înainte să îl poată vedea, Iilah simţi încărcătura pe care o transporta. Întreg corpul i se cutremură. Enormele sale tuburi electronice emiseră impulsuri de nerăbdare. O clipă, Iilah crezu că era unul din semenii lui.

Când avionul se apropie, trimise prudent în direcţia lui câteva unde mentale. Mai multe avioane care nimeriseră în calea acestora se prăbuşiră arzând. Însă avionul respectiv îşi urmă drumul netulburat. Ajunse aproape de verticala pe care se găsea Iilah şi lăsă să cadă un obiect masiv care descrise o traiectorie sinuoasă. Proiectilul era reglat să explodeze la treizeci de metri deasupra ţintei.

Cronometrajul fu perfect, iar explozia, titanică.

După ce îşi reveni din nou din şocul cauzat de impactul cu o cantitate atât de mare de energie, Iilah înţelese. O nouă viaţă vibra în el. „Evident!“ îşi spuse el, uluit. „Asta încercam să îmi amintesc. Asta trebuia să fac.“

Nu îşi putea ierta că uitase. Fusese trimis în timpul unui război interstelar care, după toate aparenţele, continua încă. Îl depuseseră pe planetă în ciuda unor dificultăţi enorme, iar adversarii îl neutralizaseră pe loc.

Acum însă, era gata să îşi îndeplinească sarcina.

Testă soarele şi planetele care se aflau în raza de acces a semnalelor sale radar. Apoi declanşă un proces destinat să distrugă toate blindajele lui interne. Îşi concentră forţele de presiune pentru emiterea impulsului final care să alăture elementele vitale exact la momentul potrivit.

Explozia care scoase planeta de pe orbita sa fu înregistrată de toate seismografele de pe glob. Totuşi, urma să treacă un timp înainte ca astronomii să îşi dea seama că Pământul cădea spre Soare. Şi nu avea să mai existe niciun supravieţuitor atunci când Sol urma să devină o nova strălucitoare, care avea să ardă sistemul solar înainte de a se transforma într-o stea din clasa G.

Chiar dacă Iilah ar fi ştiut că războiul care bântuise cu zece milioane de ani înainte se terminase de mult, tot nu ar fi putut acţiona altfel decât o făcuse.

Fiindcă bombele atomice robot nu au libertatea deciziei.

SATUL FERMECAT

Înainte să plece spre Marte, fuseseră numiţi „exploratori ai noilor frontiere".

După ce nava se prăbuşise în mijlocul unui deşert marţian, tot echipajul pierise, cu excepţia unui singur om, Bill Jenner. Scăpat în mod miraculos, acesta striga din când în când cuvintele respective în vântul încărcat de nisip, care bătea neîncetat. Se dispreţuia pentru mândria pe care o simţise atunci când le auzise prima dată.

Furia îi dispărea pe măsură ce înainta şi suferinţa amară cauzată de pierderea prietenilor săi se transforma într-o durere surdă. Puţin câte puţin, îşi dădu seama ce eroare dezastruoasă de calcul făcuse.

Subestimase viteza rachetei. Apreciase că mai aveau de mers cam cinci sute de kilometri până la marea polară pe care o observase împreună cu camarazii lui, în timp ce se apropiau de planetă. În realitate, nava parcursese probabil o distanţă infinit mai mare, înainte de a eşua în deşert.

Umblase zile în şir prin nisipul arzător, roşu, nisipul străin care îi pârjolea pielea prin hainele zdrenţuite. Ca o sperietoare uriaşă, îşi continua marşul peste întinderea aridă şi nesfârşită — nu voia să renunţe.

Când ajunse la poalele muntelui, proviziile de hrană i se terminaseră de mult. Din patru burdufuri de apă îi mai rămăsese doar unul, aproape gol şi abia putea să îşi umezească buzele crăpate şi limba umflată atunci când setea devenea de nesuportat.

Jenner urcase destul de sus, când îşi dădu seama că drumul nu îi era barat de o dună oarecare. Se opri şi avu un fior când văzu înălţimea crestei. O clipă, se gândi cât de dementă era această cursă care nu îl ducea nicăieri, totuşi se căţără până în vârf. La picioarele lui se afla o depresiune

înconjurată de dealuri la fel de înalte — sau chiar mai înalte — decât cel pe care stătea. Cuibărit în mijlocul ei, era un sat.

Distinse nişte copaci şi o esplanadă din dale de marmură. Vreo douăzeci de clădiri încercuiau un fel de piaţă centrală. Majoritatea erau construcţii joase, dar se remarcau patru turnuri care se înălţau graţios spre cer, scânteind în lumina soarelui.

Auzul lui Jenner înregistră un sunet îndepărtat, dar strident şi supărător, care se ridică, slăbi în intensitate, dispăru complet şi reîncepu la fel de clar şi de neplăcut. Deşi zgomotul bizar şi fals îi zgâria urechile, omul îşi continuă drumul.

Rocile erau netede, iar el aluneca, rănindu-se în cădere. Pe jumătate mergând, pe jumătate rostogolindu-se, ajunse în cele din urmă jos, în vale. Văzute de aproape, clădirile păreau la fel de noi şi de strălucitoare. Zidurile lor aveau reflexe lucitoare. De jur-împrejur, era vegetaţie — tufişuri de un verde roşietic şi arbori de un verde palid cu ramuri pline de fructe purpurii.

Hămesit, Jenner alergă spre cel mai apropiat copac. Când fu în faţa lui, observă că părea uscat şi fragil. Oricum, fructul mare pe care îl rupse de pe creanga cea mai de jos era cărnos şi zemos.

Ducându-l la gură, îşi aminti că în timpul instrucţiei fusese prevenit să nu guste nimic pe Marte înainte ca materia să fie supusă unei analize chimice. Numai că avertismentul era inutil pentru un om al cărui singur instrument de analiză era propriul corp.

Totuşi, posibilitatea pericolului îl făcu să acţioneze cu prudenţă. Luă temător prima muşcătură. Era atât de amară încât o scuipă imediat. Sucul rămas în gură îi arse gingiile ca o flacără şi greaţa îl ameţi. Muşchii îi fură brusc cuprinşi

de mişcări convulsive şi fu silit să se întindă pe dalele de marmură ca să nu cadă. I se păru că trecuseră ore întregi până când tremurul îngrozitor îl părăsi şi putu din nou să vadă. Privi plin de ură pomul fructifer.

După ce îi trecu durerea, încercă să se relaxeze. Frunzele uscate foşneau în briza blândă şi Jenner constată că aici, în vale, vântul nu era decât un suflu uşor în comparaţie cu viforul care bătea pe întinderea deşertului, de cealaltă parte a muntelui.

Nu se mai auzea niciun alt sunet şi Jenner își aminti brusc de şuieratul ascuţit, schimbător, care îi ajunsese la urechi. Rămase nemişcat, ascultând cu atenţie, dar nu percepea decât freamătul frunzelor. Ţiuitul strident încetase. Fusese oare un semnal de alarmă care să îi înştiinţeze pe săteni de apropierea lui?

Neliniştit, se ridică în picioare şi începu să bâjbâie împrejur căutându-şi arma. Avu senzaţia unui dezastru iminent: arma nu era nicăieri. După ce se risipi ceaţa care îi învăluia creierul, îşi aminti vag că îşi dăduse prima dată seama de absenţa ei în urmă cu o săptămână. Privi îngrijorat în jurul lui dar nu văzu nicio urmă de creatură vie. Încercă să îşi regăsească sângele rece. Nu putea să fugă fiindcă nu avea unde să se ducă. Dacă va trebui, se va lupta până la moarte ca să rămână în sat.

Sorbi atent o înghiţitură din burduful de apă, umezindu-şi buzele crăpate şi limba umflată, apoi îl astupă la loc şi se îndreptă spre cea mai apropiată clădire, mergând între două şiruri de arbori. Îi dădu ocol pentru a o studia din mai multe unghiuri. Într-o parte era o intrare joasă în formă de arcadă, prin care zări lucirea unei podele de marmură lustruită.

Observa construcţiile din exterior, păstrând între el şi intrări o distanţă respectuoasă. Nu era nicio urmă de viaţă

animală. Când atinse extremitatea esplanadei de marmură pe care se ridica satul, se întoarse înapoi. Venise momentul de a explora interioarele.

Alese una din cele patru case cu turn. Ajuns aproape de ea, observă că trebuia să se aplece ca să poată intra. Pentru moment, şovăi. Forma de viaţă pentru care fuseseră construite aceste clădiri trebuia să fie foarte diferită de cea umană. Totuşi înaintă, se încovoie şi intră nehotărât, cu toţi muşchii încordaţi.

Se afla într-o cameră goală, nemobilată. Dintr-unul din pereţi ieşeau câteva cornişe de marmură care formau un grup de patru despărţituri, largi şi joase. Fiecare din ele avea un jgheab săpat direct în marmura podelei. În a doua sală, se găseau patru planuri înclinate din marmură, care urcau spre un fel de estradă. La primul etaj se aflau în total patru camere. Dintr-una din ele suia o rampă circulară care, după toate aparenţele, ducea spre turn.

Jenner nu vizită şi etajul superior. Mai devreme se temuse că va întâlni forme de viaţă extraterestră; acum căpătă convingerea că nu va găsi. Lipsa vieţii însemna şi lipsa hranei precum şi imposibilitatea de a şi-o procura. Cu o grabă dementă alergă de la o clădire la alta, aruncând priviri în interiorul camerelor goale, oprindu-se din când în când să strige cu o voce răguşită.

În cele din urmă nu mai avu nicio îndoială. Era singur într-un sat părăsit, pe o planetă fără viaţă, fără hrană, fără apă — în afară de stropul jalnic care îi mai rămăsese în burduf—şi fără speranţă.

Se afla în camera cea mai mică dintr-una din clădirile cu turn, când îşi dădu seama că ajunsese la capătul cercetărilor; sala avea o singură despărţitură. Extenuat, Jenner se întinse în interiorul ei şi adormi imediat.

Când se trezi, deveni conştient de două lucruri. Primul —

chiar înainte de a deschide ochii — fu că şuieratul începuse din nou. Era atât de ascuţit şi strident, încât părea că îl asurzeşte.

De asemenea, constată că din tavan cădea asupra lui o ploaie fină. Tehnicianul din Jenner simţi mirosul lichidului. Fără să piardă o clipă ieşi afară din cameră, tuşind, cu ochii în lacrimi, cu faţa arsă de reacţia chimică.

Îşi scoase batista şi se grăbi să îşi şteargă faţa şi părţile corpului care fuseseră expuse jetului.

Odată ajuns afară, se opri, străduindu-se să înţeleagă ce se întâmplase.

Satul părea neschimbat.

Frunzele arborilor foşneau în vântul uşor. Soarele se afla deasupra crestei muntelui. După poziţia astrului zilei, Jenner aprecie că era dimineaţă; dormise cel puţin douăsprezece ore. Lumina albă, orbitoare inunda întreaga vale. Ascunse pe jumătate de arbuşti şi copaci, casele scânteiau.

Satul era ca o oază în mijlocul unui deşert imens. Da, o oază, dar nu pentru o fiinţă umană, îşi spuse Jenner. Pentru el, această oază cu fructele ei otrăvitoare nu era decât un miraj înşelător.

Se întoarse înăuntrul clădirii şi vârî capul pe uşa camerei în care dormise. Ploaia de lichid se oprise, dispăruse orice urmă de miros, iar aerul era curat şi proaspăt.

Îl obseda o imagine: aceea a unui marţian mort de mult care lenevea întins pe podea în interiorul despărţiturii, în timp ce o substanţă chimică îi scălda corpul în picăturile ei fine, răcorindu-l. Faptul că produsul era toxic pentru oameni nu făcea decât să sublinieze cât de neprimitoare pentru om era viaţa de pe Marte. Dar explicaţia ploii de gaz lichid era evidentă: marţianul imaginar avea obiceiul să facă un duş în fiecare dimineaţă.

Jenner intră în „sala de baie“ şi se aşeză în interiorul despărţiturii. Când şoldurile lui ajunseră la nivelul marginii zidului care o delimita, tavanul emise un jet de gaz gălbui drept peste picioarele lui. Jenner făcu un salt în afară, iar duşul se opri la fel de brusc precum începuse. Repetă încercarea, pentru a se asigura că era vorba de un proces automat şi lăsă să-i iasă câteva cuvinte printre buzele umflate de sete: „Dacă acesta este un proces automat, atunci poate că există şi altele.“

Răsuflând din greu, dădu fuga în camera alăturată şi îşi introduse prudent picioarele într-una din despărţituri. Aproape imediat, jgheabul de jos se umplu cu o pastă aburindă.

Privi terciul unsuros cu un amestec de groază şi fascinaţie. Avea ce să bea şi ce să mănânce. Îl străbătu un fior de dezgust, la amintirea fructului otrăvitor pe care îl gustase, dar se sili să îşi învingă greaţa şi îşi cufundă un deget în substanţa fierbinte şi umedă, după care îl duse la gură.

Simţi un gust fad, ca de fiertură de fibre lemnoase. Pasta îi alunecă vâscoasă pe gât. Lacrimile îi ţâşniră din ochi şi buzele i se strânseră convulsiv. Înţelese că îi venea să vomite şi se grăbi să ajungă la uşă, dar nu reuşi.

Când în cele din urmă ieşi afară, se simţea inert şi complet apatic. Era într-o stare de depresie totală. Atunci îşi dădu brusc seama că sunetul strident începuse din nou.

Era uluit că putuse să suporte aceste acorduri percutante fie şi numai câteva minute. Privi atent în jur, încercând să îi determine sursa, dar nu părea să aibă niciuna. Când el ajungea într-un punct în care credea că intensitatea era maximă, atunci sunetul se stingea sau se deplasa în celălalt capăt al satului.

Încercă să îşi imagineze ce satisfacţie putea da unei

culturi extraterestre un zgomot atât de fals; bineînţeles, nu era obligatoriu ca pentru urechile marţienilor aceste note să fie neplăcute.

Îi trecu prin cap o idee extravagantă dar verosimilă şi îşi pocni degetele: oare era muzică?

Îi plăcu ipoteza şi se strădui să îşi imagineze viaţa satului, aşa cum fusese cu mult timp în urmă. O comunitate de fiinţe iubitoare de muzică îşi desfășurase activităţile zilnice, în acompaniamentul a ceea ce reprezenta pentru ei o melodie frumoasă.

Şuieratul atroce continua, crescând şi scăzând în intensitate. Jenner încercă să interpună clădirile între el şi zgomot, căută refugiu în diferite camere, sperând că va găsi una izolată fonic. Dar totul fu în zadar: zgomotul îl urma oriunde mergea.

În disperare de cauză, se retrase în deşert. Fu nevoit să escaladeze panta până la jumătate ca să nu îl mai deranjeze sunetul. În cele din urmă, cu răsuflarea tăiată dar nespus de uşurat, se aşeză pe nisip şi se întrebă: „Acum ce fac?“

Peisajul ce se întindea în faţa ochilor lui avea atât trăsăturile raiului cât şi pe cele ale iadului. Îi era foarte familiar: nisipul roşu, dunele pietroase şi satul marţian care promitea atât de mult şi oferea atât de puţin.

Jenner îl contemplă cu ochii plini de febră şi îşi trecu limba arsă peste buzele uscate şi crăpate. Ştia că dacă nu reuşea să modifice cumva mecanismul de funcţionare al furnizoarelor de alimente care trebuiau să fie ascunse în dosul pereţilor şi sub podelele caselor, urma să moară.

Cândva, rămăşiţe ale civilizaţiei marţiene supravieţuiseră în acest sat. Locuitorii muriseră, dar satul trăia în continuare, luptând împotriva invaziei nisipurilor, pregătit să ofere adăpost oricărui marţian care s-ar fi

apropiat de el. Însă nu mai existau marţieni. Era numai Bill Jenner, pilotul primei nave cosmice care ajunsese vreodată pe Marte.

Trebuia să oblige satul să îi dea hrana şi băutura pe care le putea consuma. Fără alte unelte decât propriile mâini, neavând decât cunoştinţe extrem de vagi de chimie, trebuia să îl silească să îşi schimbe comportamentul.

Încordat, îşi ridică burduful de apă, sorbi puţin din el şi, ca de obicei, se opuse tentaţiei de a bea până la ultima picătură. După ce mai câştigă o dată bătălia, se sculă în picioare şi porni în jos pe pantă.

Aprecie că putea rezista cel mult trei zile. În acest timp trebuia să cucerească satul.

Era deja în mijlocul arborilor când îşi dădu seama că muzica încetase. Uşurat, se aplecă deasupra unei tufe, o apucă strâns şi trase de ea.

Tufa cedă fără nicio greutate şi desprinse împreună cu ea o bucată de marmură. Jenner o privi uimit. Se înşelase crezând că tufişurile creşteau din sol; în realitate erau lipite de lespezile lucioase. Apoi observă că arbustul nu avea rădăcini. Aproape instinctiv, Jenner privi jos spre gaura lăsată în suprafaţa de marmură. Nu văzu decât nisip.

Azvârli tufa din mână, se lăsă în genunchi şi îşi înfipse degetele în nisip. Săpă cu toată puterea, silindu-se să pătrundă cât mai adânc, dar nu găsi altceva decât nisip.

Se ridică în picioare şi smulse un alt tufiş, care se desprinse la fel de uşor; avea lipită de capăt o bucată de marmură. Era lipsit de rădăcini, iar pe locul descoperit se afla nisip.

Nevenindu-i să creadă, Jenner se năpusti asupra unui pom fructifer şi îl smuci cu toată forţa de care era capabil. Arborele rezistă un moment, apoi marmura pe care stătea se crăpă şi trunchiul cedă, prăbuşindu-se cu un şuierat.

Ramurile şi frunzele uscate se fărâmiţară cu zgomot. Dedesubtul copacului era nisip.

Nisip peste tot. O aşezare construită pe nisip. Marte, planeta nisipurilor...

Bineînţeles, nu era întru totul adevărat. Echipajul rachetei sale remarcase în apropierea calotelor polare prezenţa unei vegetaţii sezoniere. Toate plantele mureau o dată cu venirea verii, în afara celor mai rezistente. Avuseseră intenţia de a opri nava lângă malul uneia din acele mări puţin adânci, lipsite de maree.

Numai că pilotul pierduse controlul şi nava se prăbuşise. Mai rău decât atât, catastrofa îl lipsise pe unicul supravieţuitor al expediţiei de şansa de a trăi.

Jenner îşi reveni treptat din starea de uluire care îl cuprinsese. Îi veni o idee. Ridică una din tufele pe care le smulsese, îşi puse piciorul pe bucata de marmură fixată la baza ei şi trase, întâi încet apoi din ce în ce mai puternic.

În cele din urmă reuşi să le desprindă una de alta, dar era clar că cele două elemente formau un tot. Arbustul creştea din marmură.

Marmură? Jenner îngenunche lângă una din găurile pe care le făcuse şi o studie. Dalele esplanadei erau tăiate într-o rocă poroasă şi calcaroasă care nu era de fapt marmură. Când întinse mâna cu intenţia de a desprinde din ea un fragment, materialul îşi schimbă culoarea. Uimit, Jenner se trase înapoi. În jurul spărturii, piatra căpătase o nuanţă portocalie. O privi nehotărât, apoi o atinse uşor.

Avu impresia că îşi cufundase mâna într-un acid arzător. Simţi o durere acută şi, înăbuşindu-şi un ţipăt, îşi retrase degetele.

Chinul prelungit îi dădu o senzaţie de slăbiciune. Clătinându-se şi gemând, îşi strânse mâna rănită pe lângă corp. Când suferinţa îi trecu în cele din urmă şi putu privi

rana, văzu că pielea se jupuise şi că se formaseră băşici sângerânde. Se uită încruntat la fisura din rocă. Marginile aveau aceeaşi culoare portocaliu aprins.

Satul era vigilent, gata să se apere împotriva oricărui atac.

Fu brusc copleşit de o oboseală imensă şi se târî la umbra unui copac. Singura concluzie care putea fi trasă din cele întâmplate sfida bunul-simţ.

Acest sat solitar era viu.

Stând întins, Jenner încercă să îşi închipuie o masă enormă de materie vie luând forma caselor, adaptându-se pentru a satisface o nouă formă de viaţă, acceptând rolul de servitor în cel mai larg sens al cuvântului.

Dacă era dispusă să slujească o anumită specie, de ce n-ar sluji şi o alta? Dacă se putea adapta marţienilor, de ce nu s-ar putea adapta şi fiinţelor umane?

Bineînţeles, ar exista greutăţi de depăşit. Se gândi că poate nu se găseau unele elemente esenţiale. Oxigenul indispensabil producerii apei putea fi luat din aer... cu ajutorul nisipului puteau fi fabricaţi o mulţime de compuşi... Dacă nu reuşea să găsească o soluţie, era condamnat la moarte. Cu toate acestea adormi chiar în clipa în care încerca să reflecteze mai profund asupra problemei.

Când se trezi era întuneric.

Jenner se ridică cu greu. Muşchii lui erau alarmant de rigizi. Sorbi câteva picături de apă din burduf pentru a-şi umezi gura, apoi, clătinându-se pe picioare, se îndreptă spre clădirea cea mai apropiată. Scârţâitul încălţărilor sale pe „marmură" era singurul zgomot care tulbura tăcerea.

Deodată se opri, cu toate simţurile treze. Vântul încetase. Munţii care înconjurau valea era invizibili; doar casele se vedeau vag — nişte umbre negre, într-o lume de

umbre.

Pentru prima dată îi trecu prin cap că, în ciuda noii sale speranţe, poate ar fi fost mai bine să moară. Chiar dacă supravieţuia, la ce se putea aştepta? Îşi amintea foarte bine cât de greu îi fusese să stârnească interesul asupra excursiei şi să procure suma de bani necesară. Îşi aminti de problemele colosale pe care le ridicase construcţia navei şi se gândi la cei care le rezolvaseră şi care acum erau îngropaţi undeva, sub nisipurile deşertului marţian.

S-ar putea să mai treacă douăzeci de ani înainte ca o altă rachetă terestră să încerce să ajungă pe singura planetă din sistemul solar care — cu excepţia Pământului — părea să fie capabilă să întreţină viaţa.

În timpul tuturor acestor zile şi nopţi fără număr, acestor ani nesfârşiţi, va fi singur. Era cel mai bun lucru pe care putea să îl spere — în cazul în care avea să trăiască.

Bâjbâind în căutarea unei camere, luă în considerare altă problemă: cum putea determina un sat viu să îşi schimbe procesele chimice. Într-un fel sau altul, trebuia să fi înţeles că avea un nou locuitor. Cum va reuşi să explice că avea nevoie de hrană cu o compoziţie chimică diferită? Că aprecia muzica, dar cu alte armonii? Că îi plăcea să facă un duş în fiecare dimineaţă, dar cu apă şi nu cu gaz toxic?

Dormi cu intermitente, ca un om bolnav. Se trezi de două ori, cu buzele crăpate, cu ochii arzând, cu corpul plin de sudoare. De câteva ori tresări la auzul propriei sale voci răguşite, urlând de furie şi teamă.

Trase concluzia că era pe cale să moară.

Orele lungi ale întunericului le petrecu răsucindu-se, întorcându-se şi zvârcolindu-se, scăldat în valuri de transpiraţie. Când veni lumina zorilor, constată cu o vagă surprindere că era încă în viaţă. Îşi părăsi culcuşul şi ieşi afară.

Bătea un vânt rece şi muşcător care însă îi răcori în mod plăcut faţa arzătoare. Se întrebă dacă avea în sânge suficienţi pneumococi pentru a face pneumonie — probabil că nu.

Peste câteva clipe începu să tremure. Intră înapoi în casă şi observă pentru prima dată că, deşi nu era uşă, vântul nu pătrundea deloc în clădire. În interior era rece, dar nu existau curenţi.

Printr-o asociaţie de idei, avu un alt gând: de unde venea căldura care îl chinuise atât? Se aşeză pe locul unde îşi petrecuse noaptea. Câteva secunde mai târziu năduşeala îl acoperi din cap până în picioare. Temperatura trebuia să fie în jur de 50° C.

Plecă de acolo, uluit de propria prostie. Aprecie că eliminase prin transpiraţie aproape jumătate din rezervele de apă de care dispunea corpul lui şi aşa uscat, stând întins pe patul acela ca un cuptor.

Satul nu era făcut pentru fiinţe umane. Aici chiar şi paturile erau concepute pentru fiinţe care aveau nevoie de o temperatură mult mai ridicată decât oamenii.

Jenner îşi petrecu cea mai mare parte a zilei la umbra unui arbore. Se simţea epuizat şi doar din când în când îşi amintea că avea o problemă de rezolvat. Şuieratul care îi zgâria urechile la intervale regulate îl deranja, dar era prea obosit ca să se deplaseze. Erau perioade lungi în care abia îl auzea, atât de amorțite îi erau simţurile.

După-amiaza târziu, îşi aminti de tufişurile şi copacul pe care îi smulsese în ziua precedentă şi se întrebă ce se întâmplase cu ele. Îşi umezi limba umflată cu ultimele picături de apă din burduf, se ridică cu greu în picioare şi plecă în căutarea rămăşiţelor.

Nu existau rămăşiţe. Nu găsi nici măcar găurile pe care le făcuse. Satul viu reabsorbise „ţesuturile moarte",

reparând astfel rănile „corpului" său.

Perspectiva îl entuziasmă. Începu să se gândească la mutaţii, la reajustări genetice, la forme de viaţă care se adaptează la un mediu nou. Asistase la conferinţe pe această temă înainte de a pleca de pe Pământ. Fusese vorba de discuţii de ordin general, cu scopul de a-i familiariza pe exploratori cu problemele cu care oamenii se puteau confrunta pe o planetă străină. Principiul de bază era extrem de simplu: adaptarea sau moartea.

Satul era cel care trebuia să i se adapteze. Se îndoia că putea să îl schimbe în profunzime, dar putea să încerce. Trebuia să îşi exprime nevoia de a supravieţui cu maximum de brutalitate şi agresivitate.

Începu să îşi scotocească buzunarele cu frenezie. Înainte de a părăsi astronava se echipase cu tot felul de nimicuri: un briceag, o linguriţă de metal pliantă, o superbaterie minusculă care se putea încărca prin învârtirea unei manivele şi complementul ei, o brichetă electrică foarte puternică.

Jenner conectă bricheta la baterie şi plimbă în mod deliberat capătul incandescent pe suprafaţa de „marmură". Reacţia fu rapidă. De data aceasta materialul căpătă o nuanţă purpurie. După ce îşi schimbară culoarea un număr suficient de dale, căută imediat un jgheab.

Întârzierea fu apreciabilă. Când hrana se revărsă în cele din urmă în recipient, era evident că satul viu îşi dăduse seama de semnificaţia actului său: dacă mai înainte terciul fusese cenuşiu închis, acum avea o nuanţă crem.

Jenner îşi vârî degetul în el dar îl scoase imediat cu un ţipăt. Deşi îl şterse pe loc, continuă să îl usture câteva minute. Oare satul îi oferise în mod conştient un aliment toxic sau încerca să îi domolească foamea fără să ştie ce era comestibil pentru el? Era o întrebare de o importanţă

vitală.

Se hotărî să îi mai dea o şansă şi trecu în camera alăturată. Substanţa nisipoasă care umplu al doilea jgheab era mai galbenă. Nu îi arse degetul dar după ce luă o înghiţitură o scuipă imediat. Avu impresia că gustase un amestec unsuros de argilă cu benzină.

Gustul neplăcut din gură îi mări atât de mult setea încât, disperat, alergă afară şi îşi rupse burduful, avid de umezeală, în graba lui neîndemânatică scăpă câteva picături preţioase pe jos. Se întinse pe burtă şi le linse.

Treizeci de secunde mai târziu, lingea încă şi mai era încă apă.

Faptul îi pătrunse brusc în conştiinţă. Se ridică şi privi uluit picăturile de apă ce scânteiau pe roca netedă. Sub ochii lui, din suprafaţa aparent masivă ţâşni o nouă picătură care străluci în lumina asfinţitului.

Jenner se aplecă din nou şi strânse cu vârful limbii toate picăturile vizibile. Rămase mult timp cu gura lipită de „marmură", sugând lichidul nepreţuit pe care satul i-l dăruia puţin câte puţin.

Orbitorul soare alb dispăru în spatele unei coline şi noaptea veni brusc, ca şi cum ar fi căzut o cortină neagră. Aerul se răci, apoi deveni glacial. Vântul îi străbătu prin hainele zdrenţuite, făcându-l să tremure, dar el nu renunţă. Nu se opri decât în momentul în care suprafaţa de „marmură" de pe care băuse se dezagregă.

Surprins, Jenner sări în picioare şi pipăi prin întuneric. Roca se prăbuşise în ea însăşi. Evident substanţa eliminase toată apa pe care o conţinea şi se dezintegrase în cursul procesului. Jenner aprecie că înghiţise în jur de treizeci de centimetri cubi de apă.

Era o demonstraţie convingătoare că satul era doritor să îl satisfacă, dar aceasta avea şi implicaţii neplăcute. Dacă

satul trebuia să se distrugă parţial de fiecare dată când îi oferea de băut, atunci, în mod clar, rezervele nu erau inepuizabile.

Intră în cea mai apropiată clădire, se urcă pe o estradă şi coborî imediat, întrucât căldura era toridă. Aşteptă pentru a-i da „inteligenţei" şansa să înţeleagă că dorea o schimbare, după care se urcă din nou. Temperatura nu coborâse deloc.

Abandonă, fiindcă era prea obosit ca să insiste şi îi era prea somn ca să se gândească cum putea da de ştire satului că voia un pat mai răcoros. Dormi pe podea, cu convingerea tristă că satul nu avea posibilitatea să îl întreţină mult timp. Se trezi de multe ori în timpul nopţii, gândindu-se: „Nu e destulă apă... În ciuda bunăvoinţei lui...“. Apoi adormea din nou, numai pentru a se trezi încă o dată, încordat şi deprimat.

Totuşi în dimineaţa următoare era din nou plin de energie. Îşi regăsise hotărârea şi acea voinţă de fier care îl ajutase să parcurgă mai mult de cinci sute de kilometri printr-un deşert necunoscut.

Se îndreptă spre cel mai apropiat jgheab. De această dată, după ce îl activă, se scurse cel puţin un minut; după care pe fundul recipientului se formă un pumn de apă.

Jenner îl bău pe tot şi aşteptă plin de speranţă să se repete fenomenul. Dar nu se mai întâmplă nimic. Se gândi întunecat că undeva, în sat, un grup de celule se dezintegrase pentru a-i dărui lui apa pe care o conţineau.

Decise atunci că el, fiind capabil să se deplaseze, era cel care trebuia să găsească o sursă de apă pentru sat, acesta fiind incapabil să se mişte. Între timp, bineînţeles, până va investiga toate posibilităţile, satul va trebui să îl întreţină. Asta însemna că, înainte de orice altceva, Jenner avea nevoie de hrană care să îi permită să îşi ducă cercetările la

bun sfârşit.

Se scotoci prin buzunare. Când rezerva sa de hrană fusese pe cale să se termine, înfăşurase ultimele bucăţi în fâşii mici de hârtie. În buzunare îi căzuseră firimituri, din care se hrănise în timpul marşului său lung prin deşert. Rupând cusăturile, descoperi acum particule minuscule de pâine şi carne, pete de grăsime şi alte substanţe neidentificabile.

Aşeză cu grijă toate aceste resturi într-unul din jgheaburi. Satul nu putea să îi ofere mai mult decât o reproducere. Dacă picăturile căzute pe jos îl făcuseră să înţeleagă nevoia de apă a actualului său locuitor, atunci o probă similară îi putea da indicaţii despre compoziţia chimică a alimentelor pe care acesta le consuma de obicei.

Jenner aşteptă, apoi intră în cealaltă despărţitură şi o activă. Recipientul se umplu cu aproximativ o jumătate de litru de pastă groasă. Judecând după cantitatea redusă, părea să conţină apă.

Luă o înghiţitură. Avea un gust de mucegai şi un miros rânced. Era aproape la fel de uscată ca făina, dar stomacul lui nu o respinse.

Mâncă încet, extrem de conştient că în astfel de momente era la discreţia satului. Nu putea fi niciodată sigur dacă vreunul din ingredientele meniului său nu era o otravă cu efect întârziat.

După ce termină, merse în altă clădire. Refuză să înghită mâncarea care apăru într-unul din jgheaburi, dar activă altul şi primi câteva picături de apă.

Apoi intră cu un scop precis într-una din casele cu turn. Începu să urce rampa care ducea la ultimul etaj. Se opri câteva clipe într-una din camere; ştia că era vorba de încă un dormitor, fiindcă văzuse estrada binecunoscută.

Ceea ce îl interesa era rampa circulară care urca mereu.

Trecu printr-o altă cameră, mai mică, aparent fără o destinaţie precisă. În cele din urmă, ajunse în vârful turnului care se ridica la mai mult de douăzeci de metri deasupra solului, înălţimea îi permitea să vadă peisajul din spatele dealurilor care încercuiau depresiunea. Aşa bănuise şi el, dar nu avusese puterea necesară să suie în turn. Acum scrută zările şi speranţa care îl adusese acolo îl părăsi.

Priveliştea era mai mult decât dezolantă. Deşertul se întindea la nesfârşit, iar orizontul era ascuns privirii de nori groşi de nisip.

Disperat, Jenner îşi închise ochii. Dacă exista undeva o mare pe Marte, atunci lui îi era inaccesibilă.

Îşi strânse pumnii, mânios pe soarta lui ineluctabilă. Se gândise că, în cel mai rău caz, se afla într-o regiune muntoasă. Mările şi munţii erau în general principalele surse de apă. Evident, ar fi trebuit să ştie că Marte avea foarte puţini munţi. Ar fi fost o coincidenţă de neînchipuit să dea peste un lanţ muntos.

Furia îi dispăru, deoarece slăbiciunea îl făcea incapabil să nutrească vreun sentiment. Indiferent, coborî rampa.

Acesta fu sfârşitul brusc şi brutal al planului său de a ajuta satul marţian.

Zilele se scurseră una după alta, dar nu era în stare să îşi dea seama câte. La fiecare masă, primea şi mai puţină apă decât data precedentă. Îşi spunea mereu că acum mânca pentru ultima dată. Nu se putea aştepta ca satul să se distrugă pentru el, acum, când soarta lui era pecetluită.

Mai rău, Jenner înţelegea din ce în ce mai clar că hrana nu era bună pentru el. Indusese satul în eroare prezentându-i eşantioane alimentare vechi, poate chiar stricate şi îşi prelungise astfel propria agonie. Uneori, după ce mânca, avea ameţeli care durau ore întregi. Deseori

simţea dureri de cap şi frisoane din cauza febrei.

Satul făcea tot ce putea. Restul depindea de el, iar el nu se putea nici măcar adapta la acel surogat de hrană terestră.

Timp de două zile îi fu prea rău ca să se târască până la un jgheab. Rămase întins pe jos ore întregi. În a doua noapte durerea care îi sfâşia corpul deveni atât de puternică încât luă o hotărâre:

„Dacă reuşesc să ajung la o platformă” îşi spuse el, „căldura va fi de ajuns ca să mă ucidă. Absorbindu-mi corpul, satul va recupera o parte din apa pierdută".

Îi luă cel puţin o oră pentru a se căţăra cu greu pe estrada cea mai apropiată. Se prăbuşi pe ea şi rămase nemişcat ca şi când ar fi fost mort. Ultimul său gând treaz fu: „Sosesc, prietenii mei iubiţi". Halucinaţia era atât de perfectă încât o clipă se crezu din nou în sala de control a navei, înconjurat de foştii lui camarazi.

Cu un suspin de uşurare, Jenner se cufundă într-un somn fără vise.

Îl trezi sunetul unei viori. Era o muzică dulce şi tristă care povestea ascensiunea şi declinul unei rase stinse demult.

Ascultă un timp, apoi, cuprins de o exaltare subită, înţelese adevărul: vioara înlocuia şuieratul cel strident. Satul îşi potrivise melodia după gusturile lui!

Îşi dădu seama de o altă senzaţie: platforma care îi servea drept pat emana o căldură plăcută, dându-i o impresie minunată de bunăstare fizică.

Coborî de pe estradă şi se îndreptă nerăbdător spre jgheabul cel mai apropiat. În timp ce se apropia în patru labe, cu nasul adulmecând podeaua, recipientul se umplu cu o materie aburindă. Mirosul era atât de apetisant încât îşi vârî capul înăuntru şi începu să lipăie lacom. Hrana era

caldă şi avea un gust excelent, ca de supă. După ce o înghiţi pe toată, constată că pentru prima dată nu îi era sete.

„Am învins“, îşi spuse el. „Satul a găsit o soluţie!“

Îşi aminti de ceva şi se duse la baie. Cu ochii aţintiţi pe tavan, intră prudent în despărţitura care avea rolul de duş. Jetul galben îl împroşcă cu stropi răcoroşi, magnifici.

În extaz, Jenner îşi agită coada lungă de un metru şi ridică botul prelung spre şuvoiul de lichid, lăsându-l să îi spele resturile de mâncare dintre dinţii ascuţiţi.

Apoi ieşi legănându-se afară, ca să lenevească la soare şi să asculte muzica eternă.

O CUTIE DE VOPSEA

Motoarele funcţionară perfect. Racheta se opri uşor pe o pajişte dintr-o vale lungă şi îngustă, de un verde strălucitor. Câteva minute mai târziu, primul om de pe Pământ care punea piciorul pe Venus coborî prudent din nava lui în formă de trabuc şi se opri lângă ea, cu picioarele înfipte în iarba luxuriantă.

Kilgour respiră încet şi adânc. Aerul era ameţitor ca vinul, puţin cam prea oxigenat, dar proaspăt, dulce şi înţepător în acelaşi timp. Avu brusc convingerea că se afla în paradis. Îşi scoase carnetul şi notă această primă impresie. Orice gând de acest fel va valora enorm când se va întoarce pe Pământ. Iar banii erau bineveniţi.

După ce termină de scris, tocmai îşi punea carnetul la loc, când văzu cubul.

Zăcea pe iarbă un pic înclinat, ca şi când ar fi căzut de la o înălţime nu prea mare. Semăna cu un bloc de cristal translucid şi era prevăzut cu un mâner. Avea muchia cam de douăzeci de centimetri şi lucea stins ca fildeşul. Părea fără niciun rost.

Kilgour adusese nişte aparate de măsură din navă şi atinse cu capetele firelor diferite părţi ale cubului cristalin. Obiectul se dovedi negativ la testul electric şi electronic; nu era radioactiv şi nu reacţionă la niciunul din acizii folosiţi de Kilgour. Refuză cu încăpăţânare să conducă un curent electric şi respinse insistenţele febrile ale estimatorului electronic. Kilgour îşi puse o mănuşă de cauciuc şi atinse mânerul; nu se întâmplă nimic. Mângâie cu vârful degetelor toate feţele cubului şi în cele din urmă apucă strâns în mână mânerul; nici acum nu se întâmplă nimic.

După o ezitare Kilgour trase de cub şi descoperi că îl putea ridica fără nicio dificultate. Aprecia că avea cam

două kilograme. Îl aşeză jos şi, dându-se înapoi, îl examină cu atenţie. Treptat îl cuprinse exaltarea şi, când îşi dădu seama ce avea în faţă, îl scutură un fior din cap până în picioare.

Cubul era un obiect fabricat. Pe Venus exista viaţă inteligentă. Tot timpul anului acela monoton, pe care îl petrecuse în spaţiu, îşi pusese întrebări, sperase, visase. Iar acum avea dovada. Venus era locuită.

Se răsuci pe călcâie şi alergă spre navă. „Trebuie să găsesc un oraş", se gândi el încordat. Nu mai avea importanţă dacă avea să consume combustibil: putea să îl înlocuiască. Era gata să ajungă la navă când zări cubul cu coada ochiului şi entuziasmul îi dispăru brusc.

Ce urma să facă cu el? Era o prostie să îl lase acolo. Odată plecat din această vale, s-ar putea să nu îl mai găsească niciodată. Totuşi, trebuia să fie prudent când aducea ceva pe navă. Dar dacă cubul fusese lăsat acolo special ca să îl găsească el?

Ipoteza părea fantastică şi o parte din îndoielile care îl stăpâneau se risipiră. Se hotărî: „Încă două sau trei teste, apoi...". Îşi scoase mănuşa şi atinse uşor mânerul cu un deget.

„Conţin vopsea!“ spuse ceva în mintea lui.

Kilgour făcu un salt înapoi, scoţând un sunet dezarticulat.

Privi înnebunit în jur. Era singur, într-o vale verde care se întindea până departe. Îşi îndreptă din nou atenţia asupra blocului de cristal şi atinse din nou mânerul.

„Conţin vopsea."

De data aceasta nu mai era nicio îndoială. Gândul i se formulase în minte clar şi precis.

Exploratorul se îndreptă încet. Uluit, îşi contemplă descoperirea. Îi trebui un oarecare timp pentru a ieşi din

această stare de spirit şi a încerca să îşi imagineze mijloacele tehnologice ale unei specii capabile să producă un asemenea recipient. Gândurile i se avântară, apoi bătură în retragere. Uimirea lui nu făcea decât să crească. Fiindcă, oricât de simplu ar fi fost acest obiect, nimic din ştiinţa umană n-ar fi putut prevesti un astfel de stadiu al progresului tehnic. Un recipient de vopsea care spunea... ce spusese. O cutie prevăzută cu o etichetă de identificare mentală...

Kilgour surâse larg şi bucuria făcu să îi tresară chipul prelung, cu trăsături comune. Ochii verzui-cenuşii i se luminară şi izbucni într-un hohot de râs, lăsând să i se vadă cele două şiruri de dinţi albi şi regulaţi. O cutie de vopsea! O vopsea care avea probabil alte componente decât ceruză, ulei de in şi un colorant. Dar acest aspect îl va cerceta mai târziu.

Pentru moment, lui Kilgour îi era suficient să aibă cubul. Indiferent dacă mai descoperea ceva pe Venus, călătoria lui era plătită. Lucrurile simple, de uz cotidian, sunt cele care aduc averi. Vioi, Kilgour se aplecă, apucă mânerul cu mâna goală şi ridică obiectul.

Abia îl deprinsese de pământ, când un lichid scânteietor ţâşni din recipientul magic pe pieptul lui. I se întinse rapid pe tot corpul, lipindu-se ca un fel de clei, dar înaintând cu viteză. La început fusese alb, însă acum deveni pe rând roşu, albastru, violet, căpătând un milion de nuanţe. Când Kilgour reuşi în cele din urmă să se ridice în picioare, hainele mânjite îi străluceau în toate culorile curcubeului.

Mai mult furios decât neliniştit, începu să se dezbrace. Nu purta decât un tricou şi un şort. Amândouă împrăştiară scântei multicolore când, cu o singură mişcare smucită, Kilgour îşi desfăcu centura şi îşi scoase tricoul peste cap.

Simţea cum lichidul îi curgea pe corpul gol şi abia după

ce scăpă şi de tricou şi şortul era deja în jurul gleznelor, observă ceva foarte ciudat: vopseaua se scursese toată de pe bluză pe pielea lui. Pe jos nu căzuse niciun strop, iar şortul era şi el curat.

Toată vopseaua era pe trupul lui. Pelicula colorată sclipea pe măsură ce se întindea subţiindu-se din ce în ce mai tare. Scăpără şi luci ca o flacără văzută printr-o prismă când Kilgour se frecă cu tricoul, dar nu se desprinse. Încruntat se pipăi; lichidul îi unse degetele, cald şi lipicios. Încercă să se scuture, dar nuanţele vopselei se învârtejiră într-un dans policrom; dacă dispăreau într-un loc apăreau în altul.

Reprezenta un tot ale cărui elemente erau inseparabile. Se întinse până la o anumită limită, pe care nu o mai depăşi. Lua toate formele posibile, dar rămânea aceeaşi. Ca un văl strălucitor şi multicolor pe care îl aranjezi în diferite moduri, îşi schimba configuraţia, dar nu îşi pierdea unitatea. După zece minute, Kilgour nu progresase deloc.

Îşi deschise manualul practic şi citi cu voce tare: „Vopseaua poate fi îndepărtată cu ajutorul terebentinei." Avea terebentină în depozit. Cu sticla în mână, ieşi din navă, îşi turnă în pumn o cantitate apreciabilă şi se frecă energic. Terebentina se scurse pe jos. Vopseaua nu permitea lichidului să intre în contact cu ea.

Îi fură necesare mai multe încercări pentru a se convinge că era inutil. Hotărât, Kilgour intră din nou în navă şi încercă pe rând petrolul, apa, vinul, chiar şi puţin din preţiosul său combustibil. Vopseaua refuză contactul cu oricare din ele. Disperat, dădu drumul la duş. Apa îi răcori agreabil porţiunile libere ale pielii, dar nu îi provocă nicio senzaţie pe cele acoperite de vopsea.

Culoarea rămase intactă.

Îşi umplu cada şi se aşeză în ea. Vopseaua îi urcă pe gât

şi bărbie şi îi trecu peste gură şi nas; nu pătrunse în nici unul din orificii dar le acoperi. Cu răsuflarea tăiată, Kilgour se încăpăţână să rămână în cadă. Apoi văzu că vopseaua aluneca în direcţia ochilor. Sări afară din cadă şi îşi băgă capul sub apă. Vopseaua îi eliberă nasul, şovăi în dreptul gurii şi se retrase spre vârful bărbiei. Aici găsi probabil un fel de punct de fixare, fiindcă nu coborî mai jos, oricât de adânc sau de des îşi cufundă Kilgour capul în apă.

Se părea că, o dată ajunsă pe faţă, nu părea dispusă să renunţe uşor la această poziţie strategică.

Kilgour instală o folie de cauciuc peste scaunul său favorit şi luă loc ca să reflecteze. Incidentul era ridicol. Va fi de râsul întregului sistem solar dacă se va descoperi vreodată că se băgase în aşa ceva.

Hazardul voise ca o cutie de vopsea venusiană să cadă sau să se piardă în această vale pustie; şi iată că Kilgour era acum mânjit cu blestemata asta de substanţă! Viteza cu care îi acoperise nasul şi gura era o dovadă că putea constitui un pericol mortal. Dacă ar fi înaintat cu un centimetru mai mult, el s-ar fi sufocat în câteva minute şi acum ar fi zăcut mort în propria cadă.

Kilgour simţi un fior de-a lungul şirei spinării. Fiorul persistă şi după ce îşi dădu seama că şi-ar fi putut introduce o pâlnie în gură şi ar fi putut respira în felul acesta. Fiorii continuară să îl străbată deoarece faptul că vopseaua aceea incredibilă nu îi astupase şi ochii nu era decât un accident.

Se imagină pe sine, orb şi sufocându-se, cotrobăind prin depozitul întunecos în căutarea unei pâlnii.

Trecură câteva minute bune înainte de a-şi recăpăta buna dispoziţie obişnuită. Nemişcat şi ţeapăn, Kilgour îşi muncea creierii. O vopsea care ţâşnea din cutia ei, care nu se usca, dar care nu era un lichid adevărat, fiindcă nu era

absorbită de ţesături şi nu curgea conform legilor gravitaţiei, şi care nu se lăsa atinsă de niciun lichid.

Gândurile exploratorului se opriră în acest punct. Avu o iluminare subită. Bineînţeles! Era impermeabilă. Nu era vorba despre o vopsea obişnuită. Era impermeabilă la apă, la ploaie, la orice lichid. Era vopseaua totală.

Exaltat, sări în picioare şi începu să se plimbe de la un capăt la celălalt al încăperii. Timp de douăzeci şi cinci de ani, de când primele super-rachete se avântaseră spre lumea deşertică a Lunii, apoi spre lumea semi-deşertică a lui Marte, Venus fusese ţinta supremă a exploratorilor. Totuşi, fusese declarată zonă interzisă până la descoperirea unui mijloc de a evita pericolul ca navele să fie atrase de Soare. Două nave cunoscuseră această soartă incandescentă. Se dovedise matematic că dezastrul ameninţa toate navele, până la momentul în care planetele Pământ şi Venus atingeau o anumită poziţie în raport cu Jupiter.

Condiţiile ideale nu aveau să fie îndeplinite decât după douăzeci şi opt de ani. Dar Kilgour plecase, dând crezare unui astronom vestit, care arătase că, în anumite limite, conjunctura favorabilă va dura cam un an. Articolul respectiv făcuse senzaţie în lumea astronauţilor. Deşi guvernul refuzase să îşi retragă interdicţia, Kilgour auzise că un ofiţer de grad înalt de la Spaţiale afirmase în particular că, dacă pleca cineva, el va privi în altă parte. Şi de asemenea că va avea grijă ca cei care îi împărtăşeau punctul de vedere să se însărcineze cu efectuarea controalelor preliminare indispensabile. Mai multe expediţii se pregăteau cu mult tam-tam pentru destinaţia oficială Marte, atunci când Kilgour decolă la bordul micii sale nave cu destinaţia Venus.

Se aştepta mult din partea acestei planete. Dar, de data

aceasta, speranţele fuseseră depăşite. Kilgour încetă să se mai plimbe prin încăpere. O specie capabilă să producă o vopsea perfectă — sau orice alt lucru perfect — merita să fie cunoscută.

Îşi întrerupse reflecţiile şi privi în jos, spre propriul corp. Tresări. Vopseaua, strălucind în mii de scântei multicolore, se întindea. La început îi acoperise un sfert din suprafaţa pielii; acum îi acoperise o treime. Continuând astfel, curând îl va invada din cap până în picioare, inclusiv ochii, urechile, nasul, gura şi restul.

Era timpul să se gândească la o modalitate de a o îndepărta. Şi repede!

Kilgour notă:

> „O vopsea perfectă ar trebui să fie pe cât de frumoasă, pe atât de impermeabilă la apă şi la intemperii. De asemenea, ar trebui să fie şi uşor de înlăturat."

Reciti încruntat ultima propoziţie. Apoi, într-un acces de mânie, zvârli creionul şi merse să se admire în oglinda de la baie. Îşi studie imaginea rânjind fioros.

— Ce drăguţ sunt! mormăi el. Ca o ţigancă în costum de bal.

După ce se privi mai bine, îşi dădu seama că din punct de vedere cromatic realitatea era mult mai frumoasă. Corpul lui strălucea într-o multitudine de aproximativ nouăzeci de culori. În loc să se amestece şi să se neutralizeze, diferitele combinaţii formau un tot, atât de luminos, încât ieşeau în evidenţă chiar şi nuanţele cele mai subtile. Totuşi, vopseaua nu era ţipătoare. Sclipea, dar nu îi rănea ochii. Scăpăra, dar nu îi jignea bunul-gust. În ciuda furiei de la început, acum rămase surprins de frumuseţea

spectacolului.

În cele din urmă plecă de-acolo. „Dacă aş putea desprinde măcar cât încape într-o lingură," se gândi el, „aş putea să o analizez într-o eprubetă“.

Dar mai încercase, fără niciun rezultat. Cuprins brusc de speranţă, repetă încercarea. Ca şi înainte, vopseaua umplu lingura de bunăvoie, dar când ridică lingura, se scurse înapoi pe piele. Avu ideea de a forţa vopseaua să rămână în lingură folosindu-se de un cuţit, dar în momentul în care îndepărtă mâna de corp, vopseaua se strecură între lamă şi lingură precum uleiul.

Kilgour hotărî că puterea lui nu ajungea pentru ca presiunea lamei asupra lingurii să împiedice lichidul să alunece. Merse în depozit să caute o cupă mică prevăzută cu un capac. Recipientul era prea sferic şi prea mic şi Kilgour nu reuşi să adune în el decât o cantitate redusă de vopsea şi îi luă mai mult de un minut să strângă şuruburile capacului cu o cheie. Dar când ridică cupa şi o deschise, văzu pe fundul ei vopseaua strânsă.

Se grăbi să se aşeze în scaun. Avea senzația ciudată şi neplăcută că urma să i se facă rău. Uşurarea prea bruscă îl ameţise; trecură mai multe minute înainte de a se gândi la următoarea etapă. În mod logic, trebuia să îndepărteze — printr-un proces extrem de laborios — toată vopseaua utilizând metoda descoperită. Dar întâi vărsă vopseaua obţinută într-o eprubetă gradată. Era cu puţin peste conţinutul unei linguriţe de desert. Făcu un calcul aproximativ şi determină că stratul de vopsea de pe corpul lui echivala cu cinci sute de linguriţe. Repetă operaţia de îndepărtare a vopselei cu ajutorul cupei cronometrând-o şi află că durase ceva mai mult de două minute.

O mie de minute! Şaptesprezece ore! Kilgour zâmbi jalnic şi se duse în cambuză. Avea nevoie de patru sau

cinci mese în decursul acestui interval şi era momentul să înceapă cu prima. În timp ce mânca, studie problema cu calmul cuiva care a găsit o soluţie şi care îşi poate deci permite să ia în considerare şi alte posibilităţi.

Şaptesprezece ore însemnau mult. Acum, că dispunea de o probă, putea merge în micul lui laborator chimic unde avea să descopere rapid câteva reacţii chimice care să îl scape de mizeria de pe el.

Poate că un laborator mai mare şi mai bine echipat i-ar fi permis să obţină nişte rezultate, dar al lui era prea mic. Vopseaua nu reacţionă cu nici unul din elementele şi nici una din soluţiile pe care le avea. Nu se amesteca, nu se combina şi nu ardea. Era insensibilă la acţiunea acizilor şi a metalelor şi nu influenţa, catalitic sau în alt fel, niciunul din produşii folosiţi.

Era complet inertă.

— Bineînţeles! exclamă impulsiv Kilgour în cele din urmă. Cum am putut să uit? E impermeabilă cu i mare. E vopseaua ideală!

Luă cupa şi începu să îndepărteze vopseaua. Îşi formă curând o asemenea dexteritate de a desface şi strânge şuruburile cu cheia, încât scurtă timpul necesar unei operaţiuni la patruzeci şi cinci de secunde. Se concentră atât de mult să menţină lucrul în acest ritm încât umplu o jumătate de găleată de vopsea înainte de a constata cu stupoare că stratul care îl acoperea nu se împuţinase deloc.

Ideea care îi veni îl făcu să tremure. Măsură febril conţinutul găleţii şi nu mai avu nicio îndoială. Cantitatea din găleata umplută pe jumătate era aproape identică cu cea care se vărsase pe el din cubul de cristal, iar pe corpul lui exista tot atâta cât şi înainte.

O dată aplicată, vopseaua se regenera singură.

Adăugă această caracteristică la lista de calităţi ale substanţei. După aceea, îşi dădu seama că transpira abundent. Sudoarea forma mici bule spumoase pe suprafaţa neacoperită a corpului. Kilgour avu o nouă revelaţie. Îşi înălţă carnetul şi mâzgăli: „Vopseaua perfectă este şi rece şi rezistentă la căldură."

După o jumătate de oră îi fu imposibil să îşi păstreze atitudinea de observator obiectiv. Vopseaua i se întinsese pe jumătate din corp. Efortul depus îl încălzise considerabil. Se cocea din cauza propriei călduri şi îi era frică. „Trebuie să plec de aici“, se gândi el. „Trebuie să găsesc un oraş venusian şi să caut un antidot pentru chestia asta.“ Nu-i mai păsa dacă era ridicol sau nu.

Sub impulsul panicii, se îndreptă grăbit spre panoul de bord şi întinse mâna spre comanda de decolare, dar se opri în ultima clipă.

Cubul! Spusese: „Conţin vopsea." În mod sigur, dispunea şi de instrucţiuni de folosire a conţinutului, precum şi de îndepărtare ulterioară a acestuia.

„Sunt un tâmpit," îşi spuse Kilgour în timp ce alerga. „Ar fi trebuit să mă gândesc mai de mult la asta."

Cubul de cristal zăcea pe iarbă, acolo unde îl lăsase. Îl înşfăcă în mâini şi obiectul anunţă: „Conţin un sfert de vopsea."

Deci vărsase pe el trei sferturi din conţinut — era un lucru important de ştiut. Nu trebuia să adauge şi restul acestei substanţe oribile care îl învăluia ermetic în strălucirea ei lichidă.

Prudent, având grijă să nu ridice cubul de pe pământ, îl cercetă cu mâinile goale. Primi întâiul răspuns aproape imediat: „Instrucţiuni: fixaţi controloarele în jurul suprafeţei respective apoi aplicaţi vopseaua. Aceasta se va usca imediat ce a fost acoperită suprafaţa aflată sub control.

Pentru a o îndepărta, ţineţi sursele de întuneric deasupra suprafeţei
vopsite timp de un terad.“ Cuvântul de neînţeles părea să se refere la o unitate de timp. „Sursele de întuneric se pot procura de la orice magazin de vopsele şi articole de menaj.“ „Minunat!“ se gândi Kilgour furios. „Ajunge să dau o fugă până la prăvălia din colţ!“

Totuşi, în ciuda mâniei, se simţea în mod ciudat mult mai bine. Sosise într-o lume practică, nu pe o planetă de coşmar, populată de creaturi cu zece ochi şi opt picioare, animate de o ură instinctivă faţă de exploratorii umani. Aceste fiinţe care utilizau vopsea nu îl vor omorî cu sânge rece. Acesta fusese un adevăr evident de la început. Inteligenţa implica o atitudine semi-raţională, un univers ordonat, organizat. Bineînţeles, nu toate speciile extraterestre agreau fiinţele umane. Dar nu aveau oare şi oamenii obiceiul de a nu se prea agrea unii pe alţii?

Dacă lua recipientul şi vopseaua conţinută drept criterii, atunci civilizaţia venusiană era superioară celei umane. În consecinţă, indigenii erau mai presus de persecuţiile meschine. Acest fapt constituia soluţia fundamentală a situaţiei fantastice şi absurde în care se găsea Kilgour.

Dar asta nu îl împiedica să se încălzească din ce în ce mai tare sub învelişul lui de vopsea. Era timpul să găsească un locuitor al planetei. Luă cubul în mâini, apucându-l de dedesubt şi un nou gând i se formulă în minte:

„Componentele acestei vopsele, în conformitate cu normele guvernamentale, sunt:

!?!?!-7%

?!?!?-l3%

Lumină lichidă-80%“

— Ce „lichidă“? întrebă Kilgour cu voce tare. „Avertisment”, continuă gândul. „Vopseaua nu trebuie

lăsată în apropierea substanţelor volatile.”

Aşteptă în zadar o explicaţie pentru ultima instrucţiune. Se părea că venusienii cunoşteau suficient de bine legile statului lor, pentru a se conforma fără să pună prea multe întrebări. Totuşi, el încercase să pună vopseaua în contact cu substanţe volatile — terebentină, benzină, combustibil pentru rachetă şi diferiţi explozibili. Şi nu se întâmplase nimic. Reglementarea era idioată dacă nu însemna nimic.

Kilgour reaşeză cubul pe pământ şi intră în navă, unde se instală în faţa panoului de bord. Comanda de decolare era lucioasă ca sticla în mâna lui; o trase înapoi până când auzi un clic şi se încordă, aşteptând ca sistemul automat să pună în funcţiune motoarele.

Nu se întâmplă nimic.

Kilgour avu o premoniţie. Aduse comanda în poziţia iniţială şi o trase din nou.

Nici acum nu se stabili contactul.

Creierul i se învârtea. Presimţirea sa era o forţă vie, a cărei presiune o resimţea în întregul corp. Turnase combustibilul înapoi în rezervorul mare, după ce încercase să cureţe vopseaua cu el. Nu scosese decât câţiva litri, căci cosmonauţii sunt foarte economi. Îl pusese după aceea la loc, fiindcă nu i se păruse că fusese afectat în vreun fel.

„Avertisment," spusese cubul. „Vopseaua nu trebuie lăsată în apropierea substanţelor volatile."

În mod sigur, substanţa inertă dezenergizase toate cele optsprezece mii de galoane de combustibil din ultimul lui rezervor.

„Să încerc din nou radioul", se gândi el. La o depărtare de un milion de mile de Venus începuse să emită semnale, dar nu primise niciun răspuns. Vidul imens nu reacţionase. Totuşi, venusienii trebuiau şi ei să folosească radioul. Cu siguranţă că nu vor rămâne surzi la un apel de urgenţă.

Dar, după o jumătate de oră, receptorul său era încă mut. Nu se auzeau nici măcar paraziţi, pe nicio frecvenţă. Era singur, într-un univers de vopsea multicoloră, sufocant, învăluitor, înnebunitor.

Sursă de întuneric... Lumină lichidă... Poate dacă stingea lumina... Cu degetul pe comutator, Kilgour observă pentru prima dată cât de întuneric era afară. Uşa era deschisă. Kilgour se îndreptă încet spre prag şi privi afară, în noaptea în care nu lumina nicio stea. Întunericul era intens. Norii, desigur, norii eterni ai lui Venus... Aici soarele lumina atât de puternic încât, în timpul zilei, stratul protector de nori nu reuşea decât să estompeze uşor strălucirea orbitoare.

Noaptea era altfel. Norii înconjurau planeta precum tavanul şi pereţii unei camere întunecate. Natural, era lumină. Nicio planetă apropiată de soare, nicio lume din universul înstelat nu se putea izola complet de lumină şi energie. Seleniometrul de la bord înregistra probabil o cotă de ordinul sutelor de mii. Kilgour coborî privirea şi observă că vopseaua care îl acoperea lumina pământul. Uimit, făcu un pas înainte, îndepărtându-se de fasciculul luminos ce ieşea prin uşa navei. În umbră, corpul lui lucea ca un panou multicolor dar lipsit de sens. Era atât de strălucitor încât prin iarbă jucau reflexe policrome. Va fi un cadavru frumos.

Se imagină prăbuşit pe podeaua cabinei sale, mânjit de vopsea din cap până în picioare. În cele din urmă, venusienii îl vor descoperi în această vale singuratică. Probabil se vor întreba ce era, de unde venise. În mod evident habar n-aveau despre călătoriile în spaţiu.

Sau aveau? Vârtejul de gânduri febrile din mintea lui Kilgour se opri o clipă. Era posibil ca venusienii să nu fi luat special legătura cu locuitorii Pământului?

Era incapabil să se concentreze asupra unui detaliu atât de neimportant. Se înapoie în navă. Avusese intenţia să

facă ceva, dar nu îşi mai amintea ce anume. Poate radioul. Îl deschise şi tresări auzind o voce cu accente metalice:

— Pământene, eşti acolo? Pământene, eşti acolo?

Kilgour se agăţă cu toate puterile de emiţător.

— Da, strigă el într-un târziu. Da, sunt aici. Şi m-am săturat de mizeria asta de pe mine. Trebuie să veniţi imediat.

— Cunoaştem situaţia ta, răspunse vocea pe un ton sec, dar nu intenţionăm să te ajutăm deloc.

— Poftim?! exclamă Kilgour uluit.

— Recipientul de vopsea a fost lăsat să cadă în faţa uşii navei tale, de către o rachetă invizibilă, la câteva clipe după sosirea ta. De câteva mii de ani venusienii — aşa cum ne numiţi voi — asistă cu îngrijorare crescândă la dezvoltarea civilizaţiei pe cea de-a treia planetă a sistemului nostru solar. Pe noi nu ne caracterizează spiritul de aventură, iar istoria noastră nu menţionează nici măcar un singur război. Aceasta nu înseamnă că lupta pentru existenţă nu a fost aspră. Numai că metabolismul nostru este mult mai lent. Cu mult timp în urmă, psihologii noştri au hotărât că zborul spaţial nu era pentru noi. De aceea ne-am concentrat pe perfecţionarea unui mod de viaţă pur venusian astfel încât, atunci când nava ta s-a apropiat de atmosfera noastră, ne-am pus problema în ce condiţii vom stabili relaţii cu fiinţele umane. Am decis să aşezăm cutia de vopsea în locul în care ai găsit-o. Dacă nu te-ai fi mânjit cu vopseaua, am fi imaginat altă metodă pentru a te testa.

Da, ai auzit bine. Ai fost şi eşti supus unui test. Se pare că nu vei reuşi, ceea ce este regretabil, şi astfel accesul pe Venus va fi interzis tuturor persoanelor cu acelaşi nivel de inteligenţă ca al tău sau cu unul mai scăzut. De aceea, dacă nu reuşeşti să îl treci cu bine, vei muri, pentru ca toţi cei care vin după tine să poată fi supuşi aceluiaşi test sau

unuia asemănător, fără s-o ştie. Ni se pare o premisă indispensabilă. Dorinţa noastră este să găsim o fiinţă umană care să iasă triumfătoare din încercarea la care o supunem. După aceea o vom studia cu ajutorul instrumentelor noastre, iar rezultatul va servi drept criteriu pentru aprecierea celor care vor vizita planeta Venus în viitor. Toţi oamenii cu o inteligenţă cel puţin egală cu cea a câştigătorului vor putea veni în deplină libertate. Aceasta este hotărârea noastră irevocabilă.

Persoana testată va trebui să fie, de asemenea, în stare să părăsească planeta fără niciun ajutor. Vei înţelege imediat necesitatea condiţiei. Mai târziu îi vom ajuta pe oameni să îşi perfecţioneze navele cosmice. Acum îţi vorbim prin intermediul unui aparat vocal mecanic. Gândurile noastre au fost imprimate pe cutia de vopsea printr-un proces foarte laborios, graţie unei maşini de gândit complicate. E dificil să stabileşti comunicarea cu un spirit non-venusian. E momentul să îţi spunem la revedere şi, deşi sună ciudat, să îţi urăm succes.

Se auzi un clic. Kilgour manevră furios butoanele, dar receptorul nu mai scoase niciun sunet.

Stinse toate luminile şi începu să aştepte moartea. Nu era deloc o aşteptare liniştită. Tot corpul îi fremăta de dorinţa de a trăi. O sursă de întuneric. Oare ce putea fi, în numele zeilor întunericului?

Nu era prima dată când Kilgour îşi punea întrebarea. Timp de o oră stătuse în camera luminată fantastic de iradierea corpului său pictat, cu carnetul în mână, studiind febril notiţele luate.

O vopsea perfectă, având la bază — în proporţie de 80% — lumină lichidă. Lumina era lumină; lichidul trebuia să respecte legile propagării razelor. Oare? O vopsea ideală, capabilă să... Refuză să parcurgă din nou în minte lista de

calităţi. Îi era rău şi din când în când îşi reprima cu greu un acces de greaţă.

Îi era atât de cald încât i se părea că are febră. Îşi băgase picioarele într-un vas cu apă, în virtutea teoriei că sângele său nu va începe să fiarbă dacă exista o zonă de frig în care se putea disipa excesul de căldură.

De fapt ştia că riscul ca temperatura sa să depăşească nivelul prezent, care era aproape insuportabil, era foarte mic. Căldura animală avea o limită, mai ales că se hotărâse să înghită doar capsule de vitamine şi să renunţe la calorii. Ar fi fost o nebunie să-şi întreţină căldura corpului furnizându-i combustibil. Pericolul cel mai grav era că porii lui, astupaţi de vopsea, vor sfârşi prin a nu mai permite respiraţia.

După aceea va urma moartea, dar Kilgour nu ştia dacă va fi rapidă sau lentă.

Asta nu era de natură să îl liniștească. Totuşi, acum că îşi aştepta moartea împotriva voinţei, observă că aceasta întârzia foarte mult. Gândul îl scoase din amorţeală. Întârzia într-adevăr. O clipă mai târziu era în faţa oglinzii din baie. Surescitat, îşi studie imaginea.

Vopseaua îi acoperea tot jumătate din corp. Nu se întinsese în ultima jumătate de oră. Adică jumătatea de oră în timpul căreia stătuse în întuneric!

Regăsindu-şi simţul critic, văzu că nici nu pierduse teren. Dar asta era natural. Vopseaua avea drept scop să învingă neagra noapte venusiană. Ce-ar fi dacă ar intra în întunericul şi mai negru al rezervorului gol, care era complet izolat de orice formă de energie?

Kilgour stătu în rezervor o jumătate de oră, după care ieşi tremurând dar la fel de hotărât. Soluţia trebuia să fie întunericul absolut; dar îi scăpa un element vital. Era evident că, dacă întunericul era suficient, atunci

combustibilul din celălalt rezervor ar fi trebuit să scape până acum de efectul vopselei. Încercă să pună în funcţiune motoarele, dar nu se întâmplă nimic. Trebuia să fie altceva.

„Problema" îşi spuse Kilgour, „constă în a elimina cei 80% de lumină lichidă prin asigurarea unui întuneric absolut, sau prin alte mijloace. Dar este practic imposibil să creezi un întuneric mai intens decât este în interiorul rezervorului. E izolat faţă de energia exterioară. Atunci ce nu merge?“

Izolarea! Asta era. Lumina emisă de vopsea se reflecta pe pereţii rezervorului şi era absorbită la loc, fiindcă nu avea pe unde să iasă. Soluţia era să renunţe la izolare.

Nu, nu era bine. Entuziasmul lui Kilgour pieri. Fără izolare, lumina va ieşi, desigur, dar va fi înlocuită cu o cantitate egală de energie provenită din exterior. Totuşi merita să încerce.

Încercă şi rezultatul îi confirmă presupunerile. Ieşi la fel de plin de vopsea ca şi înainte. Rămase în picioare, pradă disperării celei mai profunde, când descoperi brusc răspunsul.

O lună mai târziu, în timp ce nava sa înainta spre Pământ, Kilgour captă semnalele radio ale unei alte nave a cărei destinaţie era Venus. Îi povesti aventura lui.

— Nu vei avea nicio greutate la aterizare, încheie el. Venusienii îţi vor da cheile oraşelor lor multicolore.

— Un minut! exclamă uimit interlocutorul lui. Ai spus că nu vor accepta decât oamenii cu o inteligenţă egală sau superioară persoanei care a reuşit să treacă testul. Trebuie să fii un tip foarte deştept dacă te-ai descurcat atât de bine, dar eu nu sunt decât un cosmonaut mediocru. Cum fac?

— Nimic mai uşor, răspunse vesel Kilgour. Ca majoritatea cosmonauţilor, n-am avut niciodată un coeficient de inteligenţă extrem de ridicat. Calităţile mele au fost totdeauna dinamismul, vigoarea şi spiritul de aventură. Şi, adăugă el modest, de vreme ce reprezint etalonul de măsură în ce priveşte accesul pe Venus, îţi pot spune că, după părerea mea, nouăzeci şi nouă la sută din umanitate poate vizita Venus.

— Dar...

— Nu mă întreba de ce testul lor a fost atât de simplu. Poate o să înţelegi la faţa locului.

Se încruntă.

— N-o să îţi placă venusienii, dragul meu. Dar, văzându-le corpurile prevăzute cu o mulţime de braţe şi de picioare, o să îţi faci o idee despre ce au vrut să spună atunci când au afirmat că le-a fost greu să inventeze teste pentru specii străine. Alte întrebări?

— Da. Cum ai reuşit să scapi de vopsea?

Kilgour zâmbi.

— Am folosit celule fotoelectrice şi sare de bariu. Am luat cu mine în rezervor o serie de celule cu fotoconversie şi o baterie de bariu, care au absorbit toată lumina din vopsea. Restul — o pulbere fină cafenie — s-a desprins şi a căzut jos. În acelaşi fel, am reenergizat şi combustibilul pentru rachetă.

Râse voios.

— Acum, la revedere. Am la bord o încărcătură care trebuie pusă în vânzare.

— O încărcătură de ce?

— De vopsea. Mii de cutii de vopsea strălucitoare. De acum înainte Pământul va cunoaşte frumuseţea eternă. Şi am exclusivitatea produsului.

Cele două nave trecură una pe lângă alta în noaptea

cosmosului şi îşi continuară fiecare drumul spre propria destinaţie.

DEFENSIVA

În măruntaiele planetei moarte se clinti un mecanism antic, obosit. Tuburi electronice pâlpâiră slab şi încet, parcă împotriva voinţei, un întrerupător principal comută pe poziţia „pornit“.

Aliajul de cupru şuieră şi se topi, cedând acţiunii unui flux puternic de energie; se încordă asemenea muşchilor supuşi şocului intolerabil al curentului electric. Întrerupătorul se înclină, apoi se topi în flăcări şi căzu cu un zgomot surd în praful care acoperea podeaua.

Dar, înainte de a muri, reuşi să pună în mişcare o roată. Liniştea atemporală care domnea în cameră luă sfârşit. Roata se învârti leneşă peste o pernă de ulei care, fiind etanşă, rezistase timp de un milion de ani. Roata realiză trei rotaţii, după care suportul ei se prăbuşi; transformată într-o masă inertă, roata sfârşi proiectată pe un perete, pe jumătate pulverizată şi complet inutilă.

Însă, înainte să piară, acţionă un ax care făcu o mică deschizătură la baza unei pile de uraniu. Prin gaură răzbătea strălucirea mată, argintie, a altor bare de uraniu.

Cu o seninătate cosmică, cele două pile se priviră. Vibrară. Viaţa care circula între ele nu avea nevoie de o perioadă de gestaţie. O singură privire le fu de ajuns; începură o activitate febrilă. Ceea ce fusese metal solid se lichefie şi bara superioară se scurse peste cea inferioară.

Masa incandescentă se prelinse de-a lungul unui canal, într-un recipient special. Acolo, amestecându-se cu ea însăşi, fierbând molcom, aşteptă. Căldura absorbită de pereţii reci, izolaţi, declanşă un curent electric. Acest curent fatidic se propagă în tăcere prin cavernele unei lumi moarte.

În toate camerele sistemului de forturi subterane ce

comunicau unele cu altele răsunară voci. Mesajele, transmise de megafoane în șoapte răguşite, erau exprimate într-o limbă uitată de atât de mult timp, încât chiar şi ecourile îşi băteau joc de înţelesul cuvintelor. În mulţimea de camere, voci ţâşnind dintr-un trecut incredibil de îndepărtat rupseră liniştea, cerând un răspuns. Neprimind nici unul, luară tăcerea indiferentă drept încuviinţare.

Atunci, într-o mulţime de camere, comutatoare stabiliră contacte, roţi se învârtiră şi uraniul se scurse în rezervoare speciale. După ce se încheie faza finală a procesului, urmă o pauză. Maşinile electronice îşi puseră una alteia întrebări mute.

Un ac indicator se îndreptă într-o direcţie.

— Acolo? întrebă un tub. De acolo?

Acul nu se mişcă.

Tubul cel stăruitor aşteptă un timp, după care închise un releu.

— Acolo, comunică el miilor de instrumente electronice montate în serie. Obiectul care se apropie vine în mod evident dintr-acolo!

Cei o mie de receptori erau calmi.

— Gata? întrebară ei.

În camerele mecanice din spatele celor în care fierbea uraniul, lumini sclipiră scurt, arătând că erau gata.

Atunci veni ordinul, scurt şi definitiv:

— FOC!

Se aflau la opt sute de kilometri de suprafaţă, când Peters se întoarse spre Grayson.

— Ce dracu’ a fost asta? întrebă el brutal.

— Ce anume? Nu eram atent.

— Jur că am văzut limbi de foc ţâşnind din sol. Erau atât de multe încât nu le-am putut număra. Şi am avut impresia

că a trecut ceva pe lângă noi, prin întuneric.

Grayson clătină din cap plin de compasiune:

— Deci în cele din urmă demonii au reuşit să pună stăpânire pe tine. Nu eşti în stare să suporţi tensiunea primei încercări de aterizare pe Lună. Relaxează-te, prietene! Aproape am ajuns.

— Dar pot să jur...

— Prostii!

La mai mult de 480.000 km în spatele lor, o mie de bombe superatomice provocară o explozie în formă de ciupercă, făcând Pământul să se cutremure.

În clipa următoare, particulele se răspândiră în întreaga stratosferă, ascunzând stelelor curioase detaliile catastrofei.

CONDUCĂTORII

Era un dineu washingtonian tipic. Cel puţin o duzină de scaune erau ocupate de stele palide ale vieţii politice; ici şi colo, în jurul mesei masive stăteau şi persoane a căror importanţă o depăşea pe cea a unui satelit. În apropierea gazdei începuse, absolut întâmplător, una din acele discuţii pe care nu le poţi evita, iar dineul ajunsese în acel stadiu al plictiselii în care aproape nimeni nu mai asculta decât cu o atenţie politicoasă.

— De la sfârşitul războiului, spunea un domn durduliu, ştiinţa a înregistrat asemenea progrese încât putem deja prevedea o epocă în care toate lucrurile pe care le vom face sau folosi vor fi complet artificiale şi, în orice caz, superioare originalului.

Interlocutorul domnului durduliu — un bărbat cu păr negru şi un aer sceptic — clătină din cap:

— Dacă se va dovedi adevărat, va fi din cauză că specia umană este mai leneşă decât cred eu. Recunosc că aveţi dreptate în ce priveşte materialele plastice, deşi am anumite rezerve. Voi merge până acolo încât să fiu de acord cu dumneavoastră că tot ce nu afectează direct corpul uman poate fi fabricat pe cale artificială, deşi asta nu are importanţă. Dar dacă e vorba de organismul însuşi, ei bine, nu. Să luăm de exemplu alimentele vitaminizate. Ele conţin numai vitamine suplimentare, în timp ce hrana naturală are, în afară de componentele cunoscute ca vitaminele şi mineralele, şi altele, pe care nu le ştim. În sfârşit, dacă îmi arătaţi un înlocuitor, chiar şi aproximativ, al creierului uman, eu cedez.

— Să vorbim despre înlocuitori, răspunse satisfăcut domnul cel durduliu. Dar aţi văzut vreodată drogul h? Nu e un creier, dar modifică atât de mult impulsurile cerebrale

fireşti încât, am putea spune, creează un creier artificial.

În acest punct al discuţiei, gazda dădu unul din semnele ei periodice de viaţă.

— Drogul h? Creier artificial? Cunosc exact persoana în măsură să se ocupe de astfel de probleme.

Se întoarse spre unul din invitaţi.

— Doctore Latham, puteţi întrerupe câteva clipe conversaţia cu fermecătoarea dumneavoastră soţie — nu te superi, Margaret, nu-i aşa? — ca să veniţi în ajutorul acestor domni?

Doctorul Latham era un bărbat înalt şi subţire, cu o faţă fină şi sensibilă şi ochi căprui, vioi. Începu să râdă:

— Întâmplător, am ascultat parţial disputa lor.

— Şi pe mine tot parţial m-ai ascultat, făcu soţia lui îmbufnată.

El zâmbi:

— Nici nu eşti supărată cu adevărat. Nu te mai preface.

Margaret Latham suspină:

— Asta înseamnă să fii măritată cu un psihiatru, cu un om care e, practic, în stare să citească gândurile celorlalţi!

Bine dispus, Letham o ignoră.

— Vă voi da drept exemplu un caz al guvernului, de care m-am ocupat în urmă cu un an...

Pe la unsprezece şi jumătate, Latham îşi dădu seama că găsise ceea ce căuta. Venise deci timpul să pună capăt suspiciunii. Îşi ceru scuze faţă de ghid, ridică receptorul telefonului din birou şi formă numărul de la hotelul său.

Chipul domnişoarei Segill apăru pe ecran.

— A, tu eşti, făcu ea.

Ochii i se luminară. Obrajii i se rotunjiră din cauza zâmbetului. Buzele i se încreţiră. O mie de ajustări musculare infinite îi schimbară expresia într-o clipă, de la

atenţie receptivă, la o bucurie surâzătoare. Latham observă că procesul era însoţit de simptome ale creşterii activităţii glandulare, cât şi ale scăderii gradului de integrare neutră: respiraţie accelerată, uşoară depărtare a buzelor, mişcarea nehotărâtă a degetelor.

Latham studie satisfăcut faţa tinerei fete. La puţin timp după ce o angajase ca secretară şi soră medicală, hotărâse că se va însura cu ea. Îi făcea plăcere să vadă că dragostea ei pentru el devenea în fiecare zi tot mai puternică. Îşi întrerupse gândurile:

— Într-o jumătate de oră sunt liber, domnişoară Segill. La 12.15 ne întâlnim la restaurantul pe care l-am remarcat ieri seară în drum spre hotel, ştii la care mă refer. Luăm masa împreună. Adu-ţi şi carnetul, vei avea câteva lucruri de notat. Ai înţeles?

— Voi fi acolo, răspunse domnişoara Segill, apoi adăugă repede:... doctore.

Latham avu intenţia de a pune jos receptorul, dar ezită. Expresia fetei se schimbase din nou. Surâsul îi pierea treptat, fiind înlocuit de o privire încordată. La rădăcina nasului şi între sprâncene i se formară cute şi buzele îi tremurară uşor. Faţa îi păli. Părea crispată, ca şi când muşchii i s-ar fi rigidizat brusc. Era stăpânită de nelinişte din cauza grijilor pentru el şi în acelaşi timp de o curiozitate febrilă, cu privire la descoperirea lui.

— Nu e nimic important, domnişoară Segill, spuse Latham. Toată povestea asta devine ridicolă.

Închisese deja, când îşi dădu seama că ea nu îi pusese întrebarea la care răspunsese el. Oftă nemulţumit. Trebuia să fie atent. Capacitatea lui de a citi gândurile şi sentimentele oamenilor, bazată pe o interpretare detaliată şi instantanee a mimicii, risca să îl facă să pară bizar. Ambiţiile lui nu îi permiteau aşa ceva.

Amână aceste reflecţii pentru mai târziu şi se adresă ghidului:

— Hai să mergem. Partea asta a spitalului e ultima pe care o vizitez.

— În locul dumneavoastră eu n-aş intra acolo, spuse celălalt pe un ton placid.

— Poftim?! Nu fi absurd. Eu trebuie să...

Se întrerupse. Era şocat de nefirescul cuvintelor ghidului şi un fior neplăcut îi parcurse coloana vertebrală. Se întoarse spre interlocutorul său şi îl privi drept în faţă. Înţelese imediat că întâlnise o excepţie: nu putea intui gândurile ascunse ale celuilalt.

Până atunci, ghidul fusese un individ oarecare, greoi şi neinteresant, o creatură pe nume Godred sau Codred, care anunţa monoton: „Iată anexa etajului cincisprezece, unde sunt trataţi românii”. Sau: „Aici este sala de operaţie pentru austrieci”. Spunea toate acestea fără să manifeste nici cea mai mică tulburare vasculară, musculară, cerebrală sau neuronală. Acum însă zâmbea ambiguu. Expresia obtuză fusese înlocuită de una inteligentă. Corpul său îşi pierduse înfăţişarea greoaie şi se îndreptase, părând mai înalt. Îşi strânse buzele cu un aer autoritar şi îi adresă lui Latham un surâs ironic:

— V-am tolerat mica anchetă cu un amestec de amuzament şi enervare, doctore. Acum ne-am săturat. Plecaţi. Dispăreţi cât sunteţi nevătămat. Şi nu intraţi pe uşa aceea.

Era oare dovada definitivă? se întrebă Latham. Bineînţeles, trebuia să arunce o privire în acea cameră. Imaginaţia lui refuză să meargă mai departe.

— Eşti nebun? Nu îţi dai seama că reprezint guvernul Statelor Unite? strigă el.

— Nu intraţi pe uşa aceea, repetă ghidul.

Era o uşă ca toate celelalte: acoperită cu un mozaic de lemn, de mare efect, fără vopsea sau lac de orice fel. Luciul său extraordinar fusese obţinut cu ajutorul glaspapirului. Când Latham o împinse cu mâna, opuse o rezistenţă firească. Timp de o clipă rămase încremenit pe prag, privind în faţa sa. Apoi se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă înapoi. Ghidul încercă să îl oprească, dar reacţia doctorului fusese prea rapidă.

Primul fior de groază îl avu atunci când calculă distanţa care îl despărţea de ieşirea cea mai apropiată. Continuă să alerge, dar începu să îşi piardă speranţa.

Goana de-a lungul coridoarelor cu dale de marmură şi lambriuri pe pereţi fu ca un vis. Unul din acele vise nebuneşti în care crezi că eşti urmărit. Ştia că nu trebuia să se oprească.

O alee lungă, pavată, ducea la stradă. La colţ apăru un taxi. Cu un ultim efort, gâfâind, Latham reuşi să ajungă la el. Coborî cinci minute mai târziu, aşteptă ca taxiul să dispară şi chemă un altul. Se făcu nevăzut în circulaţia intensă, traversă de la un capăt la altul două magazine universale uriaşe, apoi se urcă într-un aerocar.

Acum era mai calm. Un calm controlat, raţional. Îşi amintea în detaliu tot ce îi spusese la telefon domnişoarei Segill când îi dăduse întâlnire. Nu specificase numele restaurantului. Ce ciudat, să o sune fără să îi spună numele restaurantului. Dar nici unul din ei doi nu îl ştia. N-aveau cum să îl ştie. În acest oraş imens, cum puteai să identifici un local fără altă indicaţie decât: „... ştii la care mă refer!“

Dar trebuia să se grăbească. Un prânz rapid, iar după aceea un aerotaxi în direcţia Washington. Nu îşi putea permite să piardă nicio oră, niciun minut.

— Nu înţeleg, declară domnişoara Segill după ce îi povesti pe scurt evenimentele din acea dimineaţă. Deci, ce

anume aţi văzut?

— Doisprezece oameni şi o armă.

Ochii mari, verzi ai tinerei fete erau plini de nedumerire, îşi clătină uşor capul şi buclele ei aurii străluciră în lumina care venea de la conurile solare din tavan.

— Mănâncă, îi ordonă Latham. O să încerc să-ţi explic printre înghiţituri. Ştii că a fost aprobată o lege care supune toate spitalele inspecţiei guvernului federal. A fost prezentată drept o măsură pentru promovarea uniformizării serviciilor medicale în toată ţara. Nu era decât un pretext, bineînţeles.

Domnişoara Segill aprobă în tăcere şi Latham urmă:

— Adevăratul motiv era necesitatea descoperirii acestui loc. Ei nu puteau să îmi ascundă nimic şi nici nu au încercat. Spitalul e plin de birouri şi pacienţi sănătoşi. Evident, câteva birouri unde convalescenţii se pot ocupa de afacerile lor şi o mână de oameni zdraveni n-ar fi avut o importanţă prea mare. După război, europenilor de anumite naţionalităţi li s-a interzis accesul în Statele Unite, cu excepţia cazului în care doreau să consulte specialişti. Chiar şi atunci li se impuneau restricţii. Aveau obligaţia să meargă direct la spitalul care acceptase dinainte să îi primească, iar la plecare să se îndrepte imediat spre aeroportul intercontinental cel mai apropiat.

Nu era un secret pentru nimeni faptul că, uneori, vizitatorii făceau şi puţin turism înainte de a se întoarce în Europa. Dar obiceiul a fost tolerat. Până când a apărut bănuiala că, cel puţin unul din spitalele specializate în pacienţi din lumea veche, servea drept cartier general pentru o activitate cu mult mai importantă. Acest spital, plin de birouri administrative şi de pacienţi sănătoşi, l-am descoperit eu acum.

— Dar ce ANUME aţi văzut când aţi intrat în camera

aceea?

Latham îşi privi întunecat interlocutoarea.

— Am văzut doisprezece din cei treisprezece membri ai consiliului conducătorilor lumii. Al treisprezecelea era Codred, ghidul meu. Bănuiesc că, înainte de a mă ucide, voia să afle ce ştiam. Nu credeau că voi scăpa. Dar am reuşit să fug, pentru că ochii şi creierul meu sunt obişnuiţi să analizeze o imagine de zece ori mai repede decât o face un om obişnuit. Înainte ca ei să poată gândi sau acţiona, înainte să poată folosi arma a cărei ţeavă ieşea dintr-un tablou de comandă în stil futurist, de fapt înainte să mă vadă, eu făcusem o fotografie mentală şi plecasem deja. Ar fi putut închide ieşirea principală, dar...

Latham se întrerupse şi clătină din cap încruntat. Acum, când avea timp să mediteze în linişte, părea incredibil că nu puseseră mâna pe el. Fuseseră probabil prea siguri de ei. Neliniştit, îşi plimbă privirea prin restaurantul aglomerat, când deodată...

— Uită-te! şopti el disperat. La teleecran!

Până atunci, pe ecran evoluaseră balerini graţioşi, în sunetul unei melodii de dans. Muzica încetă brusc şi dansatorii dispărură. Acum se vedeau, foarte mult mărite, chipul domnişoarei Segill şi al lui însuşi.

Răsună o voce:

— Doamnelor şi domnilor, aceşti doi oameni sunt căutaţi. După câte ştim, în momentul de faţă iau masa împreună într-un restaurant. Se numesc Dr. Alexander Latham şi Margaret Segill şi locuiesc amândoi în Washington, D.C. Sunt foarte primejdioşi. Forţele de poliţie au autorizaţia de a-i lichida pe loc.

Muzica începu din nou, iar balerinii îşi reluară piruetele ameţitoare.

Simţul extraordinar de observaţie al lui Latham fu cel

care salvă situaţia. Când ceilalţi clienţi abia începeau să se întoarcă spre ecran, el înregistrase imaginea şi dădea însoţitoarei sale instrucţiuni cu o voce joasă:

— Repede... şerveţelul... ascunde-ţi faţa cu el.

Fără să mai aştepte, se aplecă şi începu să tragă de şireturile de la pantofi. Era în această poziţie în clipa în care vocea pronunţă îngrozitoarea sentinţă. Totul părea ireal. Le precizau numele şi identitatea, dar nu ziceau un cuvânt despre delictul de care erau acuzaţi. Însemna că poliţia era complice într-un grad fără precedent şi că pericolul era mult mai grav decât îşi închipuise Latham.

Îi trecu prin minte gândul chinuitor că la Washington nu îi spuseseră totul. Îşi dădea seama — şi era groaznic — că nu reprezenta decât un pion în jocul lor, un glonţ tras la întâmplare în obscuritate, cu speranţa că va atinge o ţintă abia zărită.

Era încă ocupat cu şireturile când domnişoara Segill se aplecă în faţă şi şopti încordată:

— Nu cred că ne bănuieşte cineva. Ce facem acum?

Latham hotărâse deja.

— Cabinele telefonice, răspunse el tot în şoaptă. Am ordin să nu mă folosesc de telefon pentru a-mi comunica rapoartele la Washington dar, ţinând cont de împrejurări...

Se întrerupse.

— Eu merg primul. Tu mă urmezi. Intri în cabina de lângă mine.

Se ridică şi, tamponându-şi buzele cu şerveţelul, se îndreptă spre cabina cea mai apropiată. În ultima clipă se răzgândi şi se opri. Domnişoara Segill se apropie de el.

— Ce s-a întâmplat?

— Mai bine plănuim totul acum şi acţionăm în momentul în care am încheiat convorbirea. Ascultă-mă cu atenţie. Mi se pare imposibil ca poliţia să fie efectiv implicată, dar,

după ceea ce s-a întâmplat, nu mai am încredere în nimeni.

— După părerea mea, ar trebui să mergem direct la poliţie şi să aflăm despre ce e vorba, spuse ea curajoasă, deşi era extrem de palidă. La urma urmei, putem dovedi cine suntem.

— Asta speră şi ei să facem, sunt sigur, spuse Latham cu satisfacţie rece. De aceea nu vom risca. Voi da telefon şi voi cere o escortă aeriană care să vină în întâmpinarea aerotaxiului pe care îl vom lua. Am văzut unul prin apropiere.

— Şi nota de plată?

Latham râse scurt.

— Doar nu crezi că chelneriţele sau casieriţa au timp să arunce o privire pe teleecran? Când trecem pe lângă mese, să-ţi sufli nasul. Eu o să-mi pun pălăria. Asta ar trebui să ne ascundă oarecum feţele...

Oftă.

— Ce rău îmi pare că nu am pistolul la mine. Cel puţin aş putea opune rezistenţă.

Privi în altă parte.

— Dar asta n-are importanţă. Intră în cabină. O să bat cu degetele în geam când sunt gata.

— Eu o să răsfoiesc cartea de telefon ca şi când aş căuta un număr, spuse ea cu o voce slabă.

„Grozavă fată!“ se gândi Latham. Făcea faţă situaţiei excelent. Mai bine decât ar fi făcut el în locul ei.

Odată intrat în cabină, formă prefixul pentru Washington. Micul ecran se lumină, indicându-i că fusese făcută legătura. Imediat, Latham formă numărul biroului CISA.

Ecranul licări fără să apară nicio imagine pe el, după care se stinse. Latham îl privi neliniştit, dar alungă temerile care îl stăpâneau. Poate era răspunzătoare poliţia; oamenii pot fi uşor cumpăraţi. Dar nu poţi pune stăpânire pe o întreagă

reţea telefonică automată corespunzătoare unui oraş cu un milion de locuitori. Enervat, clătină din cap şi formă din nou cele două numere. De data aceasta ecranul se aprinse normal şi pe el apăru chipul unui bărbat.

— Apel urgent, anunţă Latham. Notaţi, vă rog…

Se întrerupse. Faţa ironică de pe ecran aparţinea lui Codred, cel care îi servise drept ghid la spital.

— Bineînţeles, doctore, spuse Codred batjocoritor, dictaţi raportul.

Fostul ghid făcu o mică pauză, apoi continuă grăbit:

— Dar înainte de a ieşi din cabină e bine să ştiţi că, după ce aţi luat-o la fugă, noi am hotărât să vă lăsăm să vă zbateţi câteva ore în plasa noastră. Veţi reacţiona mult mai potrivit scopurilor noastre dacă veţi căpăta senzaţia de neajutorare absolută, ceea ce…

Codred vorbea repede, totuşi dura prea mult. Trăncănea ca să câştige timp, îşi spuse Latham. Probabil localizaseră postul după primul lui apel nereuşit. Gândindu-se la evenimentele care avuseseră loc, fu cuprins de panică.

Agăţă receptorul şi, tremurând, ieși din cabină. Puţin câte puţin începu să îşi recapete curajul. Încercă să îi zâmbească domnişoarei Segill, dar fără succes, fiindcă fata deschise ochii mari:

— N-aţi putut să vorbiţi?

Latham nu avu îndrăzneala să o mintă.

— Nu pot să-ţi explic acum. Hai să mergem la staţia de aerotaxiuri. Îşi aminti din nou de pistolul său, de data aceasta cu exasperare. Cum putuse să dispară din camera lui? Nimeni nu intrase în ea. Cât despre jefuitorii nocturni, aceştia n-aveau cum să ştie că nu puteau pătrunde în apartamentul unui psihiatru. De obicei aflau ulterior, pe drumul spre închisoare. Oare îşi închipuise numai că pusese arma în bagaj?

Respiră uşurat când ieşiră cu bine în stradă. Timpul necesar pentru a ajunge la staţia de aerotaxiuri i se păru interminabil, dar chiar mulţimea care le împiedica înaintarea îi dădu senzaţia reconfortantă că erau doar nişte trecători neobservaţi. Staţia nu avea nimic neobişnuit: o pistă scurtă cu care comunicau terasele clădirilor înconjurătoare şi un edificiu din plexiglas, în parte transparent, în parte translucid, în parte alb ca zăpada.

În garajul inferior se aflau o duzină de aerotaxiuri. Latham alese un Packard, model pe care îl cunoştea mai bine. Când se apropiară de el, şoferul era cufundat în lectură, dar apoi puse repede cartea deoparte. Expresia feţei i se schimbă uşor. Vinele gâtului i se zbătură vizibil. Timp de o clipă ochii îi străluciră mai tare, după care zâmbi şi întrebă binevoitor:

— Unde mergem, oameni buni?

— Middle City.

Latham răspunsese automat. Se hotărâse asupra destinaţiei în momentul în care ieşise din cabina telefonică; din acea clipă îi devenise clar că oricine se îndrepta spre Washington sau telefona la Washington era un suspect declarat. De fapt, ţinând cont de reacţia şoferului, destinaţia nu mai avea importanţă.

Planul lui era întruchiparea simplităţii. Şoferul le va deschide portiera. După aceea va ocoli taxiul ca să ajungă la locul şoferului, unde se va aşeza. Numai că nu se va aşeza. Deoarece el, Latham va încuia portierele imediat ce se va urca înăuntru — împreună cu însoţitoarea lui —, va demara şi va decola.

Avu un şoc fiindcă şoferul deschise portiera din faţă, se aşeză la volan şi zâmbi:

— Urcaţi, oameni buni!

Era absurd. Mai devreme, când tipul îi recunoscuse — cu

tot ce implică asta — îşi spusese că singurul lucru care avea importanţă era să acţioneze inteligent. Dar acum şoferul avea situaţia în mână, ceea ce era uluitor. Fiindcă acest individ greoi, care părea să cântărească o sută de kilograme, avea un aer atât de normal, de cumsecade, de obişnuit! Şi cel mai surprinzător era că îl aleseseră din întâmplare — unul din sutele de şoferi din zecile de staţii de aerotaxiuri!

Latham făcu un efort să-şi recapete sângele rece. Era adevărat. În mod fatal, îngrozitor şi fără posibilitate de confuzie. Nuanţele subtile trădate de fiecare gest, fiecare privire a şoferului nu mai lăsau nicio îndoială. Era unul din ei; nu un recrut de ultimă oră, ci membru al bandei.

Se urcă în taxi. Nu îi venea să creadă: poliţia, toate taxiurile, toate posturile de televiziune, toate companiile de telefoane... Cum spusese Codred?... „Am hotărât să vă lăsăm să vă zbateţi câteva ore în plasa noastră".

Taxiul demară. Latham şedea ţeapăn, simţindu-l cum accelerează de-a lungul pistei şi cum decolează. Zgomotul motoarelor era asurzitor fiindcă izolatoarele erau întredeschise.

Apoi acestea se închiseră şi nu mai auziră decât un zumzăit uşor. Aruncă o privire pe ecranul panoramic. Departe, în faţă, se profila impunătoare clădirea de cincisprezece etaje a spitalului „Many Nations". Chiar dacă viteza lor era limitată de circulaţia urbană, nu aveau nevoie de mai mult de cinci minute pentru a ajunge acolo.

Cinci minute! Latham avu un fior când își dădu seama ce făcuse. Se urcase într-un aerotaxi, ştiind că şoferul făcea parte din conspiraţie. Bineînţeles, putea să-l lovească. Numai că taximetristul era prea voinic, prea vigilent şi într-o condiţie fizică prea bună. Ah, psihiatrii! De ce nu făcuse niciodată exerciţii? se întrebă Latham disperat. Instinctiv,

scotoci prin buzunarele laterale ale vehiculului în căutarea unui obiect dur. Nu găsi nimic. Privi ecranul şi aprecie că îi rămăseseră trei minute!

Secundele se succedau cu viteză. Latham se încordă. Singura soluţie era să treacă la atac. Se imagină zdrobit de lovituri de pumn, cu capul sfărâmat de tabloul de bord, cu chipul învineţit. Avusese ocazia să îngrijească victime ale violenţei fizice; îi trecu prin gând că singurul lui merit era că nu lăsa amintirea respectivă să îi slăbească voinţa disperată de a acţiona.

Dar îi trebuia o unealtă, ceva mai solid decât pumnii lui. Ochii îi căzură pe poşeta domnişoarei Segill.

— Ce e înăuntru? o întrebă Latham în şoaptă, cuprins de o speranţă subită. Ai cumva un instrument greu, masiv?

I se păru că vorbise atât de tare încât şoferul îl auzise cu siguranţă. Dar porţiunea din chipul acestuia reflectată în oglinda retrovizoare era calmă. Avea o expresie cinstită, puţin crispată, dar netulburată de nimic. Îi era imposibil să se gândească la ce se ascundea în spatele aparenţei de onestitate.

— Nu e nimic în poşetă, răspunse domnişoara Segill. Carnetul meu şi tot felul de fleacuri. De ce? S-a întâmplat ceva? Am vrut să vă întreb despre convor...

Ea nu bănuia nimic. Evident, numai un om cu experienţa lui Latham putea şti adevărul. O întrerupse smulgându-i poşeta din mâini. Conţinea carnetul, două portmonee, o oglindă, o trusă de farduri şi rujuri şi alte accesorii feminine. Dar toate obiectele metalice erau confecţionate dintr-un aliaj uşor, neinflamabil, pe bază de magneziu — ultima modă în domeniul accesoriilor cosmetice. Niciunul din ele nu cântărea mai mult de o sută de grame. Toată poşeta, cu tot cu închizătoarele de lemn sculptat şi cu tot ce era înăuntru, nu depăşea un kilogram.

Un kilogram... Observă că aerotaxiul începea să coboare. Sub ei apăru o terasă largă, strălucitoare. Nu mai avea timp să calculeze coeficientul anestezic al kilogramului de nimicuri. Strângând în pumni poşeta, cu închizătoarele îndreptate în jos, se aplecă în faţă şi lovi. Lovi încă o dată şi încă o dată. Lovi în continuare. Înţelegea vag, cu o oarecare stupefacţie, că era neîndurător din cauza groazei.

Taximetristului îi căzu capul într-o parte, apoi se prăbuşi cu totul. Latham contemplă uluit corpul inert. Fără să scoată un cuvânt, îi înapoie domnişoarei Segill poşeta. Ea îl privea năucită. Psihiatrul încercă să îl tragă pe şofer în partea din spate a taxiului, dar constată că muşchii nu îl ascultau deloc. Era complet golit de orice vlagă.

Ecranul îi arătă că terasa sclipitoare a spitalului rămăsese în urma lor şi că se îndepărta treptat. Latham întinse braţul peste trupul şoferului şi apăsă pedala de acceleraţie; taxiul făcu un salt înainte. Şocul cauzat de creşterea bruscă a vitezei îl trânti înapoi în scaun alături de secretara lui. Timp de câteva clipe rămase acolo ameţit. După aceea îl cuprinse entuziasmul; erau salvaţi! Nu mai trebuia decât să scape de şofer iar apoi să se îndrepte spre est cu viteză maximă.

— Îşi revine! şopti domnişoara Segill.

— Dă-mi poşeta. Şi ajută-mă să-l ridic.

Un minut mai târziu, corpul masiv se afla în compartimentul din spate. Latham trecu în faţă şi scoase o paraşută din dulăpiorul de la bord. Aruncându-l afară pe taximetrist, trase de coardă. Privi cum paraşuta se deschise ca o umbrelă albă, uriaşă; sub ea, trupul taximetristului oscila ca un pendul. Contemplă o clipă spectacolul, după care îşi aminti ce avea de făcut. Se instală în faţa tabloului de bord şi apăsă pe ultrasensibila pedală de acceleraţie.

Se întoarse zâmbind spre domnişoara Segill. Zâmbetul îi

pieri. Fata se uita fix în oglinda retrovizoare. Probabil îi simţise privirea, fiindcă tresări.

— Suntem urmăriţi, spuse ea cu o voce gâtuită. E poliţia sau ceva de felul ăsta. Credeţi că…

„Nu e nevoie să cred nimic“, îşi zise Latham cu amărăciune.

Studie resemnat aparatele de zbor. În număr de şapte, cu
o formă alungită, de culoare neagră, cu aripi foarte scurte, reprezentau cel mai nou model — extrem de rapid — folosit de patrulele de poliţie. Totuşi îi venea greu să creadă că aparţineau cu adevărat poliţiei. Deodată luă o hotărâre: deschise radioul cu unde scurte, despre care şoferii de taxi spuneau cu cinism: „Prefer să mă aplec pe geam şi să urlu.“

Amintindu-şi de ce spuneau aceştia, Latham zâmbi sumbru, apoi vorbi în microfon:

— Ce vreţi?

Pe ecranul de bord apăru faţa unui tânăr:

— Pe tine!

— Vă daţi seama că reprezint Congresul şi că acţionez în numele preşedintelui Statelor Unite?

— Noi nu recunoaştem nici Congresul nici Preşedintele, răspunse sec necunoscutul. Ai face mai bine să te predai.

Latham tăcu. Simţi cum îl cuprinde din nou panica. Tânărul părea a fi american. Vocea şi accentul lui erau atât de obişnuite, încât cuvintele pe care le pronunţase păreau replici dintr-o piesă de teatru, dintr-una din acele drame atât de la modă cu câţiva ani înainte.

Îi reveni în minte o întrebare care îl frământa de mai mult timp; acum însă îl chinuia mai mult decât oricând: Ce însemnau toate acestea? Primise frânturi de explicaţii referitoare la existenţa unui grup de indivizi care se

considerau conducătorii lumii, dar nu le putea lua în serios. Şi asta pentru că americanii nu se supuneau de bunăvoie unei astfel de clici. Orice discuţie asupra subiectului era inutilă. Pur şi simplu nu o făceau. Cauza trebuia să fie mult mai gravă, mai ameninţătoare. Absurd era că, dacă îl prindeau şi aflau tot ce ştia — prin diferite metode — asasinarea lui nu va împiedica CISA să suspecteze spitalul. Raportul lui, de exemplu, era aşteptat chiar în seara aceea. Ce sperau cei treisprezece conducători să câştige?

Întrerupse legătura; faţa tânără şi imperturbabilă a trădătorului dispăru. Formă la telefon numărul din Washington pe care încercase să îl obţină şi la restaurant: cel al Comitetului de Investigare a Activităţilor Subversive.

Faptul că pe ecran apăru chipul lui Codred nu îl surprinse în mod deosebit:

— Doctore Latham, spuse interlocutorul său, vă confruntaţi cu o organizaţie. Radiourile aerotaxiurilor şi ale patrulelor de poliţie nu sunt conectate la centrala obişnuită, ci la centrul nostru urban automat. Temporar — adică atâta timp cât sunteţi în libertate — toate apelurile către Washington sunt controlate de oamenii mei. Lăsăm să treacă convorbirile anonime, dar, bineînţeles, pe dumneavoastră vă interceptăm de fiecare dată. Până acum aţi fost uimitor de agil, dar nu puteţi scăpa.

— Încă nu m-aţi prins, spuse Latham pe un ton glacial.

Şovăi, stăpânindu-şi impulsul de a pune întrebări esenţiale, apoi puse receptorul jos. În situaţia lui nu putea spera să obţină niciun fel de informaţie importantă şi nu era momentul să asculte discursuri care îi puteau slăbi vigilenţa.

Îşi privi urmăritorii printre pleoape. Erau foarte aproape de el, şi două din aparate încercau să-l preseze din cele două părţi. Latham îşi aminti în treacăt de un jurnal de

actualităţi văzut în urmă cu câţiva ani; era vorba de trei aerovehicule ale poliţiei care capturau un aeromobil. Cu ajutorul unor căngi se prinseseră de barele de fixare ale aeromobilului — orice conducător al cărui aparat de zbor nu era prevăzut cu bare de fixare plătea o amendă serioasă — şi îl trăseseră imediat în jos.

Teoretic, un şofer dotat cu percepţia lui vizuală putea scăpa de urmăritori mergând în curbă cu viteză maximă, pentru simplul motiv că reacţiile lui vizuale erau infinit mai rapide. Teoretic. Practic, unităţile blindate de poliţie nu aveau altceva de făcut decât să strângă cercul în jurul lui pentru ca aerotaxiul să se strivească de flancurile lor dure ca o coajă de ou. Totuşi, mai avea o speranţă. Se răsuci spre domnişoara Segill.

— Ţine-te bine! îi strigă el. O să ne cam zguduim. Eu...

Se întrerupse şi o privi uimit. Fizionomia ei se schimbase. Nu era doar o transformare subtilă. Îşi pierduse expresia de dragoste şi de adoraţie. Dacă ar fi rămas aşezat în spate lângă ea, ar fi putut să o împiedice să acţioneze. Aşa, se luptă cu impulsul de a se arunca asupra ei. Ea îşi ridicase fusta, dând la iveală o coapsă de o albeaţă strălucitoare, pe care era fixat un toc de armă cu un pistol mic vârât în el. Pistolul lui! Domnişoara Segill scoase pistolul şi îl îndreptă asupra lui Latham.

— Cred că acum îmi pot îndeplini sarcinile fără să mă tem de ceva, spuse ea cu o voce metalică. Mâinile sus, doctore. Păstraţi această poziţie până la noi ordine.

Domnul cel durduliu făcu un gest nerăbdător, oprind povestirea lui Latham.

— Un minut, doctore. Cunoaştem cu toţii amănuntele acestei afaceri, deşi versiunea dată de presă a fost în mod curios trunchiată. Dar acea domnişoară Segill care vă

ameninţa cu propriul dumneavoastră pistol, nu e blonda încântătoare care stă lângă dumneavoastră, soţia dumneavoastră adică?

— Evident, atunci am înţeles totul. Absurd era că, în ciuda cunoştinţelor mele, nu îmi dădusem seama mai devreme. Ştiam că nu mă înşelasem asupra sentimentelor domnişoarei... Segill faţă de mine, şi nici asupra caracterului său. Când luaseră ei legătura cu ea? E greu de spus, probabil în seara precedentă. Bănuiesc că primise instrucţiuni să intervină la momentul critic şi sunt convins că abia atunci a devenit conştientă de indicaţiile primite. Oricum, acolo, în aerotaxi am sesizat puterea imensă a controlului artificial căruia îi fusese supusă şi pe care l-am identificat.

— Drogul h, murmură domnul cel durduliu.

— Cel mai amuzant, continuă Latham, este că, la fel ca multe alte mijloace de control mondial create în ultimul secol, h a fost inventat în Statele Unite. Cel care l-a descoperit îl folosea pentru a studia activitatea creierului uman şi niciunul din studenţii lui nu a văzut în el o cale de acces spre o dictatură mondială. Ştiu asta, fiindcă eram unul din aceşti studenţi.

— Noi n-am putea accepta o asemenea ideologie, încuviinţă celălalt. Şi...

Gazda îl întrerupse. Îşi amintea vag că bărbatul cel grăsuţ era un personaj important, dar nu-i păsa. Afacerea cea mai senzaţională a secolului era relatată la masa ei, şi nu avea de gând să o piardă.

— Continuaţi, doctore, îl îndemnă ea cu o voce care semăna cu un şuierat de şarpe.

Doisprezece poliţişti îl conduseră pe Latham de-a lungul coridorului spitalului pe care îl cunoştea atât de bine. Nu o

privi pe domnişoara Segill decât o dată şi observă că încrederea şi siguranţa dispăreau de pe chipul ei, lăsând loc unei expresii de nedumerire.

Codred îi aştepta la uşa camerei cu pricina. Surâzând uşor, se trase la o parte fără să spună nimic şi îi făcu lui Latham semn să intre. De cum trecu pragul, psihiatrul se răsuci şi îl urmări cu o atenţie febrilă pe Codred care îi lăsa să intre pe domnişoara Segill şi patru din gardieni. Patru! calculă el feroce. În principiu erau de ajuns. Dar nu trebuia să îi lase să iasă.

Codred îi remarcase probabil expresia feţei, deoarece închise uşa spunând:

— Ei sunt numai pentru cazul în care nu sunteţi cuminte. Avem oroare de scandal, dar — surâsul i se lărgi — luăm toate măsurile, pentru orice eventualitate. Cât despre domnişoara Segill — se întoarse spre ea — efectul provocat de drog asupra ei trebuie să dispară din clipă în clipă. Aşa că, domnişoară, dacă eşti bună să îmi dai pistolul, te rog... mulţumesc.

Îl privi din nou pe Latham.

— Aşa cum ştiţi fără îndoială, doctore, efectul creat de un h nu este permanent. Doza iniţială trebuie să fie puternică, iar administrarea ei se face sub control. Ulterior este suficientă o soluţie foarte diluată pentru a întreţine starea de dependenţă a creierului. Evident, folosim sistemul urban de alimentare cu apă potabilă. Oricum, o doză de soluţie slabă nu afectează aproape deloc pe cei care beau apa respectivă, ceea ce este regretabil sub anumite aspecte. Dar dacă am mări concentraţia, consecinţele asupra maselor aflate deja sub control ar fi dezastruoase. Comenzile de rutină le difuzăm prin intermediul serviciului de comunicaţii publice. Lucrurile sunt clare acum?

Nu, nu era totul clar. Avea o senzaţie de frig şi crispare, dar simţea în el o hotărâre de neclintit. Aceste fiinţe diabolice care foloseau cu atâta nepăsare şi monstruozitate o otravă fantastică, incredibilă! Cu un efort de voinţă, îşi regăsi sângele rece. Trebuia neapărat să afle câteva detalii vitale. Iar pentru asta avea nevoie de calm, oricât de greu i-ar fi fost să şi-l păstreze.

Nemaibăgându-l în seamă pe Codred, îşi îndreptă atenţia asupra celor doisprezece bărbaţi aliniaţi în faţa lui, fiecare aşezat la câte un birou. Privirea îi căzu asupra armei; era instalată între al şaselea şi al şaptelea birou. Latham tresări. Nu era o armă, ci un electrod de o formă foarte complicată, montat pe o consolă metalică, pe care o susţinea un suport mobil strălucitor. De la consolă plecau nişte cabluri groase care intrau în podea.

Psihiatrul îşi înăbuşi un geamăt: văzuse un instrument similar într-un laborator comercial important. Savanţii americani îl utilizau pentru cercetările lor în domeniul energiei atomice. Prudent, Latham făcu câţiva paşi pentru a ieşi din raza de acţiune a armei şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra conducătorilor lumii.

Aceştia îl studiaseră cât timp examinase electrodul — unii cu indiferenţă, ceilalţi cu o vie curiozitate. El îi observă cu mai mult interes. Feţele lor îi erau familiare fiindcă îi zărise timp de o clipă în dimineaţa respectivă, dar atunci îi scăpaseră multe detalii. În primul rând, printre ei erau mai puţini germani decât crezuse el. Numai trei. Ceilalţi patru pe care îi luase drept germani, erau respectiv un polonez, un francez exagerat de gras, un evreu spaniol şi un englez. Dintre restul de cinci, doi erau probabil francezi, unul cu siguranţă englez, unul rus şi unul grec. Evident, erau mai presus de orice naţionalism, de orice credinţă faţă de un drapel oarecare. Cât despre Codred, Latham hotărâse deja

că era american.

Grecul fu cel care rupse tăcerea:

— Haideţi să terminăm o dată, spuse el cu o voce de bas. Administraţi h prizonierului. Raportul pe care îl va trimite astă-seară la Washington trebuie să dea impresia de veridicitate.

Latham se aşteptase la obligaţia de a primi o doză de h, dar nu atât de curând. Întâi trebuia neapărat să obţină nişte informaţii. Deschise gura să spună ceva, orice i-ar fi putut furniza câteva din detaliile pe care dorea atât de mult să le ştie. Dar înainte de a putea scoate un cuvânt, vocea lui Codred răsună în spatele lui:

— Să nu ne grăbim, Michael. Un om căruia i se administrează drogul h, dar care ştie despre ce e vorba, trebuie să fie mai întâi conştient de propria neputinţă. I-am demonstrat doctorului Latham că nu poate scăpa de noi. Literalmente, în mod sigur asta l-a descurajat profund. Totuşi nu trebuie să uităm că avem de a face cu un psihiatru. De aceea…

Fostul ghid se întrerupse intenţionat, veni în faţa lui Latham şi zâmbi ironic:

— Doctore, vreau să înţelegi cine este adversarul cu care vă confruntaţi, reluă el cu o voce mieroasă. Suntem o organizaţie foarte, foarte veche. Grupul conducător datează din anul 3147 înainte de Hristos. Când unul din membri moare, supravieţuitorii aleg unul nou, după multe considerente. Am acţionat întotdeauna atât de eficient, încât existenţa asociaţiei noastre n-a fost decât rareori bănuită şi nu s-a crezut niciodată în ea. În ultimii şase sute de ani, din rândurile noastre au făcut parte nu mai puţin de doisprezece regi. Până la o dată recentă, în Europa n-a izbucnit niciun război fără aprobarea noastră. Napoleon a fost un uzurpator, dar nu a domnit mult timp; la prăbuşirea

lui a contribuit Anglia însăși.

De multe generaţii, am avut intenţia de a aduce Anglia sub controlul nostru. Ea reprezintă marea noastră greşeală. Am eliminat-o complet din calculele noastre, subestimându-i posibilităţile. Toate necazurile noastre provin de la acea eroare fundamentală de judecată. Apariţia Statelor Unite a constituit o consecinţă directă a independenţei britanice, iar formarea Rusiei Sovietice, una indirectă. Aş putea să vă descriu fiecare etapă a evoluţiei istorice care a condus la această stare de lucruri, dar nu are rost. Bineînţeles, într-un trecut nu prea îndepărtat, Anglia singură ar fi fost neputincioasă. De două ori America ne-a zădărnicit încercările de a ne extinde supremaţia asupra Angliei. Atunci ne-am dat seama că întâi trebuia să neutralizăm Statele Unite în mod definitiv.

Am pătruns în America cu mari greutăţi. Cu ajutorul spitalului, am ocolit legea aceea nesuferită referitoare la emigranţi. Prin intermediul lui, am pus treptat stăpânire asupra întregului oraş. A fost foarte dificil, dar am reuşit. Începând de astăzi, ne vom extinde şi mai mult. Când vă veţi întoarce la Washington, veţi fi sclavul şi agentul nostru. Conform planurilor noastre, veţi fi în măsură să luaţi legătura cu cele mai înalte autorităţi şi să injectaţi h sutelor de persoane care ocupă poziţii cheie în administraţie. America nu ne va mai pune niciodată beţe în roate!

Glasul lui Codred se transformase într-un ţipăt ascuţit. Acum îşi reluă tonul grav:

— Aveţi ceva de spus, cât timp sunteţi capabil să gândiţi autonom?

Lui Latham îi fu imposibil să răspundă imediat, deoarece furia îl gâtuia, înecându-i vocea. Această organizaţie, descrisă cu atâta sânge rece, care din timpuri imemoriale

folosise popoare întregi drept pioni într-un joc monstruos al cărui scop era puterea, această organizaţie ai cărei membri nu simţeau nici cea mai mică remuşcare la gândul milioanelor de oameni transformaţi în sclavi... Cuvintele erau prea palide! De fapt, cea mai importantă problemă era: Codred spusese adevărul?

Cu o precizie neîndurătoare, Latham recapitulă modificările pe care le suferise chipul lui Codred în timp ce vorbea. Se lăsase o dată înşelat, atunci când Codred jucase rolul de ghid şi nu voia să i se întâmple şi a doua oară.

Ceea ce conta la analiza unei minţi omeneşti, bazată pe variaţiile subtile ale reacţiilor fizice, era să nu neglijezi reacţia niciunui organ esenţial. Cu cât persoana era mai în vârstă, cu atât studiul era mai uşor, fiindcă vasele de sânge ajungeau la suprafaţa pielii nasului, obrajilor şi a întregului corp. Fluxul circulator sanguin era de departe modalitatea de expresie cea mai elocventă. Muşchii, a căror stare de rigiditate era instabilă, pulsau mai mult sau mai puţin, dar sângele era un lichid capabil de nenumărate transformări subtile. Zeci de glande îşi vărsau secreţiile în el pentru a echilibra fiecare emoţie, fiecare gând. Venele se contractau, arterele se umflau, vasele sanguine obscure se dilatau şi îşi schimbau culoarea — şi întotdeauna exista un motiv pentru aceste modificări. Iar un om care ştia să stabilească legătura între cauză şi efect, aşa cum făcea Latham, era efectiv în stare să citească în gândurile celorlalţi ca într-o carte deschisă.

În acest caz nu era nicio îndoială: Codred nu minţise. Realitatea corespundea relatării sale.

Încă ceva: trebuia să ştie care pupitru controla electrodul. Nu-şi putea permite să-i lase să-l descarce asupra lui. Atâta timp cât era încărcat, îl făcea vulnerabil.

— Da, aş vrea să spun câteva cuvinte, începu psihiatrul.

La început vă vor uimi fiindcă doresc să abordez acelaşi subiect — adică existenţa a două categorii de creiere — dintr-un punct de vedere diferit. Voi aparţineţi tipului autoritar, îndrăznesc să afirm că interesul vostru pentru un drog ca h s-a limitat întotdeauna la dorinţa de a cunoaşte în ce măsură era util scopurilor voastre. Adevărul este că h nu reprezintă nimic mai mult decât o formă pozitivă de hipnoză. Afectează aceeaşi regiune a creierului.

Aţi fi uluiţi de cât de multe lucruri a descoperit răposatul dr. Nanning împreună cu studenţii lui — dintre care am avut onoarea să fac parte — privitor la hipnoză şi controlul mental prin intermediul drogului h. Special am spus „uluiţi", întrucât sunt convins că niciunul din voi nu a simţit cea mai mică curiozitate faţă de aspectele pur ştiinţifice ale lui h. Ştiaţi, de exemplu, că hipnoza înseamnă de fapt controlul celei de-a doua personalităţi, care este întotdeauna conştientă de existenţa primei — deşi reciproca nu este adevărată? Atunci când administraţi h unui om, îi eliberaţi cea de-a doua personalitate şi, tocmai datorită naturii servile a acesteia, puteţi domina persoana respectivă.

Veţi fi însă de-a dreptul uluiţi când veţi afla că orice individ posedă nu numai aceste două personalităţi — pe cea conştientă şi pe cea de-a doua —, ci şi pe cea de-a treia. Descoperirea a fost făcută de primii hipnotişti francezi, mai ales de dr. Coué. În plus h este singurul drog care face posibil controlul celei de-a treia personalităţi. Iar când vă voi spune că aceasta este conştientă de existenţa celorlalte două şi că le poate domina, voi...

Cât de greu le era să-şi înţeleagă soarta! Probabil că unor oameni înrădăcinaţi într-un trecut istoric atât de îndepărtat le era imposibil să conceapă că activitatea lor uluitoare şi inexorabilă va lua sfârşit. Dar după ce

înţeleseră, trecură la acţiune.

Latham, care urmărea scena cu vigilenţă maximă, observă cum se schimbau expresiile celor aşezaţi la pupitrele de comandă a electrodului.

— Pupitrele şase şi şapte! strigă el. FOC!

Cei patru gardieni îşi descărcară armele în acelaşi timp.

După un minut de tăcere, domnul cel durduliu spuse:

— Sunt nevoit să accept că ipoteza mea, care profetiza triumful artificialului asupra naturalului, nu are nicio şansă. Dacă aţi reuşit să învingeţi, a fost pentru că înţelegeaţi şi stăpâneaţi funcţiile naturale ale creierului uman. Îmi închipui că aţi provocat cea de-a treia personalitate a gardienilor în timp ce vă escortau.

Latham încuviinţă.

— Nu trebuie să renunţaţi atât de uşor la ipoteza dumneavoastră. Nu uitaţi că n-aş fi putut face ceea ce am făcut dacă gardienii n-ar fi fost sub influenţa drogului h.

— Îmi recunosc înfrângerea, declară domnul durduliu pe un ton categoric.

CORESPONDENŢĂ

Planeta Aurigae II

Dragă prietene prin corespondenţă,

Când am primit scrisoarea ta din partea Clubului de Corespondenţă Interstelară, prima mea intenţie a fost să nu îţi răspund. Starea de spirit a cuiva care a petrecut ultimele şaptezeci de perioade planetare — cred că voi le spuneţi „ani“ — într-o închisoare de pe Aurigae nu prea e potrivită pentru un schimb plăcut de impresii. Oricum, viaţa mea este atât de plictisitoare, încât, în cele din urmă, am luat hotărârea să îţi scriu.

Descrierea pe care mi-ai făcut-o despre Pământ este pasionantă. Mi-ar plăcea să trăiesc acolo o vreme şi am o idee în această privinţă, dar prefer să o las să prindă contur, înainte de a-ţi vorbi de ea.

Probabil ai remarcat materialul pe care este scrisă epistola mea. E un metal foarte sensibil, subţire şi flexibil, din care îţi trimit mai multe foi, pentru uzul tău personal. Cu o tijă de tungsten, muiată într-un acid puternic oarecare, poţi scrie excelent pe ele. E important să le foloseşti atunci când îmi răspunzi, fiindcă pielea mea este literalmente prea fierbinte ca să pot ţine între degete hârtia pe care o utilizaţi voi, fără să o ard.

Asta e tot pentru moment. Mă gândesc că s-ar putea să îţi displacă ideea de a coresponda cu un criminal condamnat, de aceea, următoarea iniţiativă ţi-o las ţie. Îţi mulţumesc pentru scrisoare. Nu ştiai la ce destinaţie va ajunge; totuşi a adus un pic de bucurie în existenţa mea mohorâtă.

Skander.

Dragă prietene prin corespondenţă,

Răspunsul tău prompt la scrisoarea mea m-a încântat. Îmi pare rău că doctorul tău a considerat că te-a emoţionat prea tare şi regret că modul în care ţi-am descris situaţia mea nefericită te-a întristat. Numeroasele tale întrebări m-au bucurat şi încerc cu plăcere să răspund la toate.

Spui că Clubul de Corespondenţă Interstelară nu îşi aminteşte să fi trimis vreo scrisoare pe Aurigae. Conform datelor lor, adaugi, cea de a doua planetă a soarelui Aurigae are o temperatură de peste 260° C şi că nu există viaţă pe ea. Clubul tău are dreptate în ce priveşte temperatura. Noi avem ceea ce voi numiţi un „climat torid", dar întrucât forma noastră de viaţă nu se bazează pe hidrocarburi, pentru noi o temperatură de 260° C este foarte plăcută.

Îmi cer scuze că nu ţi-am spus adevărul despre felul în care mi-a parvenit prima ta scrisoare, dar nu voiam să te înspăimânt spunându-ţi prea mult dintr-o dată. Şi oricum, nu aveam de unde să ştiu că vei primi epistola mea de introducere cu atâta entuziasm.

Adevărul este că sunt savant şi că, împreună cu alţi reprezentanţi ai speciei mele, ştiu de câteva secole că în galaxie există şi alte sisteme planetare locuite. Deoarece am voie să experimentez în orele mele libere, mă distrez dedicându-mă tentativelor de comunicare. Am pus la punct câteva sisteme simple de realizare a legăturilor intergalactice, dar numai după ce am descoperit mijlocul de a controla undele subspaţiale am reuşit să captez scrisoarea ta (împreună cu altele la care nu am răspuns), într-o cameră rece.

Această cameră rece îmi serveşte atât ca centru de recepţie cât şi ca centru de emisie. Graţie amabilităţii pe

care ai avut-o de a folosi materialul trimis de mine, mi-a fost uşor să identific a doua ta scrisoare în mulţimea de mesaje strânse la cel mai apropiat sediu al Clubului de Corespondenţă Interstelară.

Cum am învăţat limba ta? Mi se pare simplă, mai ales în forma scrisă. N-am avut niciun fel de probleme. Dacă te mai interesează corespondenţa cu mine, eu voi fi fericit să o continui.

Skander.

Aurigae II

Dragă prietene,

Entuziasmul tău are ceva înviorător. Faci observaţia că am uitat să îţi răspund la o întrebare: cum plănuiam să ajung pe Pământ? Îţi mărturisesc că am păstrat tăcere în mod deliberat şi asta fiindcă experimentul meu nu a ajuns la un stadiu suficient de avansat. Te rog să mai ai încredere în mine încă puţin; la momentul potrivit îţi voi da toate detaliile dorite. Ai dreptate când spui că ar fi greu pentru o fiinţă care trăieşte la o temperatură de 260° C să se amestece printre locuitorii Pământului. Numai că asta nu a fost niciodată intenţia mea, aşa că nu e nevoie să îţi faci griji. Deocamdată prefer să nu mai abordăm acest subiect.

Apreciez modul delicat în care te interesezi de cauza condamnării mele, dar precauţiile erau inutile. Am efectuat pe propriul meu corp experimente interzise, considerate a fi primejdioase pentru binele public. De exemplu, mi-am coborât temperatura pielii la 65° C, scurtând astfel ciclul radioactiv al mediului imediat înconjurător, ceea ce a provocat un blocaj în fluxul natural de energie ce lega între ei toţi indivizii din oraşul meu; evident, mi s-a intentat un proces. Mi-au mai rămas treizeci de ani de închisoare. Ce

frumos ar fi să îmi părăsesc corpul şi să pornesc în călătorie prin Univers! Dar aşa cum am spus, despre asta vorbim mai târziu.

N-aş pretinde că suntem o specie superioară. Avem anumite caracteristici pe care s-ar părea că semenii tăi nu le posedă. Trăim mai mult decât voi, dar nu datorită unor descoperiri făcute despre propria fiinţă, ci deoarece corpurile noastre sunt alcătuite dintr-o substanţă mai rezistentă — nu știu cum o numiţi voi, dar are masa atomică de 52,9[1]. Descoperirile noastre ştiinţifice sunt specifice unei specii cu o structură fizică asemănătoare cu a noastră. Faptul că putem lucra la temperaturi la fel de ridicate ca — nu ştiu ce comparaţie să folosesc — ne-a ajutat foarte mult la perfecţionarea energiilor subspaţiale care sunt extrem de fierbinţi şi cer reglări delicate. În viitor, aceste reglări vor putea fi realizate de către maşini, dar în stadiul de cercetare munca trebuie făcută „manual“ — pun cuvântul între ghilimele fiindcă noi nu avem mâini aşa cum aveţi voi.

Îţi trimit şi o placă fotografică, răcită şi tratată chimic în funcţie de climatul vostru. Aş fi fericit dacă ţi-ai face o fotografie. Ajunge să respecţi legile fundamentale ale propagării luminii — întrucât lumina se propagă în linie dreaptă — şi să gândeşti „gata“ atunci când eşti gata. Fotografia se face automat.

Dacă te interesează, o să-ţi expediez şi eu o imagine de-a mea. Dar trebuie să te avertizez că vei fi şocat de înfăţişarea mea.

Sincere salutări, Skander.

Aurigae II

[1] Un izotop radioactiv al cromului (n.a.)

Dragă prietene,

Doar câteva cuvinte drept răspuns la întrebarea ta. Nu e nevoie să introduci placa într-un aparat de fotografiat — din descrierea ta înţeleg că este vorba de un fel de cutie întunecată. Placa îţi înregistrează imaginea în momentul în care gândeşti: „Gata!“. Te asigur că va fi suficientă lumină.

Skander.

Aurigae II

Dragă prietene,

Îmi spui că, în timp ce aşteptai răspunsul meu la ultima ta scrisoare, ai arătat placa fotografică unuia din doctorii de la spital — nu sunt capabil să îmi imaginez ce vrei să spui prin „doctor" sau „spital", dar să trecem peste asta — care a supus problema autorităţilor guvernamentale. Problemă? Nu înţeleg. Credeam că corespondenţa noastră este plăcută, particulară şi personală.

Îţi voi rămâne îndatorat dacă îmi vei trimite fotografia aceea a ta.

Skander.

Aurigae II

Dragă prietene,

Vreau să te încredinţez că iniţiativa ta nu m-a supărat deloc. Pur şi simplu m-a uimit şi îmi pare rău că placa respectivă nu ţi-a fost restituită. Ştiind ce înseamnă guvernele, bănuiesc că nu îţi va fi înapoiată mult timp, de aceea îmi iau libertatea de a-ţi trimite o a doua placă.

Nu înţeleg de ce ţi s-a sugerat să întrerupi corespondenţa cu mine. Oare ce cred ei că vreau să fac?

Să te devorez de la o asemenea distanţă? Regret, dar nu îmi place hidrogenul în alimentaţie.

Orice s-ar întâmpla, mi-ar place să am fotografia ta ca o amintire a prieteniei noastre, şi ţi-o voi trimite pe a mea imediat ce o primesc pe a ta. Poţi să o păstrezi sau să o arunci, sau să o predai autorităţilor tale guvernamentale, dar cel puţin voi avea siguranţa că schimbul a fost echitabil.

Cele mai bune urări,
Skander.

Aurigae II

Dragă prietene,

Ai întârziat atât de mult cu ultima ta scrisoare încât m-am temut că te-ai hotărât să nu îmi mai scrii. M-a întristat constatarea că nu ai alăturat fotografia, m-a nedumerit aluzia ta la o revenire a bolii şi m-a bucurat promisiunea că îmi vei trimite fotografia deîndată ce te vei simţi mai bine — indiferent de ce înseamnă asta. Oricum, important e că mi-ai scris şi respect principiul Clubului vostru care cere membrilor săi să nu abordeze subiecte triste. Toţi avem problemele noastre, care par că eclipsează pe cele ale altora. De exemplu eu sunt în închisoare, condamnat să îmi petrec următorii treizeci de ani departe de viaţă. Mi-e foarte greu să mă gândesc la asta, deşi ştiu că după eliberare voi mai avea încă mult de trăit.

În ciuda tonului prietenos al scrisorii tale, nu voi avea sentimentul că am restabilit complet contactul până când nu îmi trimiţi fotografia ta.

Aştept cu nerăbdare,
Skander.

Aurigae II

Dragă prietene,

Am primit fotografia. Deşi mă aşteptam, aspectul tău m-a înfiorat. Credeam că am reconstituit înfăţişarea ta pornind de la propria ta descriere, dar asta nu dovedeşte decât că vorbele nu pot reproduce un obiect pe care nu l-ai văzut niciodată.

Îţi trimit şi o fotografie de-a mea, aşa cum am promis. Un individ masiv, metalic, nu-i aşa? Pariez că sunt foarte diferit de ceea ce îţi imaginai. Diferitele specii cu care intrăm în contact se tem de noi atunci când descoperă că suntem foarte radioactivi. Suntem literalmente o formă de viaţă radioactivă, singura de acest fel pe care o cunoaştem în Univers. E foarte greu să fii singur; după cum ştii, am amintit de câteva ori de speranţa mea de a scăpa nu numai din întemniţarea la care sunt condamnat, dar şi din corpul meu, care nu poate evada.

Poate te interesează să afli cât de mult a evoluat această idee. Problema care se pune este cea a schimbului de personalitate. În realitate, nu e vorba de un schimb în sensul obişnuit al cuvântului. Întâi sunt necesare amprentele celor două persoane, nu numai a corpului, ci şi a minţii şi a gândurilor. Această fază fiind pur mecanică, se reduce la atât: se fac două fotografii complete care se schimbă între ele. Prin „complete" înţeleg faptul că trebuie să fie înregistrată fiecare vibraţie. Următorul pas constă în a te asigura că cele două imagini au fost schimbate şi că fiecare din părţi are în apropiere o fotografie completă a celeilalte. (Este prea târziu, dragă prietene prin corespondenţă: am declanşat deja fluxul dublu de energie subspaţială care uneşte cele două plăci. Îţi poţi continua lectura). Repet, nu e un schimb propriu-zis de personalităţi.

Individualitatea iniţială a fiecăruia dintre indivizi este anihilată, alungată la marginea conştiinţei şi înlocuită cu personalitatea imprimată pe placa fotografică.

Îţi vei păstra integral amintirea despre viaţa ta pe Pământ, aşa cum eu îmi voi păstra amintirea despre viaţa mea pe Aurigae. În acelaşi timp, memoria corpului receptor va fi în mod mai mult sau mai puţin vag la dispoziţia fiecăruia dintre noi. Întotdeauna, o parte din noi va căuta să iasă la suprafaţă, să îşi recapete conştiinţa, dar îi va lipsi puterea necesară.

Când mă voi plictisi de Pământ, voi face un schimb de corpuri cu un reprezentant al unei alte specii. După treizeci de ani, voi fi bucuros să îmi recapăt propriul corp, iar tu vei putea prelua ultimul trup ocupat de mine.

Aranjamentul este convenabil pentru amândoi. Tu îţi vei depăşi în longevitate toţi semenii şi vei trăi o experienţă interesantă. Recunosc că eu sunt cel mai avantajat, dar destul cu explicaţiile, când ajungi la acest paragraf eu voi fi cel care îl citeşte, nu tu. Oricum, dacă o parte din conştiinţa ta mai e încă activă, îţi spun adio, prietene. Toate scrisorile tale mi-au făcut o reală plăcere. Îţi voi scrie din când în când, ca să-ţi dau veşti despre călătoria mea.

Skander.

Aurigae II

Dragă prietene,

Îţi mulţumesc foarte mult că mi-ai forţat mâna. Mult timp m-am întrebat dacă să te las să îţi joci o astfel de festă ţie însuţi. Închipuie-ţi că laboratoarele oficiale au analizat prima placă fotografică pe care mi-ai trimis-o şi, astfel, decizia finală depindea de mine. M-am gândit că o fiinţă atât de dornică să tragă pe sfoară pe cineva merita şansa

de a reuşi.

Acum ştiu că nu trebuie să îmi pară rău pentru tine. Planul tău de a cuceri Pământul ar fi eşuat oricum, dar simplul fapt că ai avut această idee îţi retrage dreptul la compasiune.

Până acum, ţi-ai putut da singur seama că un paralitic din naştere, care mai e şi cardiac, nu speră să trăiască prea mult. Sunt fericit să te anunţ că fostul tău corespondent solitar se distrează foarte bine, şi îmi face plăcere să semnez cu un nume cu care sper să mă obişnuiesc.

Cele mai sincere urări,

Skander.

SUNETUL

— Vă cheamă cineva pe video, spuse centralista.

Craig apăsă pe buton.

— Da? spuse el înainte să se formeze imaginea.

— Eu sunt, George.

Femeia a cărei faţă apăru pe ecran părea pradă unei vii nelinişti.

— George, tocmai m-a sunat Educatorul. Diddy a plecat în căutarea sunetului.

— Oh!

Craig studie imaginea soţiei sale. De obicei, avea un chip plăcut, cu tenul alb, cu trăsături regulate, încadrat de o încântătoare masă de bucle negre. Dar în acel moment nu arăta ca de obicei. Ochii îi erau măriţi, muşchii crispaţi şi părul în uşoară dezordine.

— Nu te alarma, Veda, zise el pe un ton sec.

— Dar a ieşit! Şi se spune că peste tot e plin de spioni yevd.

Când pronunţă numele teribilului duşman o scutură un fior.

— Educatorul l-a lăsat să plece, nu-i aşa? Probabil crede că e pregătit.

— Dar va rămâne afară toată noaptea!

Craig clătină încet din cap.

— Trebuia să se întâmple, draga mea. Băiatul s-a maturizat. Ne aşteptam la asta din mai, când a împlinit nouă ani.

Se întrerupse.

— Ce-ar fi să ieşi şi tu şi să faci nişte cumpărături? Cel puţin n-o să te mai gândeşti la el în restul după-amiezii. Poţi să cheltuieşti... (făcu un calcul rapid, aruncă încă o privire spre chipul Vedei şi crescu suma hotărâtă iniţial)...

cinci sute de dolari. Hai, du-te şi nu te îngrijora.

Închise grăbit şi se ridică în picioare. Rămase mult timp în faţa ferestrei, contemplând Depourile. Din locul unde stătea nu putea vedea nici „Calea“, nici nava, care se aflau de cealaltă parte a clădirii. Dar spectacolul feeric al străzilor şi construcţiilor ce se întindeau în faţa lui îl captiva ca întotdeauna. Depourile erau un cartier mărginaş al Oraşului Solar, şi această metropolă imensă aşezată într-un decor tropical artificial nu avea pereche în partea de galaxie controlată de om. Edificiile şi parcurile ajungeau până la orizont, pierzându-se în ceaţă.

Îşi retrase privirea din depărtări şi plecă de la fereastră. Undeva, acolo jos, fiul lui în vârstă de nouă ani explora lumea în căutarea sunetului. Însă nici soţiei sale nici lui nu le folosea la nimic să se gândească la asta.

Introduse un microfilm în proiector şi se adânci în studiul lui.

La vremea când cerul începea să se întunece, Diddy aflase cu certitudine că sunetul nu se oprea niciodată. Era un lucru bun de ştiut, după o viaţă întreagă de nesiguranţă. I se spusese vag că înceta într-un loc oarecare. Dar în această după-amiază învăţase că, oricât de departe mergeai, sunetul persista.

Faptul că părinţii lui îl minţiseră în legătură cu acest aspect nu îl neliniştea deloc. Conform învăţăturii profesorului său robot, Educatorul, cei în vârstă făceau uneori glume cu intenţia de a testa ingeniozitatea şi încrederea în sine a cuiva, în mod evident, era vorba de una din acele poveşti de adormit copiii, căreia el îi demonstrase acum netemeinicia.

În toţi aceşti ani auzise mereu sunetul în camera lui, în salon când tăcea sau vorbea, în sufragerie când asculta

zgomotul făcut de maxilarele mamei, ale tatălui şi ale lui, în zilele când avea voie să mănânce în familie. Noaptea, sunetul intra în pat împreună cu el şi în timpul somnului, oricât de adânc ar fi fost, îi simţea pulsaţiile în creier.

Da, sunetul era ceva familiar şi era cât se poate de normal ca Diddy să încerce să îşi dea seama dacă înceta la capătul cutărei sau cutărei străzi. Nu mai știa câte străzi străbătuse sau dacă se îndreptase spre est, vest, sud sau nord. Era însă sigur că sunetul îl urmase fidel. Cu o oră înainte cinase într-un restaurant mic. Venise momentul să afle unde începea sunetul.

Diddy se opri încruntat şi făcu un efort să se concentreze. Era important să ştie exact unde se afla în raport cu Depourile. Era pe cale de a determina prin calcul câte străzi existau între a Cincea şi a Nouăsprezecea, între H şi R, între Centru şi Dreapta, când din întâmplare îşi ridică privirea. La o sută de metri în faţa lui văzu un om pe care îl remarcase prima dată cu zece minute înainte, la o depărtare de trei blocuri.

Gesturile necunoscutului îi aduseră în memorie o amintire bizară şi neplăcută; îşi dădu brusc seama cât de întunecat devenise cerul.

Diddy traversă nepăsător, constatând satisfăcut că nu îi era frică. Spera să îl poată depăşi pe individ şi apoi să se întoarcă pe strada a şasea, unde era mai multă lume. De asemenea, spera ca bănuiala lui că omul ar fi fost un yevd să fie greşită.

Inima începu să îi bată mai repede când un al doilea individ se apropie de primul şi amândoi traversară în sens opus, pentru a-l intercepta. Diddy îşi stăpâni impulsul de a se răsuci pe călcâie şi de a o lua la fugă, pentru simplul motiv că, dacă cei doi erau yevzi, atunci se puteau deplasa de zece ori mai repede decât un adult. Aveau înfăţişare

umană, dar aceasta nu era decât o iluzie datorată capacităţii lor de a controla lumina. Asta îl făcuse să îl suspecteze pe primul individ: când acesta apăruse după colţ, copilul observase că picioarele lui nu se mişcau natural. Nu reuşea să îşi amintească de câte ori îi vorbise Educatorul despre astfel de distorsiuni, dar acum după ce fusese martor la una, nu se mai putea înşela. Se spunea că în timpul zilei, yevzii erau mai atenţi dar acesta, fiind practic singur într-un loc întunecat, îşi lăsase imaginea umană să se estompeze.

— Hei, puştiule!

Diddy încetini pasul şi se întoarse spre ei. Îi privi ca şi când îi vedea pentru prima dată.

— E cam târziu să te plimbi pe străzi, puştiule.

— E noaptea mea de explorare, domnule.

„Omul“ care vorbise îşi strecură mâna în buzunarul de la piept. Mişcarea era bizară, incompletă, ca şi când, creând o iluzie dinamică, fiinţa aceea ciudată nu se gândise la întreaga complexitate a unui asemenea gest. Sau poate întunericul din ce în ce mai dens îi slăbea vigilenţa. Scoase o insignă.

— Suntem agenţi ai „Depourilor", spuse el. Te vom conduce spre „Cale“.

Băgă insigna la loc în buzunar — cel puţin aşa dădu impresia — şi arătă spre luminile care străluceau în depărtare. Diddy înţelese că era mai bine să nu opună rezistenţă.

Trecuseră mai mult de două sute de ani de când yevzii apăruseră din adâncurile întunecate ale spaţiului. Făcuseră asupra oamenilor o impresie sinistră.

La început, nu încercaseră să pară umani şi nimeni nu bănuia că erau în stare să controleze lumina şi energia

emise de corpul lor. Până când, într-o zi, un „om“ fu neutralizat accidental în timpul unui asalt asupra casei de bani a Consiliului de Cercetare. Iluzia dispăru şi atunci toţi văzură, întinsă pe podeaua de marmură, o siluetă întunecată, de formă dreptunghiulară, cu o mulţime de membre reticulare, care semănau cu nişte pistoane.

Guvernul înspăimântat reacţionă prompt şi în secret. Fu mobilizată flota şi se procedă la explorarea ramificaţiilor complotului. Aeromobile înarmate patrulară pe străzile fiecărui oraş. Pe ecranele radar se reflecta silueta reală a yevzilor — deşi, mai târziu, se descoperi că metoda avusese succes numai datorită efectului surprizei. Yevzii deveniseră nepăsători fiindcă nu erau suspectaţi şi îşi menţineau iluzia doar la nivelul luminos perceptibil de fiinţele umane. Din cauza acestei neglijenţe, pe Pământ fură anihilaţi aproape un milion de yevzi şi a cincea coloană a lor fu distrusă.

Între timp fuseseră avertizate toate planetele aflate sub ocupaţie umană; promptitudinea acţiunii evită dezastrul. În total, fură omorâţi treizeci şi şapte de milioane de yevzi.

De atunci, pământenii şi yevzii se luptau încontinuu. Intensitatea războiului creştea şi scădea. Fură încheiate mai multe acorduri, dar nici unul din ele nu puse capăt conflictului. Totuşi, aceste pacte împiedicară într-o oarecare măsură navele yevzilor să pătrundă în teritoriul stăpânit de oameni şi invers. Acordul cel mai recent prevedea un schimb de ambasadori, dar cu cinci ani în urmă o expediţie de colonizare a yevzilor ocupase un sistem solar mai apropiat de Pământ decât oricare altă stea din imperiul lor galactic. Fiind rugat să explice motivul capturării respective, ambasadorul yevd afirmă că „acţiunea era consecinţa normală a expansiunii teritoriale a unei mari puteri şi că nu era îndreptată împotriva

nimănui în particular". Diplomatul fu declarat pe loc *persona non grata.* Şase luni mai târziu, începu sunetul.

Yevzii reprezentau o formă de viaţă bazată pe hidrocarburi, fluor şi oxigen. Aveau muşchii puternici şi o piele impenetrabilă, o forţă fizică mult mai mare decât a omului şi erau imuni la orice otravă sau produs coroziv obişnuit. Controlul pe care erau capabili să îl exercite asupra luminii le conferea un avantaj suplimentar.

Multiplele lor aptitudini, combinate cu agresivitatea lor neîncetată convinseseră în cele din urmă Guvernele Unite să iniţieze o contraofensivă de proporţii.

Uriaşa navă constituia instrumentul de acţiune.

Curând după masa de seară, Craig auzi un ciocănit la uşă şi merse să deschidă: erau doi poliţişti. În ciuda hainelor lor civile, îi recunoscu imediat.

— Domnul Craig? întrebă unul din ei.

— Da?

— George Craig?

De data aceasta se mulţumi să facă din cap un semn afirmativ. Tocmai terminase de mâncat; totuşi avea o senzaţie ciudată de gol în stomac.

— Sunteţi tatăl lui Diryl Dexter Craig în vârstă de nouă ani?

Craig se sprijini de mânerul uşii.

— Da, murmură el.

— Legea ne obligă să vă informăm că în acest moment fiul dumneavoastră se află în mâinile a doi yevzi şi că va fi în pericol de moarte în cursul următoarelor câteva ore.

— Nu... sunt... sigur... că... înţeleg, se bâlbâi Craig.

Liniştit, ofiţerul îi explică ce i se întâmplase lui Diddy pe stradă.

Adăugă:

— De câtva timp am observat o concentrare anormală a yevzilor în Oraşul Solar. Evident, nu i-am localizat pe toţi. După cum ştiţi probabil, aprecierile noastre se bazează pe numărul de indivizi reperaţi.

Craig nu ştia, dar nu spuse nimic.

— Probabil ştiţi şi că ceea ce ne interesează mai mult nu este să capturăm indivizi, ci să descoperim scopul complotului. Planul lor trebuie să fie foarte complicat, ca şi cele precedente. Aparent, avem de-a face cu primul pas dintr-un proiect extrem de complex. În ceea ce vă priveşte, aveţi vreo întrebare?

Craig şovăi. Auzea cum în bucătărie Veda aşeza farfuriile în maşina de spălat vase. Trebuia neapărat să îi scoată afară pe poliţişti, înainte ca ea să afle motivul vizitei lor. Totuşi voia să le pună o întrebare.

— Vreţi să spuneţi că nu se va face nicio tentativă imediată de a-l salva pe Diddy?

— Vom lăsa lucrurile aşa cum sunt, până când obţinem toate informaţiile dorite. Am primit instrucţiuni să vă recomand să nu speraţi în zadar. Ştiţi că un yevd este capabil să concentreze energie distructivă în interiorul celulelor sale. În aceste condiţii moartea poate lovi în orice clipă.

Se întrerupse.

— Asta e tot, domnule. Ne puteţi suna din când în când, dacă doriţi să mai aflaţi ceva. Politia nu va mai avea încă o dată iniţiativa de a lua legătura cu dumneavoastră.

— Mulţumesc, răspunse Craig mecanic.

Închise uşa şi se îndreptă indiferent spre salon.

— Cine era, dragă? întrebă Veda din bucătărie.

Craig inspiră adânc. Vocea îi era calmă.

— Cineva care căuta pe un oarecare George Craig. Numele era bun, dar nu şi persoana.

— A! făcu Veda.

Probabil uită imediat de incident, fiindcă nu mai pomeni a doua oară de el. Craig merse la culcare la ora zece. Întins pe pat, încercă mult timp o senzaţie de greaţă şi o durere difuză de spate. La unu era încă treaz.

Nu trebuia să opună nicio rezistenţă. Nu trebuia să le zădărnicească în niciun fel planurile. Educatorul îl bătuse la cap cu asta ani de zile. Niciun minor, declarase el pe un ton categoric, nu era în măsură să aprecieze cât de periculos era un individ în particular, sau cât de importante erau planurile unei reţele de spionaj yevd.

Trebuia să aibă încredere: cineva va face ceva. În plus, trebuia să aştepte instrucţiuni date în şoaptă.

Diddy îşi amintea de toate aceste indicaţii în timp ce mergea între cei doi yevzi. Era silit să înainteze mai rapid decât de obicei, motiv pentru care se împiedica destul de des. Îl liniştea faptul că ei nu îşi dezvăluiseră încă identitatea, ci continuau să poarte masca.

Pe stradă era din ce în ce mai multă lumină. În faţa lui, Diddy zărea nava care se contura pe fundalul cerului de un albastru întunecat. Clădirile care mărgineau „Calea“ iradiau acum razele solare absorbite în timpul zilei. Clădirea Administraţiei, înaltă de o sută de etaje, strălucea ca un diamant în umbra făcută de nava uriaşă; intensitatea luminozităţii emise de fiecare edificiu era proporţională cu dimensiunile sale.

Cei trei ajunseră la Intersecţia 2. „Calea“ era la intersecţia 1.

Cu Diddy păşind grăbit în urma lor, yevzii traversară strada şi se apropiară de barieră. Se opriră în faţa benzii de metal canelat, lată de aproape trei metri, care producea în permanenţă un efect de absorbţie. Îşi fixară privirea asupra

ventilatoarelor.

Cu două secole înainte, când fiinţele umane luaseră pentru prima dată contact cu yevzii, în jurul uzinelor strategice şi al teritoriilor militare fuseseră ridicate ziduri de beton sau garduri de sârmă ghimpată electrificată. Apoi se descoperise că yevzii puteau devia curentul electric şi că pielea lor tare era imună la înţepăturile sârmei ghimpate. Betonul nu avea mai multă eficacitate: zidurile se prăbuşeau sub influenţa fasciculelor de energie emise de ei. În echipele care soseau pentru reparaţii se afla de obicei un yevd care, recurgând la metoda transferului de imagine şi deseori la asasinat, reuşea să pătrundă în interiorul zonei interzise. Prea des se întâmpla ca patrulele să fie anihilate până la ultimul om şi ca locul gardienilor să fie luat de yevzi camuflaţi optic.

Bariera cu efect de absorbţie data doar de câteva generaţii.

Înconjura complet Depourile. Oamenii puteau trece prin ea fără să observe ceva. Un yevd care încerca să o traverseze, murea în trei minute.

Era unul din secretele capitale ale Omului.

Diddy remarcă ezitarea însoţitorilor săi.

— Mulţumesc că m-aţi adus până aici, spuse el. Acum mă pot descurca singur.

Unul din cei doi „oameni" începu să râdă. Ţinând cont că era emis de o cutie sonoră inserată în muşchii umerilor creaturii, râsul avea o autenticitate uluitoare.

— Ştii, puştiule, pari de treabă, zâmbi yevdul. Ce-ai zice să ne distrăm puţin, doar un minut, ca să-ţi arătăm că avem inimile puse unde trebuie?

— Să ne distrăm? repetă Diddy.

— Vezi bariera asta?

Diddy încuviinţă.

— Bun. Aşa cum ţi-am mai spus, noi suntem agenţi ai securităţii, poliţia anti-yevd, ştii tu. Cum e şi normal, problema nu ne dă pace deloc. Înţelegi, nu-i aşa?

Diddy răspunse că înţelegea şi se întrebă ce avea să urmeze.

— Ei bine, eu şi prietenul meu stăteam într-o zi de vorbă şi ne-am gândit la un mod prin care un yevd ar putea trece bariera. Părea atât de stupid încât ne-am zis că ar fi mai bine să facem un test înainte de a vorbi despre asta şefului nostru. Ştii ce vreau să spun. Dacă nu ţine figura, am fi luaţi drept nişte imbecili. Vrem să ne ajuţi să facem testul.

„Niciun minor... nu trebuie să... încerce să zădărnicească planurile... unei reţele de spionaj yevd“. Spusă de atâtea ori de Educator, instrucţiunea răsună în capul lui Diddy. Era extrem de clar că era vorba de un pericol grav, dar el nu avea dreptul să judece, sau să se opună. Anii lungi de antrenament îi creaseră un automatism. Nu era suficient de matur ca să ştie.

— Tot ce ai de făcut, reluă yevdul, este să treci de partea cealaltă printre aceste două linii şi după acea să te întorci.

Liniile respective erau de fapt rândul dublu de ventilatoare. Fără să protesteze, Diddy trecu bariera. Ajuns dincolo, şovăi, tentat să o ia la fugă spre siguranţa oferită de o clădire aflată la vreo douăzeci de metri depărtare. Se răzgândi. Puteau să îl ucidă înainte să apuce să facă zece paşi.

Ascultător, se întoarse înapoi aşa cum i se spusese.

Apăru un grup de oameni. Diddy şi cei doi yevzi se dădură la o parte pentru a-i lăsa să treacă. Copilul îi privi plin de speranţă. Erau poliţişti oare? se întrebă el. Îşi dorea cu disperare să aibă certitudinea că lumea era la curent cu ce se petrecea.

Erau doar nişte muncitori care traversară bariera tropăind şi dispărură în spatele unei clădiri.

— Pe aici, puştiule, spuse yevdul. Trebuie să fim atenţi să nu ne vadă cineva.

Diddy nu prea era de acord; contrar voinţei sale le urmă pe cele două creaturi care se opriră într-un colţ întunecos, între două edificii.

— Întinde mâna.

Încordat şi speriat, băiatul întinse mâna. „O să mor“, se gândi el. Îşi stăpâni lacrimile. Antrenamentul îi învinse spaima. Un ac îi înţepă degetul, provocându-i o durere ascuţită, dar el nu tresări deloc.

— Îţi iau doar un pic de sânge, puştiule. Îţi explic imediat ipoteza noastră. Sistemul de absorbţie al barierei aruncă în aer un jet de bacterii la care yevzii sunt vulnerabili. Viteza de emisie este de ordinul miilor de kilometri pe oră, astfel încât nu simţi nimic atunci când jetul îţi pătrunde în piele; în plus, nu lasă nicio urmă. Ventilatoarele au rolul să împiedice bacteriile să se împrăştie în atmosferă. De altfel, probabil se foloseşte întotdeauna aceeaşi cultură. Îţi dai seama la ce duce asta?

Diddy nu îşi dădea seama, dar era tulburat până în adâncul sufletului. Explicaţia părea justă. Era posibil ca împotriva yevzilor să se folosească bacteriile. Se ştia că foarte puţini cunoşteau natura exactă a acestui mijloc de apărare reprezentat de bariera ce părea atât de inofensivă. Oare yevzii descoperiseră în sfârşit adevărul?

Observă că cealaltă creatură se ocupa cu ceva în întunecimea colţului dintre cele două clădiri. Percepu câteva sclipiri slabe. Avu o revelaţie: „Îmi examinează sângele la microscop ca să vadă câte bacterii anti-yevd conţine".

Yevdul care vorbise până atunci îşi continuă ideea:

— Vezi, puştiule, când tu traversezi bariera, bacteriile care pătrund în tine mor imediat în sângele tău. Ideea noastră este următoarea: nu poate exista decât un singur fel de bacterii într-o arie dată. De ce? Pentru că procesul de reabsorbţie şi dirijare a bacteriilor spre filtre pentru a putea fi extrase din aer şi refolosite ar fi mult prea complicat dacă ar fi utilizate mai multe tipuri diferite. Bacteriile extrem de active care trăiesc excelent în compuşii fluorului sunt aproape la fel de mortale unele pentru celelalte cât şi pentru organismul pe care îl atacă. Pericolul pentru yevzi apare numai atunci când un anumit tip de bacterii este predominant în cantităţi enorme.

Altfel spus, un yevd este, la un moment dat, vulnerabil la un singur tip.

În consecinţă, dacă un yevd îşi injectează ceva care îl imunizează contra tipului respectiv de bacterii, atunci poate traversa bariera prin acest loc la fel de uşor ca şi tine şi, o dată ajuns în partea cealaltă, poate face absolut orice. Acum îţi dai seama cât de important este proiectul nostru?

Se întrerupse.

— A, văd că prietenul meu ţi-a examinat sângele. Aşteaptă o clipă.

Se îndreptă spre locul unde stătea celălalt yevd. Mici scântei luminoase sfâşiară întunericul, iar Diddy îşi aminti neliniştit că yevzii comunicau între ei cu ajutorul fasciculelor de energie luminoasă care acţionau printr-un sistem complex de prisme, lentile, oglinzi organice şi transformatoare celulare.

Discuţia dură mai puţin de un minut şi cei doi yevzi se întoarseră.

— E în regulă, puştiule, poţi să pleci. Îţi mulţumim că ne-ai ajutat. Nu vom uita.

Lui Diddy nu-i veni să creadă.

— Vreţi să spuneţi că asta e tot ce vreţi de la mine?

— Da.

Când ieşi din zona de umbră, Diddy se aştepta să fie oprit într-un fel sau altul. Dar deşi cele două creaturi îl urmară până în stradă, nu schiţară nicio clipă gestul de a merge după el spre barieră.

Totuşi, cel care îi dăduse toate explicaţiile strigă:

— Puştiule! Vezi că vin doi băieţi. Ai putea să li te alături şi să plecaţi împreună în căutarea sunetului.

Diddy se întoarse. În aceeaşi clipă, doi băieţi trecură ca fulgerul pe lângă el, ţipând:

— Ultimul care ajunge e un măgar!

Diddy o luă la fugă după ei. Băieţii şovăiră, făcură un mic ocol şi traversară bariera exact prin locul pe unde trecuse el, la indicaţia yevzilor.

Îl aşteptară de cealaltă parte.

— Eu sunt Jackie, spuse unul.

— Iar eu sunt Gil, declară celălalt care adaugă: Hai să rămânem împreună.

— Eu sunt Diddy.

Nici unul din cei doi băieţi nu părură să considere că era un nume bizar.

Copiii porniră. Diferite zgomote înecau SUNETUL: zgomote discordante, zbârnâituri de maşină, un ansamblu complex de ciocănituri răsunătoare, acordurile fremătătoare ale deplasărilor moleculare ale maselor de materie. Un tren pe roţi cauciucate, alunecând pe nesfârşitul sol metalic al Depourilor, veni vibrând înspre ei şi se opri brusc atunci când ochii şi urechile sale electronice percepură prezenţa lor. Băieţii se dădură la o parte şi trenul trecu pe lângă ei cu viteză. Nişte macarale ridicară pe un transportor antigravitaţional o placă metalică de o tonă, care pluti uşor înspre cerul strălucitor.

Diddy nu se mai aflase niciodată pe „Cale“ în timpul nopţii şi ar fi fost extrem de entuziasmat, dacă nu ar fi fost atât de nefericit. Necazul era că nu putea fi sigur de nimic, însoţitorii lui erau într-adevăr yevzi? Până acum nu făcuseră nimic care să dovedească asta. Faptul că trecuseră bariera în locul testat de el la cererea celor doi yevzi putea fi o simplă coincidenţă.

Nu va îndrăzni să spună nimănui ce se întâmplase, până când nu va avea o certitudine. Până atunci, va trebui să coopereze cu ei, să facă tot ce i se spunea. Aşa era regula. Aşa îi cerea pregătirea. Îşi imagină zeci şi zeci de „băieţi“ care treceau bariera prin locul testat. Poate chiar în acel moment se plimbau în voie de-a lungul „Căii“.

O întreagă cacofonie de sunete făcea „Calea“ să răsune, dar oriunde privea Diddy, pe orice uşă se uita, prin orice clădire se plimba, cu ochi mari, fascinaţi — în ciuda prezenţei însoţitorilor săi — întotdeauna sunetele piereau când trecea el.

Nu întâlniră nimic care să semene, măcar pe departe, cu o barieră cu efect de absorbire. Dacă existau obstacole care să prezinte vreun pericol pentru yevzi, atunci acestea erau invizibile. Uşile erau larg deschise. Diddy sperase vag că va găsi vreo cameră închisă, al cărei aer să fie fatal pentru duşmanii lui şi complet neprimejdios pentru el. Dar nu descoperi nicio astfel de cameră.

Cel mai rău era că nu exista niciun semn al prezenţei unor fiinţe umane care să îl poată apăra de yevzi, sau cel puţin să îşi dea seama că se aflau acolo. Măcar dacă ar fi putut avea siguranţa că cei doi băieţi erau yevzi. Sau că nu erau. Dacă aceştia aveau vreo armă mortală care să producă navei pagube imense?

Cei trei ajunseră în faţa unei clădiri ce ocupa o suprafaţă de o mie de hectare. Diddy fu cuprins brusc de speranţă,

însoţitorii lui nu avură nicio obiecţie când el trecu printr-o uşă uriaşă, spre o pasarelă. Coborând ochii, văzu o lume scânteietoare alcătuită din cuburi imense. Vârful celui mai înalt cub se găsea la cel puţin patru sute de metri sub el şi era izolat de o mulţime de straturi de material plastic atât de transparent, încât numai câte un reflex ici şi colo indica existenţa acestei materii dure ca un blindaj care proteja universul de deasupra enormelor reactoare atomice ale colosalei centrale electrice.

Apropiindu-se de mijlocul pasarelei, Diddy văzu — aşa cum sperase cu câteva clipe mai înainte — că în interiorul unei incinte translucide care ieşea din structura de metal se afla cineva. Era o femeie, cufundată în lectură. Când cei trei băieţi, cu Diddy în frunte, ajunseră în dreptul ei, ea îşi ridică privirea.

— Căutaţi sunetul? întrebă ea pe un ton prietenos, apoi adăugă: în cazul în care nu ştiţi, eu sunt o sensibilă.

Însoţitorii lui Diddy tăcură. El răspunse că ştia. Educatorul îi vorbise despre sensibili. Aceştia erau capabili să prevadă fluctuaţiile unui reactor atomic. Își aminti că aptitudinea respectivă avea mai mult sau mai puţin legătură cu echilibrul calciului din sânge. Sensibilii puteau atinge vârste foarte înaintate — până la o sută optzeci de ani — nu datorită muncii pe care o făceau, ci pentru că reacţionau la procesul de regenerare a calciului.

Amintirea nu făcu decât să îi mărească dezamăgirea care pusese stăpânire pe el. În aparenţă, sensibila nu era în măsură să identifice prezenţa unui yevd, întrucât rămase netulburată.

Mai bine se prefăcea că îl interesa încă sunetul — ceea ce într-un fel era adevărat.

— Bănuiesc că aceste dinamuri produc vibraţii profunde, spuse el.

— Aşa este.

Diddy era impresionat, dar nu şi convins.

— Totuşi nu văd cum ar putea produce acel sunet puternic.

— Aveţi aerul că sunteţi băieţi cumsecade, spuse ea. O să vă şoptesc o indicaţie la ureche, întâi ţie.

Îi făcu lui Diddy semn să se apropie. Părea ciudat, dar copilul nu şovăi. Ea se aplecă spre el şi îi şopti în ureche:

— Nu fi uimit. Sub marginea pasarelei de la baza navei o să găseşti un pistol mic. Coboară pe scara rulantă şi mergi spre dreapta. Se află exact lângă o grindă pe care este pictat un H mare. Dă din cap dacă ai înţeles.

Diddy încuviinţă din cap.

— Să vâri pistolul în buzunar, continuă femeia pe nerăsuflate. Să nu-l foloseşti decât dacă ţi se ordonă. Succes.

Se îndreptă şi spuse cu voce tare:

— Asta ar trebui să-ţi dea o idee.

Îi făcu semn lui Jackie.

— Tu urmezi.

Băiatul cel îndesat scutură din cap.

— Eu nu am nevoie de idei, spuse el. În plus, nu-mi place să îmi şoptească cineva în ureche.

— Nici mie, declară Gil.

Femeia zâmbi.

— Nu trebuie să fiţi timizi. În sfârşit. O să vă dau totuşi o indicaţie. Ştiţi ce înseamnă cuvântul „abur"?

Se adresase lui Jackie.

— Da. Un fel de ceaţă.

— Ei bine, iată indicaţia mea. Abur. Acum aţi face mai bine să plecaţi. Soarele răsare la şase fără câteva minute şi e deja trecut de două.

Îşi reluă lectura. Când privi în urma lui ceva mai târziu,

Diddy avu impresia că făcea parte integrantă din scaunul pe care şedea. Stătea atât de nemişcată, încât părea lipsită de viaţă.

Dar datorită ei ştia că situaţia era critică, aşa cum bănuise. Nava însăşi era în pericol.

Se îndreptă spre navă.

Craig se trezi tresărind; era convins că ceva îi tulburase somnul. Deci dormise totuşi. Oftă şi se întoarse pe partea cealaltă. Dacă ar putea adormi din nou!

Deveni conştient că soţia lui şedea pe marginea patului.

Aruncă o privire pe cadranul luminat al ceasului său; era 2:22.

„Dumnezeule, trebuie să o determin să se culce," se gândi
el.

— Nu pot dormi, spuse Veda.

Vocea ei avea un ton atât de trist, încât lui Craig i se strânse inima. Îşi făcea atâtea griji. Se prefăcu că doarme profund.

— George!

Craig se mişcă uşor, dar atât.

— George!

Deschise un ochi.

— Dragă, te rog!

— Mă întreb câţi băieţi au ieşit astă-seară.

— Veda, ce ai de gând? Să nu mă laşi să dorm?

— Scuză-mă. N-am vrut.

Dar nu părea deloc că avea vreo remuşcare, fiindcă uită imediat ce-i spusese.

— George!

El nu răspunse.

— George, crezi că am putea să aflăm?

Craig era hotărât să nu continue conversaţia, dar, împotriva voinţei sale, începu să examineze posibilul sens al cuvintelor ei. Numai că nu aveau niciun sens; se trezi complet.

— Să aflăm ce?

— Cât de mulţi sunt.

— Cât de mulţi ce?

— Băieţi — care au ieşit astă-seară.

Craig, pe care îl chinuia o teamă mult mai adâncă, suspină.

— Veda, mâine trebuie să merg la lucru.

— La lucru! exclamă ea uşor enervată. Te mai gândeşti vreodată şi la altceva decât la lucru? Eşti chiar atât de lipsit de sentimente?

Craig păstră tăcerea. Dar nu acesta era cel mai bun mod de a o convinge să se culce. Ea continuă cu o voce din ce în ce mai ascuţită:

— Ăsta e necazul cu toţi bărbaţii: devin nesimţitori.

— Ce vrei să spui cu asta? Vrei să ştii dacă sunt neliniştit? Ei bine, nu sunt.

Îi venise greu să pronunţe aceste cuvinte. „Nu trebuie să mă dau bătut“, se gândi el. Se aşeză în capul oaselor şi aprinse lumina.

— Dacă asta îţi dă vreo satisfacţie, draga mea, să ştii că ai reuşit să mă trezeşti, aşa cum ţi-ai propus.

— Cred că e timpul să sunăm, spuse Veda. Şi dacă n-o faci tu, o fac eu.

Craig se ridică în picioare.

— Bine, sun eu. Dar să nu care cumva să te învârţi pe lângă mine în timp ce vorbesc la telefon. N-am chef să creadă cineva că sunt un bărbat cicălit de nevastă. Rămâi aici.

Era uşurat că Veda forţase nota. Ieşi din dormitor şi

închise ferm uşa în urma lui. Puse aparatul în funcţiune şi îşi anunţă numele. După o pauză, pe ecran apăru imaginea unui bărbat cu o figură gravă, în ţinută de amiral. Acesta se aplecă în faţă şi chipul lui umplu tot ecranul.

— Domnule Craig, spuse el, situaţia se prezintă în felul următor: fiul dumneavoastră se află încă în compania celor doi yevzi. Au folosit o metodă extrem de ingenioasă pentru a trece bariera şi bănuim că în momentul de faţă în Depouri se găsesc cam o sută de yevzi deghizaţi în băieţi. În ultima jumătate de oră nu a încercat nimeni să ajungă de cealaltă parte. De aceea credem că toţi yevzii din Oraşul Solar, care erau dinainte pregătiţi să facă faţă acestui mijloc defensiv, sunt acum pe teritoriul Depourilor. Deşi nu s-a semnalat niciun punct particular de concentrare, noi considerăm criza iminentă.

— Şi fiul meu? întrebă Craig impasibil.

— Fără nicio îndoială, în ce îl priveşte pe fiul dumneavoastră mai au şi alte planuri. Facem eforturi să îi procurăm o armă, dar nu i-ar oferi decât o siguranţă parţială, în cel mai bun caz.

Nefericit, Craig îşi dădu seama că interlocutorul său avea grijă să nu îi spună nimic care să-i poată da speranţe.

— Aţi lăsat o sută de yevzi să ajungă la „Cale“ fără să ştiţi ce scop urmăresc? murmură el.

— E foarte important pentru noi să aflăm obiectivele lor, răspunse amiralul. Ce îi interesează? Ce consideră ei atât de valoros încât să merite un risc atât de mare? Din partea lor este o iniţiativă extrem de curajoasă şi este de datoria noastră să lăsăm lucrurile să ajungă la un final. Bănuim ce scop urmăresc, dar vrem să avem certitudinea. În ultimul moment, ne vom strădui să salvăm viaţa fiului dumneavoastră, dar nu vă putem garanta nimic.

Timp de o clipă, Craig privi situaţia din punctul de

vedere al acestor oameni duri. Pentru ei, moartea lui Diddy nu va reprezenta nimic mai mult decât un incident regretabil. „Au fost puţine victime" se va scrie în ziare. Cine ştie, poate într-o zi vor face din el chiar un erou.

— Regret, spuse amiralul, dar sunt nevoit să vă cer să închideţi. În acest moment fiul dumneavoastră se află sub navă şi vreau să îi acord toată atenţia. La revedere.

Craig întrerupse legătura şi se ridică în picioare. Îşi adună tot curajul care îi mai rămăsese şi intră în dormitor.

— Totul pare să fie în regulă, anunţă el pe un ton vesel.

Nu primi niciun răspuns. Veda stătea întinsă pe pat, cu capul pe pernă. Evident, se culcase cu intenţia de a-l aştepta să se întoarcă şi adormise pe loc.

Craig o înveli grijuliu, apoi se strecură lângă ea sub pături, în zori era încă treaz, neliniştit, nefericit şi obosit.

— Ce ţi-a şoptit? întrebă Jackie.

Cei trei băieţi coborau pe scara rulantă în tunelul de sub „Cale". Diddy, care ciulea urechile încercând să audă sunetul — nu era niciun zgomot deosebit — se întoarse spre ei.

— Ce ţi-a spus şi ţie, nimic mai mult.

Jackie păru să mediteze asupra răspunsului. Ajunseră pe pasarelă. Diddy porni înainte. Nonşalant, căuta din privire un stâlp metalic marcat cu un H. Deodată îl văzu la treizeci de metri în faţa lui.

Vocea lui Gil se ridică în spatele lui:

— Atunci de ce să fi făcut efortul să-ţi şoptească ţie la ureche, dacă oricum ne spunea tuturor?

Erau neîncrezători. Diddy simţi un fior, dar răspunse cu sânge rece:

— Cred că pur şi simplu se distra cu noi.

— Se distra!? exclamă Jackie.

— Ce facem sub navă? întrebă Gil.

— Am obosit, făcu Diddy.

Se aşeză pe marginea pasarelei, lângă coloana de metal de aproape doi metri diametru, care se pierdea în înălţimi şi începu să îşi legene picioarele. Cei doi yevzi trecură pe lângă el şi se opriră de cealaltă parte a stâlpului. Diddy simţi un fel de ameţeală. „Acum vor comunica între ei, sau cu alţii".

Îşi stăpâni bătăile inimi şi pipăi cu mâna sub bara pe care stătea. Degetele sale alunecară rapid de-a lungul metalului lucios şi atinseră un obiect. Apucă strâns arma şi, cu un singur gest perfect sincronizat, o strecură în buzunar. Apoi fu cuprins de slăbiciune — urmarea şocului.

Deveni treptat conştient de vibraţiile care se propagau din bara metalică în propriile oase. Încălţările sale speciale absorbiseră cea mai mare parte din ele, iar el fusese atât de preocupat de armă încât nu le remarcase imediat. Acum însă le observă. Un tremur imperceptibil îi scutura corpul. Devenise o parte din sunet; muşchii şi organele lui vibrau la unison. Pentru moment uită complet de yevzi şi nu se mai gândi decât la ciudăţenia situaţiei: era acolo, aşezat pe metalul gol, lipsit de orice protecţie, zbârnâind cu aceeaşi frecvenţă ca sunetul însuşi.

Sub nava gigantică, trepidaţiile erau formidabile. Depourile erau construite din metal. Dar materialul amortizor cu care erau pavate străzile nu putea înăbuşi forţele şi energiile violente care fuseseră concentrate pe o suprafaţă atât de mică. Aici reactoarele atomice aveau o temperatură atât de ridicată, încât explodau fără încetare, frizând cataclismul, iar maşinile puteau distruge plăci de oţel electrizat în greutate de o sută de tone.

Încă opt ani şi jumătate şi nava colosală va decola, iar el, Diddy, se va afla la bordul ei. Familiile care locuiau în

Depouri fuseseră selecţionate pe baza a două criterii: pentru că unul din părinţi avea calificarea necesară pentru a participa la construcţia navei şi pentru că aveau un copil care urma să crească pe navă sau în vecinătatea ei.

Pentru o fiinţă umană era singurul mod de a învăţa cum să înţeleagă şi să conducă această navă spaţială de dimensiunile unui munte. Cu cei 2820 de metri lungime, ea concentra geniul ingineresc al mai multor secole. Era rezultatul unei munci atât de minuţioase, implica cunoştinţe atât de vaste şi o specializare atât de adâncă, încât demnitarii care o vizitau priveau uluiţi sutele de aparate, cadrane şi instrumente de la fiecare etaj. La nivelele inferioare fuseseră deja instalaţi pereţii luminoşi.

Iar el se va afla la bordul ei! Diddy sări în picioare, tremurând de surescitare. În aceeaşi clipă, cei doi yevzi apărură din spatele stâlpului.

— Hai să mergem! strigă Jackie. Am pierdut destul timp pe aici.

Starea de exaltare a lui Diddy pieri.

— Unde să mergem?

— Până acum noi ne-am ţinut după tine, interveni Gil. Ca să schimbăm, ce-ar fi să vii tu acolo unde vrem noi să ne ducem?

Lui Diddy nici nu-i trecu prin cap să protesteze.

— Sigur, spuse el.

Firma de neon care strălucea pe clădire conţinea un singur cuvânt: CERCETARE. În jur se plimbau o mulţime de băieţi, singuri sau în grupuri. În depărtare, se zăreau alţii, părând să hoinărească fără niciun scop precis. Era greu de crezut că toţi erau yevzi, dar Diddy presimţea că acesta era adevărul, ceea ce îi dădea o senzaţie de greaţă.

Cercetare... Deci asta îi interesa. În această clădire,

oamenii puseră la punct bacteriile anti-yevd ale barierei. Nu avea nicio idee despre ce voiau yevzii să ştie referitor la acel proces. Poate că o informaţie cât de mică le va permite să distrugă materialul sau organismul sursă şi să neutralizeze astfel întregul sistem de apărare. Educatorul făcuse în repetate rânduri aluzie la o atare posibilitate.

Toate uşile clădirii erau închise, în timp ce la celelalte edificii erau deschise.

— Deschide tu, Diddy, îl îndemnă Jackie.

Ascultător, Diddy întinse mâna spre clanţă. Se opri, fiindcă doi oameni se apropiau de ei.

— Salut, puştiule, îl strigă unul din ei. Ce coincidenţă, să ne întâlnim din nou!

Diddy uită de uşă şi se întoarse spre cei doi. Semănau foarte bine cu „oamenii" care îl însoţiseră până la barieră şi care se folosiseră de el pentru testul bacterian. Singurii yevzi din Oraşul Solar care se aflau în interiorul barierei nu puteau fi decât indivizi deveniţi imuni la acel tip de bacterii pe care îl izolase Diddy pentru ei într-un loc determinat al barierei.

Ar fi fost o coincidenţă prea improbabilă ca toţi agenţii yevd să aparţină acelui grup.

Oricum nu avea importanţă.

— E o minune că am dat încă o dată de tine. Vrem să mai facem un experiment. Tu te duci înăuntru. Probabil că Cercetarea este apărată într-un mod foarte special. Dacă reuşim să dovedim aici valabilitatea ipotezei noastre, atunci yevzilor le va fi mult mai greu să pătrundă pe teritoriul Depourilor, şi asta datorită nouă. Merită efortul, nu-i aşa?

Diddy încuviinţă. Se simţea rău şi se temea că, în ciuda pregătirii sale, nu va fi în stare să vorbească pe un ton natural.

— Intri înăuntru, rămâi acolo câteva clipe, inspiri adânc şi ieşi. Asta e tot.

Diddy deschise şi intră. Uşa se închise automat în spatele
lui.

Se afla într-o sală largă, luminată puternic. „Aş putea să fug“ se gândi el. „Ei nu vor îndrăzni să vină după mine“. Dar sala era goală, ceea ce îi tăie avântul. Absenţa oricărei persoane era ceva neobişnuit. Majoritatea departamentelor din Depouri lucrau douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

În spatele lui, uşa se deschise din nou şi Diddy se întoarse. Singurii yevzi vizibili erau Jackie şi Gil care păstrau faţă de intrare o distanţă respectuoasă. Ceilalţi băieţi se aflau mai departe. Cel care deschisese uşa nu voia să-şi asume riscul de a aspira o doză din vreun compus primejdios.

— Poţi să ieşi acum, rosti vocea de cealaltă parte a pragului. Dar nu uita să inspiri adânc şi să-ţi ţii respiraţia.

Diddy trase adânc aer în piept. Când ajunse afară, uşa se închise automat. Cei doi „poliţişti" îl aşteptau. Unul din ei îi întinse un flacon mic prevăzut cu un tub de cauciuc.

— Suflă în asta.

După ce copilul se execută, yevdul dădu sticluţa însoţitorului său, care se îndepărtă rapid şi dispăru după colţul clădirii.

— N-ai remarcat nimic anormal? îl întrebă primul. Diddy şovăi. Acum când se gândea mai bine, i se părea că aerul din interior era mai dens, mai greu de respirat decât aerul obişnuit. Clătină încet din cap:

— Nu, nu cred.

— Poate n-ai fost atent, spuse yevdul pe un ton indulgent, după care adăugă repede: Ar fi bine să-ţi facem

şi un test sanguin. Ridică degetul.

Înţepătura acului îl făcu pe Diddy să scâncească uşor, dar îl lăsă pe celălalt să îi ia sânge. Gil se apropie.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă el nerăbdător.

— Bineînţeles, răspunse „omul“. Du asta prietenului meu.

Gil o luă la fugă. Trecu un minut, apoi un altul, apoi...

— A, făcu „omul“, iată-i.

Diddy privi perechea care se apropia, silindu-se să zâmbească. Yevdul se îndreptă cu pas vioi spre colaboratorul său. Dacă cei doi „oameni“ purtau un dialog, Diddy nu putea auzi nimic. De fapt era convins că între ei avea loc un schimb de semnale luminoase. Conversaţia, indiferent de ce natură ar fi fost, se opri. Yevdul care jucase de fiecare dată rolul purtătorului de cuvânt se apropie de Diddy şi spuse:

— Puştiule, ne-ai fost de mare ajutor. Se pare că ne vom aduce o contribuţie importantă la lupta împotriva yevzilor. Ştiai că atmosfera din sala în care ai intrat conţine un gaz artificial, un compus al fluorului? E foarte interesant. Dar nu prezintă niciun risc. Chiar dacă un yevd, cu metabolismul lui pe bază de fluor, intră înăuntru, e în perfectă siguranţă — atâta timp cât nu încearcă să-şi folosească energia organică pentru a provoca o distrugere sau pentru a stabili o comunicare. Această energie acţionează ca un catalizator, declanşând o reacţie chimică de unire între fluorul din aer şi cel din corpul yevdului — şi ştii ce se întâmplă cu fluorul la o temperatură normală, atunci când sunt reunite anumite condiţii?

Diddy ştia. Cunoaşterea reacţiilor chimice ale fluorului şi compuşilor săi făcuse parte din educaţia lui de la bun început.

— Arde violent, continuă „omul“ cu o aparentă

satisfacţie. Şi doar un yevd poate cauza explozia. E foarte inteligent. Dar bănuiesc că vreţi să intraţi şi să aruncaţi o privire prin clădire. Bine, mergeţi. Tu nu, i se adresă lui Diddy. Aşteaptă un minut. Vreau să stăm puţin de vorbă. Vino cu mine.

El şi Diddy se traseră la o parte în timp ce „băieţii" se năpusteau înăuntru pe uşă. Şi-i închipui cum se răspândeau prin săli, în căutarea secretelor. „Cineva va face ceva," îşi spuse el disperat. „Nu mai poate dura mult timp".

— Să ştii, puştiule, că ne-ai făcut un serviciu de o importanţă extremă. Ca să-ţi faci o idee, o să-ţi spun câteva lucruri. Prietenul meu şi cu mine am ţinut toată noaptea sub observaţie clădirea Cercetării. Cei care lucrează aici se retrag de obicei pe la douăsprezece. La această oră am văzut venind doi muncitori, care au instalat nişte echipament şi au plecat. Au montat un releu radio deasupra uşii, precum şi nişte megafoane înăuntru şi afară. În rest, nimic remarcabil. Acum nu mai e nimeni în clădire în afară de băieţi. Îţi dai seama cât de mult depind oamenii de aici de bariera care interzice accesul yevzilor în Depouri.

Făcu o pauză, apoi reluă:

— Bineînţeles, yevzii au obţinut deja cea mai mare parte a informaţiilor şi, dacă în cele din urmă reuşesc să treacă bariera, vor putea pune gardieni de jur-împrejurul clădirii, împiedicând astfel chiar şi cele mai puternice forţe militare să distrugă apărarea edificiului. Evident, ofensiva ar putea pulveriza de la distanţă paznicii, dar e greu de crezut că o vor face rapid. Cel mai probabil, vor încerca întâi alte metode.

Înţelegi unde duce asta? Yevzii ar avea ocazia să descopere unele din secretele Cercetării. O dată ieşiţi din

clădire, ar putea comunica informaţiile aflate altor indivizii care nu se află în zona periculoasă; ulterior, fiecăruia nu i-ar rămâne decât să scape pe cont propriu. Ar fi o încercare temerară, dar yevzii au mai făcut aşa ceva şi înainte. Ar fi foarte simplu. Numai că, datorită nouă, pericolul a trecut.

— Diddy, prefă-te că nu auzi, şopti o voce de deasupra.

Copilul se încordă, dar se destinse imediat. Se ştia de mult timp că dispozitivele acustico-fonetice ale yevzilor, fiind profund inserate în muşchii care amortizau vibraţiile, nu detectau şoaptele.

— Trebuie să intri în clădire, continuă vocea la fel de încet. O dată ajuns înăuntru, rămâi în apropierea uşii. Asta e tot. Mai târziu vei primi noi ordine.

Diddy identifică sursa glasului: se afla deasupra uşii. „Muncitorii de care vorbea yevdul“, se gândi el tulburat. „Care au instalat radioul… de acolo trebuie să vină“.

Dar cum putea să intre când creatura îl ţinea atât de mult de vorbă?

Yevdul tocmai îi spunea ceva de o recompensă, dar Diddy abia îl auzi. Distrat, privi în spatele „omului“. Se vedea un şir lung de clădiri, unele luminate puternic, altele în semiîntuneric. În strălucirea intensă a navei, silueta lui arunca pe pământ o umbră lungă. Cerul era la fel de întunecat. Zorile trebuiau să apară în câteva ore, dar nimic nu le anunţa încă.

— Trebuie neapărat să intru, spuse Diddy disperat. Soarele va răsări în curând şi am încă o mulţime de locuri de explorat.

— În locul tău n-aş pierde prea mult timp înăuntru, spuse yevdul. Du-te să arunci o privire şi vino să-mi spui ce fac ceilalţi băieţi.

Diddy deschise uşa cu mâna tremurând şi intră. Lăsă uşa să se închidă singură în spatele lui.

— Diddy, şopti din nou vocea, ascultă-mă. Un yevd este dependent de energia sa celulară, în afară de cazul în care are o armă vizibilă. Prin natura lor, yevzii nu pot purta haine. Veşmintele omeneşti şi forma umană sunt doar imagini produse de corpul lor. Acum, gândeşte-te cu atenţie. Ai văzut pe vreunul din băieţi înarmat? Răspunde în şoaptă.

— Nu-mi amintesc.

— Să sperăm că nu te înşeală memoria. În acest caz, orice armă pe care o vei vedea va fi o simplă imagine.

Erau doi, aplecaţi deasupra unui birou, în extremitatea opusă a sălii.

— Doi, repetă vocea în şoaptă. Perfect. Scoate pistolul şi lichidează-i.

Diddy vârî mâna în buzunar, înghiţi cu greu şi îşi scoase arma. Mâna îi tremura puţin, dar se antrenase timp de cinci ani pentru acest moment şi se simţea extrem de calm. Cu acest gen de armă, nu era nevoie să fie un trăgător de elită.

Din ţeava pistolului ţâşni un fascicul albastru incandescent. Yevzii schiţară mişcarea de a o lua la fugă, dar se prăbuşiră.

— I-ai nimerit? întrebă vocea.

— Da.

Vocea îi tremura. La celălalt capăt al sălii, cele două creaturi, care fuseseră doi băieţi rotofei, se transformau treptat. După moarte, imaginile înşelătoare dispăreau. Diddy văzuse fotografii, dar nu era acelaşi lucru: carnea întunecată, picioarele bizare...

Vocea îl făcu să-si revină:

— Ascultă... Toate uşile sunt încuiate. Nimeni nu poate intra sau ieşi. Plimbă-te prin clădire. Trage în oricine îţi iese în cale. Oricine! Fii indiferent la implorări. Îţi vor spune că

nu sunt decât nişte copii: nu-i crede. Ştim unde se află băieţii adevăraţi. Aici nu sunt decât yevzi. Distruge fără milă.

Îmi pare rău că aşa a trebuit să se întâmple. Dar tu erai singurul pe care îl puteam folosi. Ai intrat împreună cu ei. Eşti încă în viaţă. Asta numai pentru că ei îşi închipuie că le-ai putea fi de folos în cazul în care ceva merge prost. Eşti singurul pe care nu îl bănuiesc cu adevărat. Am fi putut utiliza alte metode, dar ne-ar fi costat sute de vieţi omeneşti. Acum să trecem la acţiune. Tu ai grijă de cei dinăuntru, noi ne ocupăm de cei de afară.

Şi adu-ţi aminte de pregătirea ta. Fii prudent. Înainte de a trece o uşă, vezi ce se află în spatele ei. Ţine minte că ei nu pot să te atace. Dacă încearcă, vor lua foc. Succes, Diddy. Rezultatul luptei depinde de tine.

Capcana era atât de bine pusă la punct, încât copilul nu fu nicio clipă realmente în pericol.

Era încă întuneric beznă când Diddy luă un aeromobil de la Intersecţia 2 spre dealul de pe care „exploratorii" ca el trebuiau să asiste la răsăritul soarelui. Urcă treptele care duceau spre vârful colinei. Acolo erau deja câţiva băieţi, unii aşezaţi, ceilalţi în picioare.

Nu putea jura că erau oameni, dar era convins. Un yevd n-ar fi avut niciun motiv să participe la un asemenea ritual.

Diddy se lăsă să cadă la umbra unui arbust, lângă un băiat a cărui umbră se întindea pe pământ în faţa lui. După un moment de tăcere, întrebă:

— Cum te cheamă?

— Mart.

Deşi avea o voce ascuţită, băiatul îi răspunsese în şoaptă.

— Ai găsit sunetul?

— Da!

— Şi eu.

Diddy ezită, gândindu-se la ceea ce realizase. Îşi aminti în treacăt de pregătirea sa. Era minunat că, datorită ei, un băiat de nouă ani fusese capabil să acţioneze aşa cum acţionase el. După aceea ideea îi dispăru din conştiinţă şi spuse:

— A fost amuzant, nu-i aşa?

— Sigur.

Se lăsă tăcerea. Diddy distingea strălucirea intermitentă a furnalelor atomice care îşi proiectau pe cer reflexele albe. În depărtare, o aură luminoasă, scânteind ca o bijuterie, punea în evidenţă silueta vasului. Cerul nu mai era atât de întunecat şi Diddy observă că umbrele din jurul lui îşi pierdeau din densitate; deveniseră cenuşii. Mart stătea ghemuit sub arbust; era mai mic decât el.

Zările se luminau din ce în ce mai mult. Copilul privi spre navă. Razele soarelui încă invizibile căzură pe armăturile metalice superioare. Lucirile se extinseră şi asupra părţii inferioare, care era terminată. Conturul negru, masiv, al navei se profilă pe fundalul cerului. Apăru din umbră — un obiect incredibil care depăşea prin dimensiuni tot ce-l înconjura. La orizont, clădirea Administraţiei părea că face parte din schelele ce susţineau nava; era ca un stâlp alb, ce înfrunta colosul întunecat.

Soarele răsărise de mult; în picioare, Diddy privea, pradă unei mândrii exaltate. În lumina noii zile, nava dădea impresia că se pregătea să decoleze. Nu încă, se gândi el emoţionat, nu încă. Dar va veni şi ziua aceea. şi când va sosi ceasul, cea mai mare navă concepută şi construită vreodată de oameni îşi va îndrepta prora spre spaţiul liber dintre stelele apropiate şi îşi va lua zborul spre întunecimea spaţiului. Atunci yevzii vor fi obligaţi să capituleze. Pentru

că ei nu posedau nimic care să semene cu aşa ceva.

În cele din urmă, stăpânit de senzaţia familiară de gol în stomac, Diddy coborî dealul. Luă micul dejun într-un bufet cu autoservire. După aceea, fericit, luă un elicar spre casă.

Din dormitor, Craig auzi cum se deschidea uşa apartamentului. Dar nu fu suficient de rapid, fiindcă soţia lui era deja cu mâna pe clanţă. O privi clătinând uşor din cap.

— Trebuie să fie obosit, îi spuse el blând. Să-l lăsăm să se odihnească.

Şovăind, Veda se lăsă condusă înapoi în patul ei.

Diddy traversă salonul în vârful picioarelor, intră în camera lui, unde se afla şi Educatorul şi se dezbrăcă. Când se strecură între cearşafuri, îşi dădu seama că un tremur uşor făcea aerul să se mişte. Patul lui vibra, ca şi geamurile de plexiglas. Podeaua trosnea imperceptibil în ritmul oscilaţiilor omniprezente, fără sfârşit.

Diddy surâse fericit, dar era epuizat. Niciodată nu va mai avea nevoie să îşi pună întrebări despre sunet. Era o emanaţie a Depourilor, un abur, un fum impalpabil de vibraţii, provocate de mulţimea de edificii şi maşini din metal. Sunetul va fi cu el toată viaţa. Deoarece, atunci când construcţia navei va fi terminată, un sunet asemănător, la fel de pătrunzător, va face să vibreze fiecare placă a blindajului său.

Adormi; pulsând adânc în el, sunetul făcea parte integrantă din viaţa lui.

Îi dăruia plenitudinea.

CĂUTAREA

Patul de spital de sub el era tare. O clipă, lui Drake i se păru că asta îl incomoda. Se răsuci încercând să găsească o poziţie mai bună şi înţelese că senzaţia de disconfort nu era de natură fizică. Era ceva mental, o impresie de gol interior, pe care o resimţise din clipa în care i se comunicase data.

După o perioadă de timp, aparent interminabilă, se deschise uşa. Intrară doi bărbaţi şi o infirmieră.

— Ei, Drake, cum te simţi? exclamă unul din vizitatori pe un ton jovial. E trist că te văd în starea asta.

Individul era rotofei şi avea un aer cumsecade. Strânse viguros mâna lui Drake care, după câteva secunde de tăcere, lăsă să îi iasă dintre buze întrebarea stupidă, dar necesară:

— Scuzaţi-mă, murmură el încruntat, ne cunoaştem?

— Mă numesc Bryson şi sunt director cu vânzările la firma „Scris Expres". Fabricăm stilouri, creioane, cerneală, hârtie şi o mulţime de alte articole asemănătoare. Se găsesc chiar şi în băcănii. Acum două săptămâni te-am angajat ca reprezentant şi ai plecat în călătorie. După aceea am aflat că ai fost găsit într-un şanţ, în stare de inconştienţă. Spitalul mi-a dat de ştire că eşti aici. M-au putut anunţa datorită actelor de identitate găsite asupra ta.

Drake încuviinţă. Dar era dezamăgit. Sperase că va fi de ajuns ca cineva să îi umple golul din memorie, însă nu fusese.

— Ultimul lucru de care îmi amintesc, domnule Bryson, spuse el într-un sfârşit, este hotărârea mea de a solicita un loc de muncă la firma dumneavoastră. Tocmai fusesem reformat, pentru un motiv oarecare. Probabil că atunci s-a întâmplat ceva cu mintea mea şi...

Se întrerupse şi deschise ochii mari. Îi trecu prin cap o idee îngrozitoare. Încheie cu o voce lentă, conştient de senzaţia de neplăcere care punea stăpânire pe el:

— Se pare că sufăr de amnezie.

Medicul care intrase împreună cu Bryson îi aruncă o privire pătrunzătoare, iar Drake reuşi să surâdă slab.

— Cred că sunt în regulă, doctore. Mă preocupă un singur lucru: ce am făcut în ultimele două săptămâni? Stau şi îmi storc creierii... E ceva în mintea mea, dar nu reuşesc deloc să îmi aduc aminte.

Medicul zâmbi în spatele pince-nez-ului.

— Mă bucur că suporţi atât de bine. Nu ai de ce să te îngrijorezi. Cât despre ce ai făcut, îţi garantez pe baza experienței mele personale că o persoană amnezică duce o viaţă normală. Una din caracteristicile cele mai frecvente ale afecţiunii este că victima se dedică unor preocupări noi. Tu nici măcar n-ai ajuns aici.

Doctorul tăcu şi rotofeiul domn Bryson reluă pe un ton vesel:

— Pot să îţi povestesc cu ce te-ai ocupat în timpul primei săptămâni. Când te-am angajat, am aflat că ţi-ai petrecut copilăria într-un sat mic care se găseşte pe linia Warwick Junction — Kissling. Bineînţeles, ţi-am repartizat teritoriul respectiv. Ne-ai expediat comenzi din cinci oraşe diferite, dar nu ai ajuns la Kissling. Poate asta te ajută. Nu?

Bryson ridică din umeri.

— Îmi pare rău. Oricum, treci să mă vezi imediat ce te pui pe picioare. Eşti un agent bun, iar agenţii buni sunt rari.

— Aş dori să prospectez aceeaşi regiune, dacă se poate, spuse Drake.

Bryson încuviinţă.

— Sigur. Tot ce ai de făcut este să termini treaba începută şi să mergi mai departe. Bănuiesc că vrei să afli

ce ţi s-a întâmplat.

— Exact. Vreau să pornesc în căutarea... propriei memorii.

Se forţă să zâmbească.

— Dar acum ţin să vă mulţumesc că aţi venit.

— Nu face nimic. La revedere.

Bryson strânse călduros mâna lui Drake, după care plecă.

Două zile mai târziu, Drake coborî din „Transcontinental“ la staţia Warwick Junction şi rămase clipind din ochi, în lumina strălucitoare a dimineţii. Avusese deja o primă deziluzie. Sperase că şirul de case care se contura pe fundalul dealurilor din depărtare îi va trezi amintiri.

Îi trezise câteva amintiri, dar numai din copilărie, când trecuse prin Junction, împreună cu părinţii lui, cu diverse ocazii. Acum erau locuinţe noi şi o gară care nu existase acolo în urmă cu douăzeci de ani. În mod clar, creierul lui refuza cu încăpăţânare să îi furnizeze o informaţie cât de mică cu privire la activitatea lui din ultimele două săptămâni. Drake clătină din cap uluit. „Trebuie să mă cunoască cineva“, se gândi el. „Trebuie să fie cineva care m-a văzut. Am stat de vorbă cu negustori, cu călători, cu angajaţi ai căilor ferate, cu portari de hotel. Am fost întotdeauna sociabil şi...“

Un glas voios îi întrerupse reflecţiile.

— Hei, Drake! Salut! Arăţi de parcă te-ai gândi la o înmormântare!

Drake se întoarse. Cel care îi vorbise era un tânăr subţire,
cam de vreo treizeci de ani, cu părul negru şi tenul întunecat. Era puţin cocoşat, ca un băiat prea slab care a

cărat prea multe valize. Probabil remarcă ceva în privirea lui Drake fiindcă adăugă grăbit:

— Îţi aminteşti de mine, nu-i aşa? Bill Kellie! (Râse vesel.) Chiar avem ceva de discutat. Ce-ai făcut cu fata aceea, Selanie? Am fost de două ori la Piffer's Road de când m-am întâlnit ultima dată cu tine şi ea nu a mai apărut. A…

Se întrerupse şi se uită atent la Drake.

— Ascultă, îţi aminteşti de mine, nu-i aşa?

Ceea ce îl stupefia pe Drake era că celălalt menţionase numele Piffer's Road. Avusese el ideea să se întoarcă la ferma unde se născuse? Să mai vadă o dată vechea proprietate? Îşi stăpâni exaltarea intensă şi îşi dădu seama după expresia lui Kellie că era timpul să îi dea o explicaţie — ceea ce şi făcu.

— Aşa că, vezi tu, sunt în ceaţă, încheie el. Poate, dacă nu ai nimic împotrivă, îmi dai şi mie o idee despre ce s-a întâmplat în timpul cât eram împreună. Cine e fata asta, Selanie?

— Îţi spun imediat, cum să nu, spuse Kellie încruntându-se. Sigur nu glumeşti?

Cu un gest, Drake îl făcu să tacă.

— Bine, bine, te cred. Mai avem o jumătate de oră până la sosirea cursei spre Kissling. Deci ai avut amnezie? Am auzit şi eu de chestia asta, dar... de fapt, tu nu crezi că bătrânul ar putea avea o legătură cu...

Îşi lovi palma stângă cu pumnul drept.

— Pariez că asta e!

— Bătrânul! repetă Drake.

Se stăpâni şi continuă pe un ton ferm:

— Ce-i cu povestea asta?

Trenul încetini. De cealaltă parte a geamului se derula o

vale verde, prin care curgea un pârâu sclipitor, mărginit de arbori. Apoi apărură nişte case, câteva linii secundare şi începutul unui peron de lemn.

O fată înaltă, subţire, cu un coş în mână, trecu prin dreptul lui. În spatele lui, agentul care se urcase la ultima gară şi care intrase în vorbă cu el, murmură:

— A! Iat-o pe Selanie. Mă întreb ce fel de fleacuri vinde astăzi.

Drake se lăsă pe spate. Văzuse tot ce era de văzut la Piffer’s Road. Ce ciudat era acest sentiment de dezinteres! La urma urmei, se născuse la cinci kilometri depărtare. Şi totuşi, nu îi păsa deloc. Cu oarecare întârziere înregistră numele pronunţat de celălalt.

— Selanie... Ciudat nume. Ai zis că vinde lucruri?

— Chiar că vinde! exclamă Kellie.

Îşi dădu probabil seama de violenţa cu care vorbise, fiindcă oftă adânc. Ochii săi albaştri fixară privirea lui Drake. Vru să spună ceva, ezită şi în cele din urmă zâmbi misterios.

— Trebuie să îmi cer scuze. Tocmai mi-am dat seama că am monopolizat conversaţia de când am început să discutăm.

Drake îi adresă un surâs politicos.

— A fost foarte interesant.

— Vreau să spun, insistă Kellie, că mi-am amintit, între alte lucruri, vindea şi stilouri.

Drake ridică din umeri. Se întrebă dacă nedumerirea lui crescândă era vizibilă. Kellie scoase un stilou şi i-l întinse.

— Observi ceva neobişnuit la el?

Stiloul era lung, subţire, confecţionat dintr-un material de culoare închisă, aparent foarte scump. Drake deşurubă încet capacul — încet, fiindcă se gândi, nu fără ironie, că urma să înceapă una din acele discuţii despre meritele

comparate ale produselor pe care le desfăcea.

— Noi facem articole din aceeaşi categorie, se grăbi el să precizeze. Firma mea le vinde negustorilor cu amănuntul la preţul de un dolar.

Abia închise gura că înţelese că se dăduse de gol. Victorios, Kellie spuse pe un ton nepăsător:

— Exact atât mi-a cerut şi ea.

— Cine?

— Selanie! Fata care s-a urcat în tren. În curând o să ne prezinte ceva nou. Întotdeauna are de vânzare ceva nou şi diferit!

Smulse stiloul dintre degetele lui Drake.

— O să-ţi arăt ce e ciudat la instrumentul ăsta.

Luă unul din paharele de hârtie puse la dispoziţia călătorilor pe pervazul ferestrei şi spuse pe un ton preţios:

— Priveşte!

Ţinând stiloul deasupra paharului, apăsă pe partea de sus. Cerneala începu să curgă.

După trei minute, recipientul era plin ochi. Kellie deschise fereastra şi vărsă cu atenţie conţinutul pe geam. Drake îşi reveni din starea de uluire care îl cuprinsese.

— Dumnezeule! exclamă el. Ce fel de rezervor ai în stiloul ăsta? A…

— Aşteaptă!

Vocea lui Kellie era calmă, dar demonstraţia părea să îi producă atât de multă plăcere, încât Drake se stăpâni cu un oarecare efort. Avu o senzaţie de ameţeală când Kellie repetă experimentul şi cerneala începu din nou să curgă din stiloul fantastic.

— Nu observi nimic deosebit?

Întâi, Drake scutură din cap, apoi avu intenţia să declare că remarcabilă era doar cantitatea. În schimb strigă răguşit:

— Cerneala era albastră. Acum e roşie!

— Sau poate preferi purpurie, spuse Kellie liniştit. Sau galbenă. Sau verde. Sau violetă.

La fiecare culoare pe care o numea, din stilou ţâşnea un jet de cerneală cu nuanţa respectivă. De fiecare dată, răsucea uşor partea pe care apăsa. Cu tonul triumfător al cuiva care a exploatat şi ultima rămăşiţă de dramă dintr-o situaţie, Kellie încheie:

— Vei să încerci şi tu?

Drake luă în mână instrumentul incredibil, cu gestul unui amator de artă care mângâie o bijuterie nepreţuită. Auzea ca prin ceaţă glasul lui Kellie, care continua să vorbească:

— ...tatăl ei le fabrică. E un geniu în ce priveşte fleacurile. Ar trebui să vezi câteva din articolele pe care le-a vândut în tren luna trecută. Mai devreme sau mai târziu, tăticul va avea ideea strălucită de a construi o uzină. Atunci, toate fabricile de stilouri şi alte societăţi vor da faliment.

Drake se gândise deja la asta. Înainte să poată deschide gura, stiloul îi fu smuls dintre degete. Kellie se aplecă spre un domn elegant cu părul argintiu, care stătea în capătul opus al compartimentului.

— Am remarcat că priveaţi stiloul în timp ce îl arătam prietenului meu. Aţi vrea să vă uitaţi mai bine la el?

— Da, mi-ar face plăcere!

Călătorul vorbise pe un ton scăzut, dar timbrul vocii sale trezi un ecou în amintirea lui Drake. În momentul în care degetele sale apucară stiloul, acesta se rupse.

— Ah! exclamă Kellie deconcertat.

— Îmi cer scuze.

Domnul cel elegant scoase o bancnotă de un dolar.

— E vina mea. Puteţi cumpăra altul de la fata care va trece pe aici.

Să lăsă pe spate şi se ascunse în spatele unui ziar.

Drake observă cum Kellie îşi muşca buzele. Privea pe rând stiloul rupt, hârtia de un dolar şi pe bărbatul cu păr argintiu, al cărei chip era acum invizibil din cauza ziarului. În cele din urmă, oftă.

— Nu înţeleg. Aveam stiloul ăsta de o lună. L-am scăpat o dată pe trotuar şi de două ori pe podea, şi nu i s-a întâmplat nimic, iar acum se rupe ca un băţ putred!

Ridică din umeri şi urmă pe un ton plângăreţ;

— Bineînţeles, nu te poţi aştepta ca tatăl lui Selanie să producă ceva de calitate cu mijloacele de care dispune...

Se întrerupse şi exclamă bucuros:

— A, iat-o pe Selanie! Oare ce ne va arăta astăzi?

Un zâmbet viclean i se întinse pe chipul prelung.

— Aşteaptă să-i vâr în ochi stiloul rupt! Când l-am cumpărat, mi-am bătut joc de ea, i-am spus că nu se poate să nu aibă o şmecherie. Ea s-a supărat şi mi l-a garantat pe viaţă. Dar ce dracu' vinde astăzi? Uite! se adună toţi în jurul ei.

Drake se ridică în picioare şi întinse gâtul ca să vadă mai bine peste capetele mulţimii fata care, la celălalt capăt al vagonului, era pe cale să facă o demonstraţie.

— Dumnezeule! exclamă cineva. Cât cereţi pentru paharele astea? Cum funcţionează?

— Pahare! repetă Drake.

Fascinat, se îndreptă spre grupul de oameni. Dacă văzuse bine, atunci tânăra arăta acestora un recipient plin cu lichid. Ei beau, iar recipientul se umplea la loc. „Se bazează pe acelaşi principiu ca şi stiloul", se gândi Drake. „Tatăl ei a inventat un mod de a precipita lichidele. E genial". Dacă reuşea să încheie cu el un contract în numele firmei, sau în nume propriu, era un om făcut.

Glasul cristalin al tinerei se ridică peste murmurul excitat

al mulţimii şi îi întrerupse visarea:

— Preţul este un dolar bucata. Funcţionează prin condensarea chimică a gazelor atmosferice. Este un procedeu pe care numai tatăl meu îl cunoaşte. Dar aşteptaţi! Încă nu mi-am terminat demonstraţia!

Vocea ei calmă şi puternică răsuna în liniştea ce se lăsase în jurul ei.

— După cum vedeţi, sunt pahare fără mâner, pliabile. Întâi le deschizi. În partea de sus au o rotiţă pe care trebuie să o răsuceşti în sensul acelor de ceasornic.

La un moment dat, paharul se umple cu apă. Dar, priviţi! Întorc rotiţa ceva mai mult. Acum lichidul devine verde; este o băutură dulce şi foarte parfumată. Întorc şi mai mult rotiţa. Acum lichidul s-a transformat într-o băutură acrişoară, de culoare roşie, foarte răcoritoare pe vreme caldă.

Întinse paharul celor din jur. În timp ce acesta trecea din mână în mână, Drake reuşi să îşi mute privirea de la el şi să se uite la fată. Era înaltă — cam de un metru şaptezeci — şi avea părul şaten închis. Trăsăturile ei reflectau inteligenţă. Era subţire şi drăguţă, şi ţinuta ei mândră îi dădea un aer distant, în ciuda felului în care apuca bancnotele ce i se întindeau. Vocea ei se ridică din nou:

— Îmi pare rău, dar nu pot vinde unei persoane decât un singur pahar. Vor apărea pe piaţă după război. Acestea nu reprezintă decât suveniruri.

Mulţimea se risipi şi fiecare îşi căută locul. Fata înaintă pe interval şi se opri în faţa lui Drake. Acesta se trase la o parte instinctiv, apoi se controlă şi îi spuse:

— Aşteaptă! Prietenul meu mi-a arătat unul din stilourile pe care le vinzi. Mă întreb...

Ea încuviinţă cu gravitate.

— Da, mai am câteva. Doriţi şi un pahar?

Drake îşi aminti de Kellie.

— De fapt prietenul meu ar dori să cumpere un stilou nou. Al lui s-a rupt şi...

— Regret, nu îi pot vinde un al doilea stilou.

Tăcu, deschise ochii mari şi repetă încet:

— Aţi spus că al lui s-a... rupt!

Păru că se clatină şi spuse pe un ton sălbatic:

— Arătaţi-mi! Unde e prietenul dumneavoastră?

Smulse cele două bucăţi de stilou din mâna lui Kellie şi le contemplă. Buzele începură să îi tremure, la fel şi degetele. Faţa îi era palidă, trasă.

— Vă rog să îmi explicaţi ce s-a întâmplat, şopti ea.

Kellie tresări surprins.

— Păi în momentul care i-l întindeam domnului de acolo...

Se întrerupse fiindcă fata nu îl mai asculta, ci se răsuci pe
călcâie. Fu ca un semnal. Bătrânul lăsă ziarul la o parte şi o privi fix. Ea se uită la el cu expresia fascinată a unei păsări hipnotizate de un şarpe. Se clătină din nou, apoi o luă la fugă. Fu cât pe ce să scape coşul din mână, dar reuşi să nu îl piardă.

O clipă mai târziu, Drake o zări alergând pe peron. Se transformă curând într-o siluetă minusculă care se îndrepta rapid înspre Piffer’s Road.

— Ce dracu’! exclamă Kellie.

Se întoarse spre bătrânul cu păr argintiu şi se răsti la el pe un ton agresiv:

— Ce i-aţi făcut?...

Se întrerupse. Drake, care se pregătea să ceară şi el explicaţii, renunţă la rândul lui.

Agentul tăcu, şi lui Drake îi trebuiră câteva clipe ca să-şi

dea seama că povestirea se încheiase. Peronul de la Warwick Junction era inundat de soare.

— Asta e tot? întrebă el. Am rămas acolo ca doi nătărăi, intimidaţi de un bătrân? Aşa s-a sfârşit afacerea? Încă nu ştii ce a speriat-o pe fată?

Expresia lui Kellie era ciudată. Arăta ca un om care caută un cuvânt, sau o frază care să descrie indescriptibilul, în cele din urmă spuse gânditor:

— Era ceva în atitudinea lui... ca şi când ar fi concentrat în el răutatea şi duritatea tuturor directorilor din lume. Pur şi simplu am tăcut amândoi.

Drake înţelese ce voia celălalt să spună. Clătină din cap cu un aer posomorât.

— Nu a coborât?

— Nu. Doar tu ai coborât.

— Poftim?!

— E absurd, dar aşa s-a întâmplat. L-ai rugat pe şeful de tren să-ţi lase valizele la biroul de bagaje din Inchney. Înainte să pornească trenul, te-am văzut mergând pe stradă, în direcţia în care fugise fata şi... A vine cursa de Kissling.

Trenul — jumătate de pasageri şi jumătate marfar — intră cu zgomot în gară. Câteva minute mai târziu dispăru şerpuind în largul văii. Drake abia îşi dădea seama că prietenul lui continua să vorbească; privea uimit locurile unde copilărise şi pe care şi le amintea atât de vag. În cele din urmă luă o decizie: în această după-amiază va merge la Inchney, îşi va face rondul până la ora de închidere a magazinelor, după care, într-un fel sau altul, va ajunge la Piffer's Road şi va face cercetări. Era vară şi noaptea venea târziu, deci avea tot timpul. Dacă îşi amintea exact, ferma se afla la zece kilometri de oraş. În cel mai rău caz, se putea întoarce pe jos la Inchney în două ore.

Prima etapă a aventurii se dovedi a fi simplă; la hotel i se spuse că era un autobuz care pleca la şase.

La şase şi douăzeci, Drake coborî la Piffer’s Road şi privi cum autobuzul se îndepărta pe şosea. Zgomotul motorului se stinse treptat. Drake traversă calea ferată târându-şi picioarele. Era cald, iar pardesiul care îi atârna pe braţ îl incomoda. Ştia că mai târziu se va face răcoare dar, pentru moment, aproape regreta că îl luase cu el.

În faţa primei case stătea o femeie, în genunchi, lucrând la peluză. Drake şovăi, apoi se apropie de gard şi o privi o clipă. Se întrebă dacă ar fi trebuit să îşi amintească de ea.

— Scuzaţi-mă, doamnă, se hotărî el într-un târziu.

Ea nici nu se întoarse spre el, nici nu se ridică în picioare. Era slabă şi osoasă şi purta o rochie imprimată. Probabil că îl văzuse venind, dacă se încăpăţâna să tacă.

— Aţi putea, vă rog, să îmi spuneţi unde locuieşte un domn în vârstă împreună cu fiica lui, insistă Drake. Pe fată o cheamă Selanie. Vinde stilouri, pahare şi alte obiecte, în tren.

De data aceasta femeia se sculă şi se apropie de el. Văzută de aproape, părea mai scundă şi ceva mai drăguţă. Expresia ochilor ei cenuşii avea ceva ostil, dar până la urmă învinse curiozitatea.

— Nu tot dumneavoastră aţi venit pe aici acum două săptămâni, şi aţi întrebat de ei? V-am spus că locuiesc în păduricea de acolo.

Arătă cu mâna un pâlc de copaci aflat la patru sute de metri depărtare de şosea şi îl privi neîncrezătoare.

— Nu înţeleg, murmură ea.

Drake nu vedea cum ar putea să îi explice acestei creaturi bănuitoare, cu o voce răguşită, despre amnezia lui şi categoric nu avea de gând să o informeze că locuise odată în regiune.

— Vă mulţumesc mult, spuse el grăbit. Eu...

— Nu are rost să treceţi pe acolo. Au plecat chiar în ziua în care aţi venit, cu rulota lor. Nimeni nu i-a mai văzut.

— Au plecat! exclamă Drake.

Dezamăgirea lui era atât de mare încât era gata să se arate mai vorbăreţ. Apoi observă că femeia zâmbea satisfăcută, ca şi când ar fi reuşit să dea o lovitură decisivă unui individ antipatic.

— Cred că o să mă duc totuşi să arunc o privire, spuse Drake sec.

Se răsuci pe călcâie şi porni la drum. Era atât de furios încât o vreme nici nu îşi dădu seama că mergea prin şanţ şi nu pe şosea. Mânia i se transformă rapid în nemulţumire, după care se linişti. Dacă tot era acolo, de ce să nu arunce o privire.

Uluitor totuşi cum femeia îl făcuse să îşi piardă sângele rece într-un timp atât de scurt! Clătină din cap mustrându-se pe sine însuşi. Trebuia să fie atent. Procesul de căutare a propriei memorii îl epuiza.

Când intră în păduricea umbroasă, o briză uşoară se porni din senin, mângâindu-i faţa. Foşnetul arborilor în bătaia vântului era singurul zgomot care tulbura liniştea serii. După o clipă înţelese că speranţele lui vagi care îl conduseseră de-a lungul călătoriei erau zadarnice, fiindcă nu era nimic care să demonstreze că pe acolo trecuseră nişte fiinţe umane: nicio conservă goală, niciun gunoi, nici măcar cenuşă. Nemângâiat, se învârti o vreme fără rost, după care scotoci cu un băţ printr-o grămadă de lemn putred. În cele din urmă se întoarse pe şosea. De data aceasta, femeia fu cea care îl chemă. Şovăi înainte de a răspunde invitaţiei. Poate că totuşi ea ştia mai mult decât îi spusese. Acum părea mai prietenoasă decât înainte.

— Aţi găsit ceva? întrebă ea cu un interes ascuns cu

stângăcie.

„Ce face curiozitatea din om!“ se gândi Drake. Zâmbi trist şi ridică din umeri.

— O rulotă care pleacă e ca fumul care se împrăştie.

— Bineînţeles că nu a mai rămas nimic după ce a trecut bătrânul pe acolo, pufni femeia dispreţuitoare.

Drake făcu un efort să îşi stăpânească emoţia.

— Bătrânul! repetă el.

Ea încuviinţă şi urmă pe un ton aspru:

— Da, un bătrân elegant. Întâi a întrebat pe toată lumea ce vânduse Selanie. Două zile mai târziu, când ne-am trezit dimineaţa, nu mai era nimic.

— V-au furat totul?

— Aproape, se încruntă femeia. În locul fiecărui obiect era o bancnotă de un dolar. Dar pentru genul ăsta de articole a fost furt în toată regula. De exemplu eu cumpărasem o tigaie care...

— Dar ce voia? o întrerupse el uluit. Nu v-a dat nicio explicaţie când v-a pus întrebările? Doar nu l-aţi lăsat să vă ia un interogatoriu aşa, din senin.

Spre uimirea lui Drake femeia se fâstâci.

— Nu ştiu ce m-a apucat, mărturisi ea posomorâtă. Avea ceva special. Era foarte autoritar şi convingător, ca un fel de director. Ticălosul! încheie ea furioasă.

Brusc deveni din nou ostilă. Îl privi pătrunzător pe Drake.

— De fapt de ce îmi reproşaţi că am răspuns la întrebări? Dumneavoastră ce faceţi? Nu mă trageţi de limbă? Spuneţi-mi exact; sunteţi sau nu cel care a venit pe aici acum două săptămâni? Şi care e rolul dumneavoastră în toată afacerea?

Drake şovăi. Perspectiva de a fi nevoit să îşi spună povestea unor astfel de oameni îl obosea. Totuşi era sigur

că femeia ştia mai mult. Selanie şi tatăl ei petrecuseră o lună întreagă în acel loc şi un lucru era neîndoielnic: dacă existau informaţii în legătură cu ceea ce voia el să ştie, atunci femeia se afla în posesia lor. Se hotărî.

— Aşa că, vedeţi, îşi încheie el nesigur relatarea, sunt... cum să vă spun... În căutarea propriei memorii. Poate m-am lovit la cap, deşi nu am vânătăi. Sau poate m-a drogat cineva. Oricum, mi s-a întâmplat ceva. Spuneţi că m-am dus acolo. M-am întors? Dacă nu, ce am făcut?

Tăcu şi tresări fiindcă femeia deschise brusc gura şi urlă cu toată puterea:

— JIMMY!! VINO!!

— Da, mamă, se auzi o voce de copil din interiorul casei.

Nedumerit, Drake văzu ţâşnind pe uşă afară un băiat cam de vreo doisprezece ani, cu părul ciufulit şi cu o faţă prelungă, vioaie. Uşa se trânti în spatele lui. Ascultă parţial cum mama îi explica fiului cum „pe domnul l-au lovit în cap oamenii din rulotă, el şi-a pierdut cunoştinţa aşa că ar vrea să îi povesteşti ce ai văzut“.

După aceea, femeia se întoarse mândră spre Drake.

— Jimmy n-a avut niciodată încredere în oamenii aceia. Era sigur că erau străini, sau ceva de felul ăsta, aşa că îi ţinea sub supraveghere. V-a văzut când v-aţi dus acolo şi ştie tot ce s-a întâmplat până în momentul în care a plecat rulota. Dacă vă poate spune în amănunţime tot ce aţi făcut, este pentru că a văzut totul prin geam. De altfel, a intrat o dată în rulotă, când ei nu erau acolo şi a controlat peste tot, ca să se asigure că nu făceau trafic ilegal, bineînţeles.

Drake încuviinţă. Era un pretext pentru practicarea spionajului. Cu atât mai bine pentru el, se gândi cinic.

Vocea ascuţită a lui Jimmy răsună în amurg.

Era cald. După ce o întrebă pe femeia care locuia în

prima casă unde stăteau bătrânul şi fiica lui, Drake se îndreptă spre pâlcul de copaci indicat.

În spatele lui se auzi de două ori şuieratul trenului, după care acesta începu să pufăie. Neliniştit, Drake îşi stăpâni impulsul de-a o lua la fugă spre tren. Oricum era prea târziu. În afară de asta, un om nu renunţă atât de uşor la speranţa de a face avere. Gândindu-se la stilou şi la pahar, iuţi pasul.

Nu văzu rulota decât atunci când intră în pădurice. Zărind-o, se opri brusc. Era mult mai mare decât îşi închipuise, lungă cât un vagon de marfă şi cu o formă curioasă, aerodinamică.

Bătu la uşă, dar nu primi niciun răspuns.

„A fugit în direcţia asta“, se gândi el încordat. „Trebuie să fie înăuntru". Indecis, dădu un ocol monstrului pe roţi. Avea de jur-împrejur o centură de ferestre la nivelul ochilor săi. Prin ele se vedea un tavan lucios şi partea superioară a pereţilor cu lambriuri. Erau trei camere şi o a doua intrare care dădea direct în cabina camionului de care era ataşată rulota.

Drake ciuli urechea, dar nu se auzea nimic în afara foşnetului uşor al frunzelor în bătaia vântului. În depărtare, trenul şuieră jalnic. Încercă clanţa şi uşa se deschise atât de uşor, încât îşi pierdu orice ezitare. O împinse cu grijă.

Camera era luxoasă. Podeaua, de culoare închisă, sclipitoare, părea făcută dintr-un mozaic minunat. Pereţii erau acoperiţi cu lambriuri bogate, elegante. În faţa uşii se afla o canapea; mai erau două scaune, trei birouri şi câteva rafturi sculptate pe care se găseau obiecte de artă. Primul lucru care îi atrase atenţia fu coşul fetei, aşezat lângă intrare.

Se aşeză imediat pe prag, cu picioarele atârnând în afară. Liniştea îl calmă în cele din urmă; începu să studieze

curios conţinutul coşului. Înăuntru erau o duzină de stilouri magice, cel puţin treizeci de pahare pliabile, veşnic pline, o duzină de obiecte sferice, de culoare neagră pe care le manipulă fără niciun rezultat şi trei perechi de pince-nezuri. Fiecare pereche avea o rotiţă transparentă montată lateral pe lentila dreaptă. Nici una din ele nu avea toc şi se părea că nu exista niciun pericol să se spargă. Perechea pe care o încercă i se potrivi perfect pe nas şi timp de o clipă crezu că era bună pentru vederea lui. Apoi observă diferenţa. Toate lucrurile păreau mai aproape — nu mărite sau deformate, ca şi când ar fi privit printr-un binoclu de câmp. Nu îi obosea deloc ochii. Îi veni ideea să învârtă rotiţa.

Imediat, obiectele din cameră se apropiară şi mai mult şi efectul de binoclu crescu de două ori. Tremurând puţin, învârti din nou rotiţa, o dată într-un sens, o dată în celălalt. Câteva secunde îi fură de ajuns pentru a-i confirma fantastica realitate. Purta o pereche de pince-nez cu lentile adaptabile, o combinaţie incredibilă între telescop şi microscop. Super-ochelari!

Uluit, Drake aşeză obiectul miraculos la loc în coş şi, luând o hotărâre bruscă, intră în rulotă şi se îndreptă spre camera din fund.

Intenţia lui era doar să se uite înăuntru. Dar o singură privire îl convinse că un perete întreg era acoperit cu rafturi încărcate cu tot felul de articole. Drake luă în mână un obiect mic, delicat care semăna cu un aparat de fotografiat. Studie obiectivul şi degetele lui apăsară peste ceva care cedă presiunii. Auzi un clic şi dintr-o deschizătură posterioară ieşi un carton lucios. Era o fotografie.

Reprezenta partea de sus a unei feţe umane. Avea o profunzime remarcabilă, iar culorile erau redate extrem de fidel. Privirea intensă a personajului îl derută pe Drake, apoi îşi dădu seama că se uita la propriul chip. Fotografia se

developase imediat.

Surprins, Drake o vârî în buzunar, puse instrumentul la loc şi, tremurând, ieşi din rulotă. Se îndreptă spre şoseaua care ducea spre sat.

— ... un minut mai târziu, spuse Jimmy, v-aţi întors, aţi urcat înăuntru, aţi închis uşa şi v-aţi dus în camera din fund. V-aţi întors atât de brusc încât aproape m-aţi văzut; am crezut că plecaserăţi. După aceea...

Uşa rulotei se deschise. O voce de femeie spuse ceva pe un ton categoric, dar Drake nu înţelese sensul cuvintelor. Un bărbat mormăi ceva drept răspuns. Uşa se închise. Din camera din mijloc se auziră nişte zgomote.

Drake se ghemui lipindu-se de perete.

— ... şi asta e tot, domnule, încheie Jimmy. M-am gândit că se va sfârşi prost şi am fugit acasă, să îi spun mamei.

— Vrei să spui, protestă Drake, că am fost atât de fraier încât să mă întorc ca să mă prindă, şi că nu am îndrăznit să mă arăt?

Băiatul ridică din umeri:

— Vă strângeaţi lângă perete. Asta e tot ce am putut vedea.

— Şi ei nu s-au uitat în cameră, în timp ce tu trăgeai cu ochiul?

Jimmy şovăi.

— Vedeţi, spuse el ca şi când ar fi vrut să se apere, după aceea s-a întâmplat ceva foarte ciudat. Cam la o sută de metri depărtare m-am uitat în urmă şi camionul împreună cu rulota dispăruseră.

— Dispăruseră? repetă Drake încet.

Totul i se părea ireal.

— Adică au pornit motorul şi s-au îndreptat spre şosea?

Băiatul scutură din cap cu încăpăţânare.

— Oamenii întotdeauna încearcă să mă prindă cu mâţa în sac în punctul ăsta. Dar eu ştiu foarte bine ce am văzut şi ce am auzit. Nu am auzit niciun zgomot de motor. Au dispărut dintr-o dată, pur şi simplu.

Drake simţi un fior neplăcut de-a lungul spinării.

— Şi eu eram înăuntru? întrebă el.

— Eraţi înăuntru.

Femeia întrerupse tăcerea care urmă răspunsului, spunând fiului său:

— Foarte bine, Jimmy, acum poţi să te întorci la joacă.

Se întoarse spre Drake:

— Vreţi să ştiţi ce cred eu?

Drake făcu un efort de concentrare.

— Ce credeţi?

— Ei bine, fac afaceri necurate, amândoi. Nu înţeleg cum am putut s-o credem pe fată, când ne-a spus că tatăl ei fabrică toate şmecheriile. De fapt bătrânul îşi petrecea timpul plimbându-se prin regiune ca să cumpere fier vechi. E adevărat că aveau o marfă excelentă, recunoscu ea şovăind. Guvernul afirmă că după război vom trăi regeşte, şi nu e o glumă. Neajunsul e că oamenii ăştia nu au mai mult de câteva sute de articole. Le vând într-un oraş, după care le fură şi le vând din nou în altul.

Deşi era absorbit de gândurile proprii, Drake îşi contemplă uimit interlocutoarea. Nu era prima dată când se lovea de logica specifică a oamenilor subdezvoltaţi din punct de vedere intelectual, dar neruşinarea cu care aceştia ignorau faptele ce le contraziceau teoriile false, îl scandaliza întotdeauna.

— Nu văd unde ar fi profitul lor, spuse el. Mi-aţi zis că lăsau un dolar în locul fiecărui obiect furat.

— Oh! exclamă femeia.

Faţa i se lungi, căpătând o expresie nedumerită. Când îşi dădu seama cât de greşită era ipoteza ei, se înroşi de mânie şi mârâi:

— O fi vreun truc publicitar.

Venise momentul de a pune capăt conversaţiei, aşa că Drake se grăbi să întrebe:

— Ştiţi cumva dacă pleacă cineva spre Inchney astă-seară? Trebuie să ajung acolo.

Schimbarea subiectului îşi făcu efectul: obrajii femeii reveniră la culoarea normală. Spuse gânditoare:

— Nu, nu ştiu pe nimeni. Dar puteţi face autostopul. O să vă ia cineva până la urmă...

A doua maşină căreia îi făcu semn opri. Când ajunse la hotel era noapte. Începu să mediteze:

„O fată şi tatăl ei, cu o rulotă plină de obiecte care nu au pereche în lume. Ea le vinde drept suveniruri, câte unul fiecărei persoane. El cumpără fier vechi. Pentru ca absurditatea să fie absolută, apare un bătrân care cumpără din nou articolele vândute sau — îşi aminti de stiloul lui Kellie — le sparge. Ca să nu mai pun la socoteală amnezia ciudată a unui agent comercial pe nume Drake...“

Undeva în spatele lui, o voce masculină strigă consternată:

— Uite ce aţi făcut! L-aţi rupt!

— Îmi pare rău, răspunse o voce calmă, sonoră. Costă un dolar, parcă aşa spuneaţi. Bineînţeles, îl plătesc. Iată... Toate scuzele mele.

Drake se ridică şi se întoarse. Un bărbat înalt, frumos, cu păr argintiu, tocmai se scula de lângă un tânăr care privea prostit cele două bucăţi ale unui stilou rupt din mâna lui. Bătrânul se îndreptă spre uşa turnantă care dădea în stradă, dar Drake ajunse la ea înaintea lui şi îi vorbi pe un

ton politicos dar sec:

— Un minut, vă rog. Aş dori să îmi explicaţi ce mi s-a întâmplat după ce am urcat în rulota lui Selanie şi a tatălui ei. Cred că sunteţi persoana cea mai potrivită pentru asta.

Se opri. Ochii necunoscutului erau ca două lacuri de lavă topită, iar privirea lor părea că îl străpunge, pătrunzându-i până în adâncul creierului. Drake îşi aminti ca prin ceaţă că Kellie îi povestise cum, în tren, acest om îi neutralizase pe amândoi cu o singură privire fatală. Cu un salt ca de tigru, celălalt veni lângă el şi îi prinse mâna într-o strânsoare de fier, care îi amorţi braţul.

— Pe aici… spre maşina mea, spuse bătrânul cu o voce convingătoare, căreia nu puteai să îi rezişti.

Drake îşi aduse aminte confuz că urcase într-o maşină lungă, strălucitoare. Tot restul se pierdea în întuneric.

Zăcea întins pe o suprafaţă tare. Deschise ochii şi contemplă plafonul. Era o cupolă înaltă de şaizeci de metri şi lată de cel puţin nouăzeci; aproape un sfert din suprafaţa ei îl constituia un geam prin care intra o lumină lăptoasă, difuză, ca şi când razele unui soare invizibil ar fi încercat să pătrundă printr-o ceaţă subţire, dar persistentă. După ce se desprindea de cupolă, geamul continua la infinit. La infinit! Drake scoase o exclamaţie înăbuşită şi sări în picioare. Mintea lui refuza să accepte ceea ce vedea cu ochii.

Un coridor se întindea la nesfârşit, pierzându-se într-o pâclă cenuşie. Mai erau un balcon şi două galerii mărginite de balustrade, nenumărate uşi sclipitoare şi, din când în când, un coridor lateral, sugerând alte coridoare, care piereau în profunzimea acestei clădiri monstruoase.

Drake îşi reveni încet din şocul teribil prin care trecuse, îl obseda amintirea bătrânului, precum şi tot ce se petrecuse înainte de apariţia lui. „M-a vârât în maşina lui şi m-a adus

până aici“, se gândi el posomorât.

Dar de ce era el aici? Nicăieri pe Pământ nu exista o astfel de construcţie.

Îl trecu un fior. Cu preţul unui efort apreciabil se îndreptă spre cea mai apropiată dintre uşile acelea înalte, sculptate şi o deschise. N-ar fi putut spune la ce se aştepta, dar prima lui reacţie fu de dezamăgire. Se afla într-un birou larg, cu pereţii goi. Într-o parte se înşirau nişte dulapuri elegante şi, chiar în faţa uşii, era o masă mare de lucru. Câteva scaune, două canapele confortabile şi altă uşă ornamentată completau decorul. Nu era nimeni. Totul sclipea de curăţenie şi nu se vedea nici cel mai mic fir de praf. De asemenea, nici
ourmă de viaţă.

Drake constată că a doua uşă era încuiată; sau poate modul de funcţionare al clanţei era prea complicat pentru el.

Reîntors pe coridor, îşi dădu seama cât de intensă era liniştea ce îl înconjura. Pantofii lui scoteau un zgomot strident când mergea. Toate uşile dădeau în camere asemănătoare, nelocuite.

Judecând după ceasul său, trecuse o jumătate de oră. Apoi încă o jumătate de oră. După care văzu în depărtare uşa. La început îi apăru ca o pată luminoasă. Conturul i se preciză treptat şi Drake văzu că era un geam imens, lucitor, montat într-un cadru de pătrate divers colorate. Măsura cel puţin cincisprezece metri în înălţime. Prin suprafaţa transparentă zări nişte trepte largi de marmură, care se pierdeau într-un fel de ceaţă, încât după şase metri deveneau invizibile.

Drake fu cuprins de nelinişte. Locurile acestea aveau ceva anormal. Ceaţa groasă care ascundea totul se agăţa de toate lucrurile... Se scutură. Probabil la capătul treptelor

se afla apă, apă caldă supusă unui curent constant de aer rece, ceea ce dădea naştere unei ceţi dense. Încercă să îşi imagineze o clădirea lungă de cincisprezece kilometri, construită lângă un lac şi îngropată pentru totdeauna în norii cenuşii.

„Trebuie să ies de aici,“ îşi spuse el disperat.

Clanţa se afla la nivelul obişnuit, dar era greu de crezut că va putea manevra o uşă atât de imensă, cu ajutorul unui mâner atât de mic comparativ cu uşa. Totuşi, se deschise imediat, cu uşurinţă, ca o maşină admirabil echilibrată. Drake păşi în mijlocul ceţii cotropitoare şi începu să coboare treptele, la început rapid, apoi din ce în ce mai prudent. Nu avea rost să se rostogolească într-un lac.

În total erau o sută de trepte. Când ajunse la ultima, nu văzu apă. Nu văzu nicio fundaţie, nicio podea. Nu era nimic altceva decât ceaţă.

Cuprins de ameţeală, Drake urcă înapoi în patru labe. Încerca o stare de slăbiciune atât de puternică, încât i se părea că înaintează cu o încetineală exasperantă. Avu senzaţia de coşmar, că treptele se vor prăbuşi sub el, de vreme ce nu exista nimic care să le susţină. Apoi îi trecu prin minte un gând şi mai îngrozitor: dacă uşa nu se deschidea dinafară, era condamnat să rămână aici, pe pragul eternităţii, pentru totdeauna.

Însă uşa se deschise.

Operaţia îi slei şi ultimele puteri.

O dată ajuns de cealaltă parte a uşii, se prăbuşi epuizat pe podea. După un timp îşi puse întrebarea: ce legătură avea cu toate acestea o fată pe nume Selanie, care vindea în tren fleacuri încântătoare? Nu găsi niciun răspuns.

Acum când era în siguranţă, frica îi dispăru. Se ridică în picioare, ruşinat că cedase atât de uşor panicii şi luă o hotărâre: va explora fantasticul edificiu de la un capăt la

altul. Undeva trebuia să fie o ascunzătoare pentru paharele care se umpleau singure. Poate va găsi şi mâncare; în curând i se va face foame şi sete. Întâi însă va intra într-unul din birouri, ca să cerceteze fiecare dulap şi să cotrobăie prin fiecare sertar.

Avusese intenţia chiar să le forţeze, dar se dovedi inutil. Sertarele se deschiseră imediat ce trase de ele. Dulapurile nu erau încuiate. Erau pline de fişe, registre, tot felul de dosare. Drake întinse câteva din ele pe masă şi le frunzări fără să înţeleagă nimic. Nu înţelegea nimic, dar degetele îi tremurau şi avea impresia că şi creierul îi fusese cuprins de un fel de fierbinţeală. În cele din urmă, cu un efort de voinţă, alese un dosar şi împinse la o parte tot restul. Îl deschise la întâmplare şi citi următoarele:

REZUMAT AL RAPORTULUI

POSESORULUI KINGSTON CRAIG

AFACEREA IMPERIULUI LYCEUS II

27.346-27.378 după Hristos.

Încruntat, Drake privi data apoi îşi reluă lectura:

„Istoria normală a acestei perioade se reduce la o abilă uzurpare a puterii de către un tiran. Studiul atent al personajului a revelat o nevoie anormală de a-şi asigura protecţia în detrimentul celorlalţi.

SOLUŢIE TEMPORARĂ: A fost avertizat împăratul, care aflând că avea de a face cu un posesor, aproape a leşinat. Instinctul de conservare l-a îndemnat să dea garanţii referitoare la conduita sa ulterioară.

COMENTARIU: Această soluţie a produs o lume de probabilitate de tip 5 şi trebuie considerată temporară din

cauza activităţii permanente şi extrem de complexe pe care profesorul Link o desfăşoară la sfârşitul secolului două sute şaptezeci şi trei.

CONCLUZIE: întoarcere la Palatul Nemuririi după o absenţă de trei zile.“

Drake şedea nemişcat ca o statuie. În cele din urmă se lăsă pe spate în scaun, dar impresia de vid interior persista. Nu ştia ce să creadă despre raportul respectiv. Totuşi, întoarse pagina şi citi mai departe:

REZUMATUL RAPORTULUI POSESORULUI
KINGSTON CRAIG

„Acesta este cazul lui Laird Graynon, inspector de poliţie la Circa 900 a oraşului New York. Acuzat pe nedrept de corupţie pe 7 iulie 2830, a fost deenergizat.

SOLUŢIE: Am obţinut cererea de pensionare a inspectorului Graynon la două luni de la data sentinţei. S-a retras la ferma sa şi de atunci influenţa sa este redusă la minimum. A trăit în această lume de probabilitate până la moartea sa, survenită în 2874. Exemplu perfect de 290A

CONCLUZIE: întoarcere la Palatul Nemuririi după o oră“.

Erau sute, mii de astfel de menţiuni în toate dosarele. Fiecare purta titlul „RAPORTUL POSESORULUI KINGSTON CRAIG", care întotdeauna se întorcea la „Palatul Nemuririi" după un număr anumit de zile, ore sau săptămâni. O dată, absenţa sa dură trei luni, întrucât fu nevoit să se ocupe de o afacere obscură care privea „stabilirea demarcaţiei temporale între secolul nouăzeci şi opt şi nouăzeci şi nouă" şi implica „Învierea în lumile lor probabile, active şi personale, a trei persoane asasinate, numite..."

Torturat de junghiuri ascuţite de foame şi sete, Drake îşi

dădu brusc seama că era acolo, în această clădire imensă şi îngrozitoare, citind divagaţiile unui om care nu putea fi decât nebun. Lumina difuză din încăpere devenea din ce în ce mai slabă. Sursa ei trebuia să fie în exterior. Când ajunse în coridorul larg, gol, înţelese adevărul. Deasupra cupolei transparente, ceaţa se întuneca. Venea noaptea. Încercă să nu se mai gândească la faptul că rătăcea singur în acest palat lugubru care semăna cu un cavou, privind înaintarea înceată a umbrelor peste marmura cenuşie şi întrebându-se ce s-ar putea ivi din locuri ascunse atunci când întunericul va invada totul.

— Ajunge, imbecilule! strigă el sălbatic.

Vocea sa răsună în liniştea ce domnea peste tot.

„Trebuie să existe un loc unde locuiau aceşti... posesori", se gândi el. La etajul respectiv nu erau decât birouri, dar mai erau şi alte etaje. Se impunea să găsească o scară. Nu văzuse nici una de pe coridorul principal.

Dădu peste una, în primul hol lateral în care intră. Drake sări treptele, câte patru o dată, şi încercă întâia uşă pe care o zări. Se trezi în salonul unui apartament somptuos. Avea şapte camere, dintre care una era bucătăria, scânteind în penumbră. Dulapurile construite în perete erau pline de recipiente transparente. Conţinutul acestora i se părea în acelaşi timp familiar şi străin.

Drake nu simţea nicio emoţie. Nu fu deloc surprins atunci când, după ce manevră o pârghie minusculă montată pe o conservă de pere, fructele se vărsară pe masă, în ciuda faptului că aceasta nu se deschisese. Se mulţumi ca la a doua încercare să aibă grijă să folosească o farfurie. Mai târziu, sătul, căută nişte comutatoare ca să aprindă lumina, dar era prea întuneric ca să mai vadă ceva.

În dormitor se afla un pat mare cu baldachin; într-un sertar al noptierei era o pijama. Culcat între cearşafurile

răcoroase, pradă amorţelii care precede somnul, Drake se gândi confuz: Selanie... oare de ce se temea de bătrân? Şi ce s-ar fi putut întâmplă în rulotă, pentru ca el, Ralph Carson Drake, să fie implicat irevocabil în această aventură?

Dormi agitat, obsedat de întrebări.

Lumina, la început îndepărtată, se apropie şi deveni mai strălucitoare. Întâi fu ca o trezire obişnuită. Apoi, în momentul în care deschise ochii, amintirile îi invadară memoria. Era întins pe partea stângă şi era ziua în amiaza mare. Cu coada ochiului vedea deasupra lui baldachinul patului, de culoare albastră-argintie şi, sus de tot, tavanul.

În ajun nu observase cât de vastă şi de luxoasă era camera în care se găsea: covoare groase, moi, pereţi lambrisaţi, mobile tapiţate cu un material scump, de nuanţă roz. Patul era gigantic, cu patru coloane.

Gândurile lui se opriră brusc, fiindcă, întorcând capul spre dreapta, privirea îi căzu pentru prima dată pe jumătatea cealaltă a patului. Lângă el era întinsă o femeie care dormea adânc. Avea părul şaten închis, un gât alb ca zăpada, trăsături fine şi inteligente. Părea în jur de treizeci de ani.

Drake nu îşi continuă observaţiile. Ca un hoţ în noapte, se strecură afară din pat şi se ghemui pe podea. Îngrozit, îşi ţinu răsuflarea fiindcă respiraţia regulată care se auzea dinspre pat se întrerupse. Urmă un oftat, apoi... dezastrul.

— Ce Dumnezeu faci acolo jos, dragule? murmură somnoroasă o voce de contraaltă, cu un timbru de violoncel.

Femeia se mişcă, iar Drake se chirci şi mai tare, aşteptând ţipătul pe care îl va provoca descoperirea că nu el era „dragul". Dar nu se întâmplă nimic. Chipul încântător apăru peste marginea patului şi ochii ei cenuşii îl priviră

liniştiţi. Aparent, uitase prima întrebare fiindcă spuse:

— Azi trebuie să pleci pe Pământ, dragule?

Drake era stupefiat. Întrebarea în sine era atât de absurdă încât tot restul rămânea pe al doilea plan. De fapt, începea să înţeleagă.

Era una din acele lumi de probabilitate despre care citise în rapoartele posesorului Kingston Craig. Un univers paralel, posibil pentru Ralph Drake. Undeva, în culise, exista cineva, care va face tot posibilul să se producă. Toate acestea numai fiindcă pornise în căutarea propriei memorii.

Drake se sculă. Transpira, inima îi bătea în piept ca un ciocan, iar genunchii îi tremurau. Totuşi se ridică în picioare şi răspunse:

— Da, plec pe Pământ.

Asta îi dădea un pretext ca să scape de acolo cât mai rapid. Se îndreptă spre scaunul pe care îşi lăsase hainele când înţelesul propriilor cuvinte îi zgudui pentru a doua oară sistemul nervos, deja slăbit.

SĂ PLECE PE PĂMÂNT! Acest fapt era transcendent oricărei realităţi pe care o cunoştea. Avu senzaţia că creierul se topea. Dar de unde să plece pe Pământ? Răspunsul dement se infiltră în cele din urmă în spiritul lui — de la Palatul Nemuririi, bineînţeles, palatul pierdut în ceaţă, în care locuiau posesorii.

Intră în sala de baie. În ajun observase în penumbră un flacon transparent de alifie, cu eticheta: „Pentru înlăturat barba — ungeţi-vă faţa, apoi spălaţi-vă“. Operaţia îi luă o jumătate de minut. Îi mai trebuiră cinci minute pentru restul toaletei. Ieşi din baie complet îmbrăcat. Îşi simţea creierul ca un bolovan şi el însuşi mergea ca un bolovan care se scufundă în apă.

— Dragule!

— Da?

Drake se întoarse încordat spre ea, dar constată uşurat că nu se uita la el. Ţinea în mână unul din acele stilouri magice şi, încruntându-se, studia nişte cifre într-un registru mare.

— Relaţia noastră personală începe să se strice. Va trebui să stai mai mult la Palat, să îţi inversezi vârsta, în timp ce eu voi pleca pe Pământ ca să adaug câţiva ani la a mea. Dai tu dispoziţiile necesare, te rog?

— Da, răspunse Drake.

Traversă salonul, apoi vestibulul. Ajuns în coridor, se sprijini de peretele de marmură rece şi neted. Inversarea vârstei! se gândi el disperat. Deci asta era funcţia acestei clădiri incredibile! Fiecare zi petrecută aici te întinerea cu o zi şi era indispensabil să mergi din când în când pe Pământ pentru a restabili echilibrul.

Era din ce în ce mai uluitor. Ceea ce i se întâmplase lui în rulotă era atât de important, încât o întreagă organizaţie supraumană făcea eforturi să îl împiedice să afle adevărul. Astăzi trebuia să descopere secretul, să exploreze fiecare etaj, să găsească un fel de... birou central. Puţin câte puţin, se destinse şi ieşi din starea de surescitare în care intrase. Apoi auzi pentru prima dată nişte zgomote: voci, oameni care circulau încoace şi încolo la etajul inferior.

Sări spre balustradă. Ar fi trebuit să îşi dea seama. Prezenţa femeii reprezenta un semn că aici trăia o lume completă. Pe coridoarele înainte pustii şi tăcute, mişunau acum bărbaţi şi femei, ca pe o stradă aglomerată dintr-un oraş mare. Toţi se grăbeau şi fiecare avea o destinaţie precisă.

— Salut, Drake! vorbi un glas în spatele lui.

Drake era incapabil să mai încerce vreo emoţie. Se întoarse încet, ca un om obosit. Străinul care îl interpelase

era înalt, bine proporţionat, avea păr castaniu şi trăsături bine conturate. Purta un costum frumos croit şi zâmbea misterios şi prietenos în acelaşi timp.

— Deci, spuse el într-un sfârşit, cu o voce melodioasă, vrei să ştii ce se întâmplă? Nu-ţi face griji, vei afla. Dar întâi încearcă această mănuşă şi urmează-mă. Eu mă numesc Price.

Drake contemplă mănuşa pe care i-o întindea celălalt. Vru să pună o întrebare, dar renunţă. Evenimentele se succedau prea rapid pentru puterea lui de înţelegere. Individul nu îl aşteptase din întâmplare în faţa uşii. Se încordă. „Trebuie să fiu calm“, îşi spuse el. Important era că în cele din urmă va descoperi adevărul. Dar ce însemna mănuşa?

O apucă încruntat. Era pentru mâna dreaptă şi i se potrivea perfect. Deşi uşor şi suplu, materialul din care era confecţionată avea o grosime neobişnuită şi o strălucire slabă, metalică.

— Prinde-l de umăr, din spate, cu mănuşa, spuse Price. Strânge-l de claviculă. Îţi voi face o demonstraţie mai târziu, după ce îmi vei pune toate întrebările pe care le ai în cap.

Înainte ca Drake să poată scoate un cuvânt, Price continuă:

— Vom sta de vorbă pe drum. Atenţie la trepte.

Drake îşi recăpătă stăpânirea de sine, înghiţi în sec şi exclamă:

— Ce e toată absurditatea asta? Pe cine vreţi să apuc de umăr? De ce?

Se opri disperat. Existau alte întrebări mai importante. Era ca un orb căruia i se dau informaţii fragmentare despre o lume pe care nu o poate vedea. Fapte confuze, spuse pe jumătate, lipsite de început şi de coerenţă. Trebuia să

revină la esenţial. Ralph Carson era un om în căutarea memoriei sale. I se întâmplase ceva într-o rulotă şi tot restul urmase cu aceeaşi uşurinţă cu care noaptea succede zilei. Dacă respecta acest principiu, totul era în regulă.

— Fir-ai al dracului, Price! strigă el scos din fire. VREAU SĂ ŞTIU CE SE ÎNTÂMPLĂ!

— Nu te enerva.

Coborâseră scara şi mergeau acum pe un culoar lateral, care ducea spre holul central.

— Ştiu ce simţi, Drake, dar trebuie să înţelegi că nici creierul tău nu va rezista şocului, dacă vei afla totul dintr-o dată. Ieri ai găsit acest loc pustiu. Ei bine, nu era chiar ieri. (Înălţă din umeri.) Era astăzi, într-o lume paralelă cu aceasta Aşa va deveni această clădire dacă nu faci ce dorim noi. Trebuie să-ţi arătăm. Şi acum, pentru numele Domnului, nu îmi cere să-ţi fac o expunere ştiinţifică a teoriei probabilităţii temporale.

Disperarea lui Drake ajunsese la paroxism.

— Uite, hai să uităm tot restul şi să ne concentrăm asupra unui singur punct. Vreţi să fac ceva cu mănuşa asta. Ce? Unde? Când? De ce? Te asigur că raţiunea mea s-a păstrat intactă. Eu...

Îşi întrerupse fraza. Ajunseseră în coridorul principal şi se îndreptau spre uşa imensă care dădea spre treptele ce duceau în neantul ceţos.

— Unde mergem? întrebă el neliniştit.

— Te duc pe Pământ.

— Prin uşa asta?!

Se opri brusc. Nu era sigur de ce simţea, dar vocea lui avea o sonoritate stridentă, metalică.

Price se opri şi el îl contempla calm.

— De fapt, locul acesta nu are nimic surprinzător, începu el grav. Palatul Nemuririi a fost construit într-un vârtej al

timpului, singurul curent de inversiune — sau de nemurire — cunoscut din fluxul temporal al Pământului. A făcut posibilă activitatea posesorilor — o activitate încununată de succes, aşa cum ai putut constata citind rapoartele lui Kingston Craig...

Price îşi continuă explicaţiile, dar lui Drake îi era imposibil să se mai concentreze. Îl obseda ceaţa. Nu era în stare să mai coboare încă o dată treptele acelea.

Cuvântul „posesor" însă îi atrase atenţia. Îl văzuse scris şi îl auzise de atât de multe ori, încât îi devenise extrem de familiar şi uitase că de fapt nu ştia ce înseamnă.

— Dar cine sunt posesorii? Ce posedă?

Price îl privi gânditor, cu ochii lui căprui.

— Posedă o capacitate unică, prin care se diferenţiază de alţi bărbaţi şi femei. Pot călători prin timp după dorinţă. Există în jur de trei mii de posesori. Toţi s-au născut în cursul unei perioade de timp de cinci sute de ani, care a început în secolul douăzeci. Cel mai ciudat este că toţi provin dintr-un singur district al Statelor Unite, care include oraşele Kissling şi Inchney şi mai ales o mică comunitate rurală numită Piffer’s Road.

— Dar acolo m-am născut şi eu, şopti Drake. (Deschise ochii mari.) Şi acolo era rulota.

Price dădu impresia că nu îl auzise.

— Posesorii sunt unici şi din punct de vedere fizic. Organele lor sunt dispuse invers în raport cu cele ale oamenilor normali. Astfel, au inima pe partea dreaptă şi...

— Dar şi eu sunt la fel! exclamă Drake.

Era ca şi când şi-ar fi căutat orbeşte drumul printr-un labirint.

— Din cauza asta nu m-au primit în armată. Au spus că e prea riscant, în cazul în care aş fi fost rănit şi încredinţat unui chirurg care nu îmi cunoştea această particularitate.

Drake auzi nişte paşi rapizi în spatele lui. Se răsuci mecanic. O femeie îmbrăcată într-un halat elegant, vaporos, se îndrepta spre ei. Îi zâmbi, iar el o recunoscu: era tânăra din dormitor.

— Bietul de el! spuse ea cu vocea ei melodioasă în timp ce se apropia. Arată cam prost. Am făcut tot ce îmi stătea în putinţă ca să atenuez şocul. I-am dat maximum de informaţii fără să ştie că eram la curent cu totul.

— Suportă destul de bine, observă Price.

Se întoarse spre Drake surâzând vag, ca şi când situaţia l-ar fi satisfăcut pe deplin.

— Drake, ţi-o prezint pe soţia ta, pe numele ei de fată Selanie Johnson. Ea îţi va spune ce ţi s-a întâmplat atunci când te-ai urcat în rulota tatălui ei la Piffer's Road. Începe, Selanie.

Drake nu reacţionă. Era golit de gânduri şi sentimente, ca un bulgăre de pământ. Abia treptat îşi dădu seama că ea îi vorbea.

În picioare, în camera din fund a rulotei, Drake se întrebă ce s-ar putea petrece dacă era prins asupra faptului, înainte de a avea posibilitatea să acţioneze. Bărbatul, care se afla în compartimentul central, spuse:

— Vom pleca în secolul paisprezece. În acea epocă, oamenii nu erau atât de incomozi.

Cel care vorbea râse răutăcios:

— Vei vedea că n-au trimis decât un singur om, şi bătrân pe deasupra. Cineva trebuia să aştepte treizeci sau patruzeci de ani ca să îmbătrânească, fiindcă persoanele în vârstă au mult mai puţină influenţă asupra mediului decât tinerii. Dar să nu mai pierdem timpul. Dă-mi punctele de transformare, intră în cabină şi pune în funcţiune transformatorul atomic.

Sosise momentul aşteptat de Drake. Ieşi în tăcere din ascunzătoare, mişcându-şi uşor mâna înmănuşată. Bărbatul stătea cu fata în direcţia uşii care dădea în cabină. Văzut din
spate, părea solid şi cam de patruzeci şi cinci de ani. În pumni ţinea strâns două obiecte conice, transparente, care emanau o strălucire palidă.

— Perfect, mârâi el în timp ce Drake se apropia prin spatele lui. Am pornit. Nu-ţi fie frică, Selanie! S-a terminat cu posesorii, blestemaţi să fie! Sunt sigur că vânzarea materialului şi debarasarea de tot fierul din împrejurimi a tulburat echilibrul electronic care le face posibilă existenţa. (Vocea începu să-i tremure.) Când mă gândesc la sacrilegiul odios pe care îl comit aceşti oameni, acţionând ca şi când ar fi Dumnezeu Însuşi, îndrăznind să îşi folosească puterile pentru a schimba cursul natural al vieţii, în loc să facă din ele un instrument de cercetare istorică, aşa cum am sugerat eu...

Restul cuvintelor, se pierdură într-un geamăt fiindcă Drake îl apucă pe om de umăr, apăsând puternic cu degetele sub claviculă.

— ... un minut! exclamă Drake, întrerupând povestirea femeii. Conform relatării tale, aveam o mănuşă ca asta (îşi ridică mâna dreaptă, care era vârâtă în mănuşa dată de Price). De asemenea, reiese că eu ştiu totul despre posesori şi Palatul Nemuririi. Totuşi eşti conştientă că *atunci,* nu ştiam nimic. Abia coborâsem din trenul în care un agent comercial cu numele de Kellie îmi atrăsese atenţia asupra unui anumit stilou.

Femeia îl privea cu un aer grav.

— În câteva clipe vei înţelege, sunt sigură. Toate acţiunile noastre erau destinate să conducă la acest

moment. Lumea probabilă în care suntem acum nu mai are decât puţine ore de existenţă. E în joc un echilibru ciudat de forţe şi, deşi pare paradoxal, lucrăm împotriva timpului.

Drake o privi surprins de tonul ei.

— Te rog, lasă-mă să termin, îl imploră ea.

Bărbatul stătea nemişcat, ca lovit de trăsnet. Drake îi dădu drumul. Celălalt se întoarse încet şi privirea consternată îi căzu nu pe chipul lui Drake, ci pe mănuşa pe care o purta acesta.

— O mănuşă de distrugător! şopti el, apoi reluă agitat: Dar cum e posibil? Am inventat respingătorii, special ca să împiedic posesorii să se apropie de mine.

Se uită pentru prima dată în ochii lui Drake.

— Cum ai reuşit?

— Tată!

Era vocea fetei, venind din cabină. Suna clar şi avea un ton alarmat:

— Tată, ne-am oprit la anul 1650. Ce s-a întâmplat? Mă gândeam...

Apăru în prag, înaltă şi subţire, ca o pasăre speriată. La vederea lui Drake păru că îmbătrâneşte brusc.

— Erai... în tren! spuse ea cu răsuflarea tăiată şi se răsuci spre tatăl ei:

— Doar nu a...

Celălalt dădu din cap neajutorat.

— Mi-a distrus puterea de a călători în timp. De acum înainte rămânem prizonieri în spaţiul şi în timpul în care ne aflăm. Dar nu asta e important. Cel mai grav este că am eşuat. Posesorii vor trăi şi îşi vor continua opera.

Fata nu spuse nimic. Atât ea cât şi tatăl ei păreau că uitaseră complet de Drake.

— Nu înţelegi! strigă bărbatul răguşit, scuturând-o de

braț. Am eşuat!

Ea păstră tăcerea. Când vorbi în cele din urmă, era lividă.

— Tată, n-am spus niciodată ceva atât de îngrozitor, dar mă bucur. Dreptatea este de partea lor; tu ai greşit. Ei încearcă să repare greşelile oribile ale Omului şi ale Naturii. Din darul extraordinar pe care îl posedă au făcut o ştiinţă minunată, pe care o folosesc ca nişte zei binefăcători. Ţi-a fost uşor să mă convingi când eram mică, dar îndoielile mă obsedează de câţiva ani. Am rămas lângă tine pentru că te iubeam. Îmi pare rău, tată.

Se întoarse, deschise ușa exterioară şi sări în iarbă. Ochii îi erau plini de lacrimi.

Drake rămase un moment nemişcat, fascinat de modul în care sentimentele omului i se reflectau în expresia feţei: la început mila faţă de sine, apoi o încăpăţânare crescândă. Un copil răsfăţat n-ar fi putut oferi o imagine mai perfectă a egoismului frustrat. În cele din urmă, Drake se smulse din contemplaţie şi se îndreptă la rândul lui spre uşă. Ştia că se va împrieteni cu fata şi că o Americă primitivă, cu toate minunile ei, îi aştepta.

Tăcerea încăpăţânată în care se izolă bătrânul îi apropie pe Selanie şi pe Drake unul de celălalt. Făceau plimbări lungi prin valea verde, pustie. O dată, se întâlniră cu o ceată de indieni şi Drake nu îşi dădu seama cine era mai stupefiat, ei sau pieile roşii. Selanie rezolvă problema cu ajutorul pistolului său atomic: trase asupra unei pietre care dispăru în flăcări. După aceea, niciun indian nu le mai ieşi în cale.

Într-un fel, era o viaţă idilică, iar dragostea veni la fel de uşor ca vântul care şuiera trist, suflând peste locurile acelea singuratice. Întâi Drake fu nevoit să lupte cu răceala ei. După ce învinse, discutară aprins despre necesitatea de

a-l convinge pe bătrânul încăpăţânat să-l înveţe pe unul din ei — sau pe amândoi — cum să-şi folosească puterea înnăscută de a călători în timp. Drake era sigur că bătrânul va ceda în cele din urmă din cauza singurătăţii. Dar dură un an.

Drake reveni încet la realitatea din imensul palat şi îşi dădu seama că femeia tăcuse. Se uită stăruitor la ea, apoi la Price şi spuse nedumerit:

— Asta e tot? Tatăl tău...

Şovăi. Îi era foarte greu să stabilească o legătură între această femeie matură şi tânăra Selanie Johnson. Totuşi insistă:

— Dacă înţeleg bine, tatăl tău se opunea activităţii posesorilor. Dar cum spera să îi elimine?

Price fu cel care răspunse:

— Domnul Johnson voia să dezechilibreze, la nivel local, forţele care contribuiseră la apariţia posesorilor. Ştim că hrana a jucat un rol vital în acest domeniu, dar nu cunoaştem exact ce combinaţie de alimente sau ce alte obiceiuri constituiau cauza principală. Domnul Johnson considera că dacă oamenii beau din paharele lui, se serveau de accesoriile lui menajere şi de toate articolele pe care le vindea, atunci acest lucru va crea o ruptură în ritmul existenţei, anihilând ceea ce ar fi urmat mai târziu în mod normal. Pentru acelaşi motiv, recupera fierul vechi. Metalul are o influenţă enormă asupra fluxului temporal. Transferul brusc al unei cantităţi de metal dintr-o epocă în alta poate distruge o mulţime de lumi de probabilitate. Noi nu puteam interveni decât în modul pe care îl cunoşti. Posesorii nu aveau posibilitatea să acţioneze înainte de secolul douăzeci şi cinci. Universul anterior acelei ere era obligat să îşi rezolve singur problemele. Chiar şi pe tine,

unul din primii intraţi în posesia darului de a călători prin timp, a trebuit să te lăsăm să te îndrepţi în mod firesc spre destinul tău, deşi nu ai fi putut niciodată învăţa cum să te foloseşti de această facultate înnăscută.

— Ascultă, spuse Drake, unul din noi doi este nebun! Sunt gata să accept totul — existenţa acestui Palat al Nemuririi, faptul că ea este soţia mea din viitor şi că am întâlnit-o în acelaşi timp înainte şi după ce m-am căsătorit cu ea. Sunt gata să accept orice, repet. Dar acum câteva minute mi-ai dat mănuşa spunându-mi că vrei să fac ceva anume cu ea, iar acum câteva clipe soţia... mea a afirmat că lumea aceasta este în primejdie să piară într-o oră. E ceva ce nu am aflat încă? Şi ce e cu amnezia mea?

— Rolul tău în toată afacerea este foarte simplu, răspunse Price. Ca agent al firmei „Scris Expres", ai urmărit-o pe Selanie, care avea atunci nouăsprezece ani, până la rulota în care locuia împreună cu tatăl ei, la Piffer’s Road. Când ai ajuns acolo, nu ai găsit pe nimeni, aşa că ai mers în sat ca să faci cercetări. Pe drum te-a oprit posesorul Drail McMahon care te-a transportat cu o săptămână în viitor. Toate amintirile ţi-au fost anihilate şi te-ai trezit la spital.

— O clipă, protestă Drake. Soţia... mea tocmai mi-a povestit tot ce am făcut. Eu eram deja la curent, bineînţeles: un martor — un băiat numit Jimmy — m-a văzut când mă întorceam la rulotă şi a afirmat că eram înăuntru când a dispărut.

— Ei bine, află că, după ce ai ieşit din spital, ţi-ai pus în cap să descoperi adevărul. L-ai descoperit, după care un alt posesor te-a adus aici.

Drake îşi privi pe rând interlocutorii. Selanie încuviinţă, iar Price continuă:

— În câteva clipe te voi duce înapoi pe Pământ în

apropierea rulotei. Vei intra în ea, te vei ascunde în camera din fund şi, aşa cum ţi-a explicat Selanie, vei ieşi şi îl vei prinde pe tatăl ei de umăr cu mâna înmănuşată. Mănuşa produce o energie care va schimba în mod subtil potenţialul nervos al lui Peter Johnson. Nu îi va face niciun rău, aşa cum nu îi vom face nici noi după aceea. De fapt, îl vom folosi ca agent pentru investigaţii. Înţelegi, această acţiune presupune libertatea voinţei. Trebuia să facem tot posibilul — şi l-am făcut — ca să ne asigurăm că nu vei greşi.

— Înţeleg o mulţime de lucruri, murmură Drake.

Se simţi calm în ciuda exaltării care punea stăpânire pe el. Se apropie de femeie, o luă de mână şi o privi drept în ochi.

— Unde eşti acum în timp? întrebă el.

— Peste cincizeci de ani faţă de clipa prezentă din viaţa ta.

— Eu unde sunt? Soţul tău, adică?

— Ai plecat pe Pământ, în viitor. Trebuia să te scoatem din activitate. Un singur corp nu poate fi în acelaşi loc în două exemplare. E singurul avantaj pe care îl avem asupra ta.

— Cum asta?

— Dacă, în loc să intri în rulotă, ai hotărî să îţi reiei existenţa obişnuită, după o săptămână ai ajunge la momentul în care ego-ul tău anterior se află în spital. Atunci te-ai dezintegra.

Drake îi zâmbi.

— Fii liniştită, n-o să fac prostii.

În timp ce cobora treptele care se pierdeau în ceaţa densă, se întoarse spre ea. Selanie îl privea cu faţa lipită de uşa transparentă.

Ceaţa o înghiţi.

Pentru Drake, căutarea propriei memorii luase sfârşit. Urma să trăiască evenimentele pe care credea că le uitase.